

Artist: Downtown Mystic**Album: Standing Still****Label: Sha-La Music****donderdag 30 december 2010**

Downtown Mystic is een country-rock bandje uit Hillsdale, New Jersey. Ooit begonnen als een soort alter ego van de baas van Sha-La Music, Robert Allen (sologitaar, ritmegitaar, 12-string gitaar, piano en zang) en uitgegroeid tot een (maximaal) vijfmansformatie die met "Standing Still" aan zijn derde CD toe is. De muziek van Downtown Mystic is een hedendaagse ode aan de puike country-rockgroepen van de jaren 70, zoals Pure Prairie League, Poco en The Eagles, maar het duidelijkst zijn de verwijzingen naar Creedence Clearwater Revival. De muziek komt dus het dichtst bij die van CCR (de pittige rocknummers) met een vleug PPL (de meer countrygerichte nummers tussendoor).

De instrumentatie van Downtown Mystic zal dan ook geen verrassingen met zich meebrengen: naast voorman Allen horen we Steve Holley op drums/percussie (hij speelde bij Paul McCartney's Wings), Paul Page (van de Smithereens) op bas. Hulp is er van gitarist Bruce Engler (ook slide gitaar) in drie nummers en multi-instrumentalist Lance Doss (gitaar, lap steel, mandoline, bariton gitaar en banjo) op zeven van de in totaal 13 nummers. Dus alles bij elkaar horen we veel Robert Allen op gitaar, die als een John Fogerty zijn troepen aanstuurt. Hij tekent ook voor alle liedjes op de CD, al krijgt hij daarbij in één nummer hulp van een ander. En de liedjes mogen er zijn, goede melodielijnen, redelijk eenvoudige teksten. Ook Robert's arrangementen zijn boven modaal. Met name het nummer "Better Day" komt lekker door. Het ritme is aangenaam stampend, de baslijnen lekker en de zang John Fogerty-achtig, het is een puur rocknummer! En voor afwisseling wordt ook gezorgd via het inbrengen van rustgevende rock-ballads, zoals het titelnummer.

Heel apart is de aanwezigheid van twee behoorlijk verschillende versies van de nummers 'Rise & Fall' (de tweede versie heet heel toepasselijk 'Rise & Fall # 2') en 'Shade of white' (versie 2 het 'Shade of white bluegrass' - u raadt het al). 'Standing still' is een goede rootsrock CD met toefjes country en bluegrass en met leuke verwijzingen naar de jaren 60 en 70 van de vorige eeuw.

Fred Schmale

Artist: Tom Mank And Sera Jane Smolen

Album: Paper Kisses

Label: Independent

woensdag 29 december 2010

In onze omgeving zijn Smank en Smolen redelijk bekend, ze hebben zowel in 2007 als in 2009 in ons land getoerd. De CD 'Souls of birds' uit 2004 stond nr 5 op de lijst van beste CD's van 2004 van deze website! Met de zeer recente 'Paper kisses' is dit originele folk duo aan de vijfde CD toe. Singer-songwriter en gitarist Tom Smank (New York State) en (klassiek gevormd) celliste Sera Smolen spelen samen sinds 1994 en hebben van hun samenspel een volstrekt unieke ervaring gemaakt. Heel subtiel, soms experimenteel, heel rustig en – zeker dank zij de cello – heerlijk droevig. Op de CD is er vocale hulp van Julie Last (op één nummer op gitaar – tevens producente en technica), Jenny Lowe Stearns, Kathy Ziegler en Kirsti Gholson. Er zijn incidentele bijdragen op djembe, percussie, piano, orgel, tuba en banjo. Alle songs zijn van Smank op één instrumentaaltje van Sera na. Tom heeft wel op drie nummers schrijvershulp gekregen van dames (Julie, Kirsti en Susan Hoover). De teksten gaan bijna allemaal over de eigen ervaringen, zoals Tom's eigen herinnering aan de dag dat John Kennedy werd vermoord, een warme dag in Baltimore, een treinreis in Amsterdam ('On a train in Amsterdam I write these words to you. Swans drift down the canal, we'll all be home soon. See the colors along the roads and the glasses lifted high to the ones who left too soon, to the ones left behind'), herinneringen aan vroeger ('Paper kisses').

'Paper kisses' is een indrukwekkend mooie en gevoelige CD met een opvallend mooie hoofdrol voor de droevige 'klassieke' cello van Sera Smolen en mooi ingetogen zang van Smank. De poëtische teksten ronden het geheel voorbeeldig af. Grote verrassing!

Fred Schmale

Artist: Big Daddy Love

Album: To The Mountain

Label: Little King Records

dinsdag 28 december 2010

To the mountain is de debuutCD van de aan het eind van de zomer opgerichte groep Big Daddy Love rond singer-songwriter Daniel Justin Smith uit Asheville, North Carolina, aan de voet van de Appalachian Mountains, de stad die ons ook de eigenzinnige singer-songwriter Malcolm Holcombe brengt. Eigenzinnig is Big Daddy Love niet te noemen, de muziek die zij maken is in de country-rock sfeer, zij affichereren zichzelf als vertolkers van 'Appalachian rock'.

De bezetting van de band: naast Smith (akoestische gitaar en zang) horen we Matteo Recchio (elektrische gitaar en zang), Brian Swenk (akoestische en elektrische banjo), Ashley Sutton (bas) en Kelly Linville (drums). Er is incidentele inbreng van negen anderen op o.a. piano, tambourine, harmonica, orgel, mandoline, dobro, lap steel en scrubboard. Lauren Caudle zorgt voor de vrouwelijke vocale inbreng. De 11 songs (aangevuld overigens met twee korte fragmenten – een radioaankondiging aan het begin en natuurgeluiden voor de afsluiter) zijn van de hand van voorman Smith, die in twee nummers hierbij hulp krijgt van zijn makker Recchio. Zoals het een countryrock product betaamt is de zang stevig, zijn er lekkere harmonieën ('Peace of mind' begint zonder begeleiding) en wordt er in voornamelijk uptempo vaak 'huppelend' gemusiceerd.

De rock is met name vertegenwoordigd in de nummers 'Unsung' (up-tempo) en 'Mortality' (mid-tempo). De country-invloeden horen we door de hele CD heen. 'To the country is' een aardige, zij het niet opvallende country-rock CD van een leuke, fris musicerende band die vermoedelijk met name live goed uit de verf zal komen.

Fred Schmale

Artist: David Robert King

Album: Take Me Home

Label: Independent

maandag 27 december 2010

David Robert King is afkomstig uit Idaho, USA. Sinds ongeveer het begin van de 21e eeuw heeft hij met zijn rockband getoerd door de hele wereld en tijdens die periode heeft hij op allerlei plaatsten nieuwe invloeden opgedaan van collega-musici, en heeft die invloeden doen samensmelten met ideetjes die hij opdeed door te luisteren naar met name de iconen van de Amerikaanse liedjesschrijvers zoals Woody Guthrie, Bob Dylan en Townes van Zandt.

Zijn eerste soloproject is een EP van amper 22 minuten, verdeeld over vijf zelf geschreven liedjes. De muziek wordt ingevuld door David zelf (vocals, gitaar, dobro, banjo en bas) en producer Aaron Sternke (drums, piano, orgel, gitaar en achtergrondvocalen). De vrouwelijke achtergrondzang in één van de nummers is van Marita Neve King (vrouwlief??). De beide heren spelen zo veel instrumenten in de verschillende nummers dat het vaak lijkt of er een complete band actief is. Mijn primaire reactie: een jongen die vrij onopvallende liedjes schrijft, maar wel oog heeft voor fraaie arrangementen (de afsluiter 'As closed' doet bijvoorbeeld denken aan het Beatleswerk van Sgt. Pepper). En hij heeft inderdaad een mix van rock met folk en pop (zelf heeft hij het ook nog over bluegrass-elementen en 'old-time country' invloeden, maar die heb ik niet echt kunnen ontdekken.

Met 'Take me home' tovert David Robert King een niet onaardig CD-the tevoorschijn, maar het geheel is niet echt opzienbarend. Voor de liefhebbers van licht-bombastische folk-pop.

Fred Schmale

Artist: Kimmie Rhodes

Album: Miracle On Christmas Day

Label: Sunbird Records

zondag 26 december 2010

Kimmie Rhodes, de geboren Texaanse (Lubbock), is al sinds de vroege jaren 80 actief als singer-songwriter. Haar eerste werkstuk dateert van 1981, heet 'Kimmie Rhodes and the Jackalope Brothers', en werd op instigatie van niemand minder dan Willie Nelson in diens studio opgenomen. In de jaren 80 volgden nog twee albums, Kimmie toerde door UK en Europa en werd overal goed ontvangen. Maar bekend... nee dat nog niet. In de jaren 90 komt daar verandering in, vooral door de bemoeienissen van heer Nelson. Willie neemt haar mee op tournee, zo zag ik haar rond 1996 in Den Haag optreden. Haar cd uit 1996, 'West Texas Heaven', is met recht haar doorbraak-cd te noemen. Prachtige liedjes, mooi gezongen met een warme en soms bijna fluisterende stem. De bijdragen van Nelson en wijlen Waylon Jennings en Townes van Zandt zijn schitterend. Na dit juweel volgen nog zeker cd's, waaronder een duet-cd met Willie (Picture in a frame uit 2003).

En nu, zoals vrijwel iedere Amerikaanse artiest ergens in zijn carrière dat doet, waagt onze Kimmie zich aan een kerst-CD, 'Miracles on Christmas Day'. Kimmie heeft de afgelopen jaren één song geschreven voor deze kerst-CD. Op Kimmie's bijdrage aan een fijne kerstviering staan 12 songs, waarvan er 9 origineel zijn, geschreven door Kimmie met incidentele hulp van anderen. En Kimmie weet hoe een fijn liedje te pennen!!! Slechts twee nummers zijn afkomstig uit het 'standaard-kerstrepertoire', 'What child is this' Carol of the bells', die beide van Kimmie en mede-producer en Multi-instrumentalist zoon Gabe, een klassiek arrangement meekrijgen met o.m. Brian Standefer op zijn cello. Dezelfde cello horen we ook in 'Mary' van Patty Griffin, het derde niet originele nummer. Heel veel variatie zit er in de begeleiding op de CD. We horen ergens de geheimzinnige klanken van de Russische elektronische vondst uit 1919, de theremin (bekend van Fay Lovski), verderop de minstens even geheimzinnige hurdy gurdy (een soort draailier) in 'A new song', een jazzy klarinet in 'Little touch of Christmas', de accordeon van Joel Guzman in het texmex walsje 'Wake up sleepy town'. Ook aanwezig in de begeleiding: pedal steel, glass harp, mandoline, saxofoon, fluit en uiteraard keyboard, gitaar, bas en drums. 'Miracle on Christmas day' heeft Kimmie op haar subtielst, het is een heerlijke rustige sfeervolle en leuk gevarieerde CD.

Heel erg geschikt voor de gezellige tijd rondom kerst en een CD die uiteraard jaren meegaat en ook jaren zal blijven bekoren.

Fred Schmale

Artist: Rebecca Loebe

Album: Mystery Prize

Label: Independent

zaterdag 25 december 2010

Rebecca Loebe is afkomstig uit Atlanta, Georgia en kijkt op de hoes van haar nieuwe CD zwoel en vragend aan. "Wat vinden jullie van mijn laatste CD" lijkt ze zich op die manier af te vragen. Het antwoord is wat mij betreft overwegend positief. Er was nog maar twee maal eerder een gevalletje van haar uitgekomen, een CD onder de titel 'Hey, it's a lonely world' en later nog een EP in 2007. Geen van beiden heb ik ooit gehoord, dus mijn hele kennis omtrent deze bevallige jonge dame komt van het beluisteren van deze recente CD.

Rebecca heeft een fijne stem, wel het type stem dat je veel in deze categorie beleeft, en ze schrijft uitstekende liedjes, alle 12 liedjes op de CD zijn van haar hand en zonder enige hulp van anderen. Voor de teksten moet je naar haar website, zo staat op de kartonnen achterzijde van het digipack, maar daar zijn geen teksten te vinden. Een vaak voorkomend verschijnsel – meestal moeten de teksten dan domweg nog worden toegevoegd. Apart is het 'vouwvierkant' dat aan de CD is toegevoegd. Geen teksten dus, maar wel informatie zoals credits en 'thank you's'. De muziek is akoestische country met een belangrijke rol voor de pedal steel van Mark van Allen. We horen als basis gitaren, bas, harmonica, keyboards, cornet en mandoline en percussie in de vorm van Cajon, Goat Hooves en Spoons. En er is een keur aan incidentele toevoegingen, blazers (in twee nummers: trompet, saxen, fluegelhoorn en trombone), viool en cello en in drie nummers de voortreffelijke accordeon van Austin's trots, Bukka Allen. Leuke melodietjes hoor je de hele CD door, de titeltrack (een leuk walsje), Marguerita (doet zowaar enigszins denken aan het werk van Tish Hinojosa), Meridian (mandoline en accordeon), het leuke jazzy Her in that dress - over een circusartieste - en niet te vergeten het korte instrumentaaltje Meadows (met een ritme van de Goat Hooves??).

Met 'Mysterie Prize' verdient Rebecca Loebe het om haar doorbraak te pakken, iedereen die de moeite neemt om te gaan luisteren zal het met mij eens zijn. Gave CD.

Fred Schmale

Artist: Daniel Norgren

Album: Horrifying Deatheating Bloodspider

Label: Independent

vrijdag 24 december 2010

Luisteren naar 'Horrifying Deatheating Bloodspider' van de Zweed Daniel Norgren is een fascinerende gewaarwording. Zijn muziek namelijk is te karakteriseren als een in trash – trancestijl gegoten smeltkroes van ketelmuziek, blues, soul, country, rock & roll en garagerock, die afwisselend doet denken aan Kevin Coyne, Tom Waits, The White Stripes en de bluesmannen van het Fat Possum label.

Jezus, nog aan toe, wat er al niet te horen en te beleven valt. Kale, opzweepende percussie. Zigzaggende blues. Bloestollende ballades. Nerveuze kakofonie. Driftig repeterende drums. Resonerende gitaren. Bezeten zang. Een rauw soort gevoeligheid straalt van de plaat af, zoals ik die nog maar zelden heb ervaren. Twaalf diverse, uitermate intense, sfeerrijke songs, vol overgave en in geheel eigen stijl door Norgren voor het voetlicht gebracht. Op het countrynummer Stuck In The Bones na, vormt hij een eenmansband als machtige zanger en vaardig instrumentalist. (gitarist, organist, bassist en drummer)

Zeker in het begin is het even wennen aan deze soms wat vreemde, donkere muziek. Maar wie zich openstelt, ondergaat gegarandeerd een boeiende luisterervaring.

Huub Thomassen

Artist: 24 Pesos

Album: Busted Broken And Blue

Label: Ourgate Records

donderdag 23 december 2010

Spaanse bandnaam, Britse afkomst, blanke Amerikaanse blues. In een notendop is dit zo ongeveer het profiel van 24 Pesos, een kwartet rondom songschrijver, harpist, gitarist en zanger Julian Burdock. 'Busted Broken And Blue', hun tweede plaat, staat bol van eigenzinnige interpretaties van zeventigerjaren rhythm & blues, funk & soul en jazzy rock. Sinds het vorig jaar uitgebrachte debuutalbum 'The Boogie Worm' heeft de band, naar verluidt, op het podium een uitstekende reputatie opgebouwd in GB, maar daarbuiten nog nauwelijks.

Een kwestie van tijd denk ik, omdat 'Busted Broken And Blue' vele ingrediënten bevat die live ook hier te lande voor een lekker zweterig (dans) avondje zou kunnen zorgen. Zo wordt er in het elftal songs genoeg gevarieerd op het aloude bluesthema/schema, is er sprake van een lekker potent groepsgeluid, aanstekelijk enthousiasme, puik instrumentalisten op toetsen, bas/double bas, drums en het al genoemde gereedschap van Burdock zelf. Een ouderwetse sound, die soms een heel klein beetje eigentijds aandoet door de hiphopachtige zang van Burdock. Zijn intense stemgeluid heeft veel gemeen met dat van Chris Robinson van The Black Crowes. In het décor van goeie blues mogen de machtige clichés natuurlijk niet ontbreken. En dus zijn er die in overvloed, zowel in muzikaal als tekstueel opzicht. Het draait, zoals dat hoort, om die verduvelde duivel en het weg – of aangelopen liefje. Naargelang de gemoedstoestand dat verlangt, wordt dat op smachtende, zuchtende, kreunende, dan wel steunende wijze geuit. Onderga het vooral zelf als dit vermakelijke bluesbandje in je buurt is.

Huub Thomassen

Artist: Cowboy Junkies

Album: The Nomad Series Renmin Park Volume 1

Label: Proper

woensdag 22 december 2010

Word 2010 en 2011 het jaar van de The Cowboy Junkies? De komende achttien maanden schijnen er vier albums te verschijnen van de band. "The Nomad series", zoals frontman en vrouw Michael en Margo Timmins het project noemen moet bruggenbouwen en culturele tegenstelling doen verdwijnen als sneeuw voor de zon. Ja, ja Canadezen in het buitenland bedenken soms de gekste dingen.

Zo ook Michael Timmins. Hij reisde een aantal maanden door China en sloot de deuren naar alles wat met het westen te maken had. Voor Canadese begrippen een moedige stap! Timmins nam bij gelegenheden stadsgeluiden op en ontdekte een keur aan vreemde oosterse instrumenten. Met een volle laptop keerde hij terug en programmeerde de multi-culturele klankkleuren in loops en samples. Het gevolg zijn de veertien liedjes die nu staan op "Renmin Park". Heel eerlijk gezegd te veel is vaak te weinig. Deze zeer technische plaat kent wat mij betreft twee echte uitschieters. Zowel de titeltrack als revisited versie daarvan en het smaakvol gemaakte My Fall kunnen mij echt vasthouden. Ik moet mij teveel afzonderen om de plaat echt tot mij te laten doordringen, zelfs naar meerdere draaibeurten.

Ken de muziek van The Junkies al vanaf The Trinity Sessions, jammer dat het nu even niet klikt tussen ons. Toch ben ik benieuwd naar hoe de volgende drie platen in dit experimentele project klinken. "Three to go, nothing wrong yet"

Jan Janssen

Artist: Huey Lewis & The News

Album: Soulsville

Label: Proper

dinsdag 21 december 2010

Van een eenvoudig barbandje tot één van de meest toonaangevende Amerikaanse pop rock acts in de jaren tachtig in Europa. Heb het over Huey Lewis & The News. Ook ik ging overstag en schafte het vierde album "Four" aan. Herinner mij hits als Hip To Be Square en het door Bruce Hornsby geschreven Jacobs Ladder nog als de dag van gisteren. Met veel nieuwsgierigheid schoof ik dan ook Lewis nieuwe plaat Soulsville in mijn CD speler.

In 2008 bracht ik een bezoek aan het Stax Museum in Memphis, Tennessee. Toen ik daar doorheen liep en de liedjes hoorde, die daar zoal rondzweven, riep dat warme herinneringen in mij op. Soulsville beschikt in hoofdlijnen over diezelfde eigenschappen. Lees ik de inlay, van de goedkoop ogende verpakking, dan zou dit dus ook de bedoeling moeten zijn. Toch mis ik bevlogenheid en passie op deze plaat. Solomon Burke's covers Got To Get You Off My Mind en Cry To Me voegen bijvoorbeeld maar bitterweinig toe aan de originele versie en daar komt nog bij dat Lewis stem wat verkrampt overkomt. Dit laatste valt pijnlijk op in Eddie Floyd's Never Found A Girl en Respect Yourself van The Staple Singers. Toch lijken Wilson Pickett's 'Don't Fight It', Otis Redding 'Just One More Day' en Isaac Hayes 'Soulville' met grote zorg gekozen te zijn. Het zijn namelijk stuk voor stuk verborgen pronkjuwelen.

Huey Lewis & The News doen hun best maar soul komt uit je ziel en is een gave. Schoenmaker blijf je bij je leest. Lewis zou snel weer een knallende rockplaat moeten gaan opnemen. Dit laatste zit bij hem wel in het bloed.

Jan Janssen

Artist: Paula Held

Album: Drive

Label: Independent

maandag 20 december 2010

Een fris en verrassend debuut uit Austin, Texas, deze 'Drive' van Paula Held. De productie en de arrangementen van de liedjes zijn in handen van Stephen Doster, de gitarist op het Nashville-debuut van Nanci Griffith, Once in a very blue moon uit 1984.

Doster is tegenwoordig ook actief in Austin en maakt er duidelijk furore als producer. Paula Held is de dochter van een vader die muziek doceerde en zelf componeerde en een moeder die zong (klassieke muziek), ouders die niet bang waren om te experimenteren en die open stonden voor andere culturen.. Zelf studeerde ze piano en viool als kind en later harp. Ze bracht lange tijd in haar jeugd door in Spanje, waardoor Spaans zelfs haar eerste taal is geworden. Op haar veertiende, na de terugkeer in de USA kreeg Paula haar eerste gitaar. Vanaf dat moment probeert zij haar eerste liedjes te schrijven in additie op haar poëziewerk. Na de scheiding van haar ouders verbleef ze beurtelings bij pa en ma op diverse locaties, maakte haar High School af in Miami en zocht vervolgens haar eigen weg, die haar in eerste instantie in Tallahassee (hoofdstad van Florida) deed belanden, waar ze haar eerste optredens had en haar voorliefde voor jazz ontwikkelde. Pas in 2004 komt ze in Texas en uiteindelijk (uiteraard, zou ik haast zeggen) in Austin terecht. Terug naar Drive. Paula Held voegt iets toe aan het aan jazz gerelateerde werk van inmiddels beroemde vrouwelijke artiesten als Norah Jones, Diana Krall en Madeleine Peyroux. En na diverse luisterbeurten kan ik met een gerust hart stellen: Paula is beslist niet minder goed, alleen maar minder bekend.

Haar liedjes zijn prachtig, de melodielijnen zijn fraai, haar stem is soepel en zwoel, de begeleiding is voortreffelijk met een hoofdrol voor toetsenist (met name op het hammond orgel) Red Young, naast het schitterende werk van gitarist Doster. In een aantal nummers horen we trompettist Ephraim Owens. Drummer J. J. Johnson en bassist (staand) Chris Maresh zorgen voor een solide ondergrond. Dennis Ludeker (ooit actief in de helaas overleden groep South Austin Jug Band) zorgt voor de strings op een aantal nummers. Paula's teksten zijn verrassend anders, ze gebruikt onverwachte en daardoor verrassende beeldspraak, zoals onder andere blijkt uit de beginregels van 'Winter Blossom', een dromerige ballad: 'The Musclewoods have all been dipped in mercury and silver. A black grackle cackles 'neath a dove-grey sky. A restless patch of Black-eyed Susans lashes out in sprays of color, all decked out like a baptist's daughter, gone out the window to meet her lover, underneath the wistful gaze of Winter's leaden eye. Every region of my skin you draped in burgundy and velvet, and removed the crown of reason that I wore'. Ik houd hier erg van, mooi poëtisch en diepgaand.

Samenvattend: 'Excellent songwriting, great atmosphere. Paula catches us with her delightful jazzy debut album'. Ga eens luisteren op CD-baby.

A refreshing and surprising debut from Austin, Texas, this 'Drive' of Paula Held. The CD was produced and the songs on the CD were arranged by the great Stephen Doster, who played the guitar on Nanci Griffith's Nashville-debut Once in a very blue moon, dating from 1984. Doster himself nowadays plays and works in Austin too and encounters a growing demand as producer. Let me introduce Paula Held to you. She is the daughter of a father who taught music and composed Music and a vocalist mother (classical music), both her parents weren't afraid to experiment with music and had an open mind for other cultures. Paula studied the piano and violin and (later) harp in her childhood. She spent a lot of time in Spain, where Spanish got to be her first language. After returning to the States she got her first guitar at the age of fourteen. From that moment on Paula starts writing her own songs in addition to her poetry writing. Her parents divorced and Paula had to stay alternately with her father and her mother on different locations. She finished off High School in Miami and went her own way from then on. She ended up in Tallahassee (the capital of Florida), where she did her first shows and where she started liking jazz. In 2004 she moved to Austin, where she has been working ever since.

Let's go back to Paula's CD 'Drive'. To my mind Paula Held adds new ideas to the jazz-related work of now famous female artists like Norah Jones, Diana Krall and Madeleine Peyroux. And, after listening many times to her fine CD, I can honestly state: 'Paula is not less gifted, she is just less famous'. Her songs are beautiful, the melody lines fine, her voice is flexibel and sultry, the accompaniment is excellent with leading parts for keys man Red Young (listen to his fine work on the hammond organ) and wonderful Doster on guitars. In a couple of songs we hear trumpet player Ephraim Owens. Drummer J. J. Johnson and double-bassist Chris Maresh provide a solid foundation. Dennis Ludeker (of South Austin Jug Band fame) plays the strings on some songs. Paula's lyrics are surprisingly different, she uses unexpected metaphors to please the open-minded and interested listener. Take for instance the first lines of the dreamy ballad 'Winter Blossom': 'The Musclewoods have all been dipped in mercury and silver. A black grackle cackles 'neath a dove-grey sky. A restless patch of Black-eyed Susans lashes out in sprays of color, all decked out like a baptist's daughter, gone out the window to meet her lover, underneath the wistful gaze of Winter's leaden eye. Every

region of my skin you draped in burgundy and velvet, and removed the crown of reason that I wore'. I really love this kind of music, it's poetic and has depth. To summarize: 'Excellent songwriting, great atmosphere. Paula catches us with her delightful jazzy debut album'. Listen to her on CD-baby.

Fred Schmale

Artist: Ruth Moody

Album: The Garden

Label: Independent

zondag 19 december 2010

Ruth Moody is mede-oprichtster (in 2002) van de Canadese folkformatie The Wailin' Jennys, waarvan zij nog altijd deel uitmaakt. Australische van geboorte, maar groot gegroeid in de prairies van Manitoba (Winnipeg). In 1996 besloot ze, na drie jaar universitaire studie (Engelse en Franse literatuur), in de (folk)muziek te gaan en een jaar later uitmaak ze deel uit van de voorloper van The Dukhs, de celtic/roots band Scruj MacDukh, waarmee ze twee CD's maakte. Na een solo-EP in 2002 is er nu het eerste volledige soloproject van Ruth verschenen op Red House Records. En voor de mensen die hopen op een vergelijkbare soort verstilde folk als die van de Jennys kan ik een geruststellend antwoord geven: dat is zeker het geval. Maar daarover later meer.

In 2003 zag ik op het folk festival van Jasper (in de Rocky Mountains van Alberta, Canada) de Wailin' Jennys optreden, waarbij ze geen onuitwisbare indruk achterlieten. Maar de groep was nog maar een paar maanden actief en moest duidelijk groeien. Dat Ruth als singer-songwriter en muzikante (ze speelt akoestische gitaar, banjo, piano, ukulele, bodhran en accordeon) gegroeid is kon ik afgelopen maart in Austin tijdens SXSW duidelijk horen: haar prachtige liedjes van The Garden bracht zij op intieme en verstilde wijze, ik werd er helemaal gelukkig van. Bij die gelegenheid heb ik met Ruth herinneringen opgehaald aan dat optreden in Jasper, waar de omstandigheden zodanig waren dat iedere aanwezige zich het festival wel moet herinneren: er waren immense bosbranden in een groot gebied in en bij de Rocky Mountains en tijdens het festival was er een enorme rookwolk in de omgeving van Jasper, duidelijk te zien en te ruiken op het festivalterrein. Ruth wist het nog heel goed.

Op 'The Garden' speelt een groot aantal musici mee. Behalve bas en drums (beide vier verschillende bespelers) is er inbreng van een zestal gitaristen, vier violisten, twee cellisten en zingen vier dames op de achtergrond mee, waaronder de vriendinnen van de Jennys. Producer David Travers-Smith speelt keyboards, orgel en trompet en hoorn. De begeleiding is ingebouwd in de rust en het intieme karakter van de prachtige liedjes, alleen in de nummers 'Travelling shoes' en 'We could pretend' wordt wat steviger gemusiceerd en mag de elektrische gitaar wat los gaan. Alle liedjes zijn van Ruth, alleen op 'We can only listen' schrijven anderen mee. Om een indruk te geven van haar teksten volgt hier een strofe van de titeltrack 'The Garden' (Ruth: tuinen zijn, net als de seizoenen, symbolen voor het leven, er groeien de mooiste uitdrukkingen van leven uit simpele zaadjes): 'O light, shine on me, you know what I need, shine down on me, shine down on the garden. Sweet earth alive under me, you know what I need, cradle me like a seed as I lay in the garden'.

Met 'The Garden' levert Ruth Moody een volwassen, intieme folk-CD af die je meeneemt naar je favoriete plekjes in de natuur om je vervolgens te strelen, te laven en dus gelukkig te maken

Fred Schmale

Artist: Rich White
Album: Love's The Only Way
Label: Independent

zaterdag 18 december 2010

Rich White is drummer in Austin en moet als zovele musici in die wonderleuke stad in het levensonderhoud zien te voorzien door zo veel mogelijk gigs tegen betaling aan te nemen. Heel vaak treedt hij op met zijn makkers Marvin Dykhuis (de drijvende kracht achter Tish Hinojosa) en Chip Dolan (wonderdokter op toetsen en accordeon).

Net als genoemde makkers, maar één tot vier jaar later, is Rich toe aan zijn debuutCD met eigen werk. En anders dan Chip (die een mooie doorsnee door Americanland presenteerde op zijn CD) of Marvin (folk, country, blues en soul) heeft Rich één grote liefde: soul. De tien songs op 'Love's the only way' zijn van hemzelf, op vier nummers kreeg hij hulp van anderen, onder meer Marvin en Chip. Het resultaat is een heerlijk relaxte soulCD met ballads en midtempnummers waarbij de basis wordt gelegd door de drums van Rich (die overigens ook in één nummer akoestische gitaar en in een ander nummer Fender Rhodes speelt), de bas van Charlie Larkey, de gitaar van Marvin, de toetsen van Chip en de saxen (tenor en bariton) van Brad Houser. Er is incidentele inbreng van percussie, een ander gitarist en een andere saxofonist en op de afsluiter 'Yesterday's girl' zingt Anna Maria Garcia ((alleen die naam al) de 'high harmony vocal'.

Een fijn, relaxed, goed gezongen soul werkstuk van een sympathieke kerel die onze welgemeende aandacht meer dan verdient. Te bestellen op Cdbaby, come on, soul freaks, do it!!!

Fred Schmale

Artist: Watermelon Slim
Album: Ringers
Label: Northern Blues

vrijdag 17 december 2010

Watermelon Slim is het pseudoniem van de Amerikaanse bluesgitarist en zanger Bill Homans. Op de hoefoto zien we zijn imposant verweerde kop, die diepe sporen draagt van een pittig leven. Wat wil je ook, wanneer je als dienstplichtig soldaat diende in Vietnam, alwaar hij zichzelf (slide)gitaar leerde spelen en nog in diezelfde tijd een elpee opnam met protestsongs tegen deze oorlog. Daarna kon hij maar moeilijk zijn draai vinden, deed van alles en nog wat voor de kost om dan vanaf 2003 weer serieus de muziek in te gaan. Aldus zo verhaalt zijn bio, want ik had niet eerder van de man gehoord.

De blues mag dan zijn belangrijkste steel zijn, op 'Ringers' presenteert hij zich als een rootsmuzikant pur sang, waarbij met name countryrock & roll en rhythm & blues om voorrang strijden. Met uitzondering van enkele soulgerande countryballades, zijn het de lekkere funky ritmes a la Little Feat, diens sprankelende slide-gitaarspel en vooral zijn vet knauwende stemgeluid – mogelijk door een te veel aan pruimtabak tussen de kiezen – die de muzikale lading bepalen. Tijdens de opname van de veertien songs (waaronder een paar covers) werd hij geholpen door een sterk legertje rasmuzikanten met o.a. geniale snarenplukker Darrel Scott, drummer Kenny Malone plus een aantal achtergrond- en duetzangeressen, met Jonell Mosser en Suzi Ragsdale als bekendste namen. 'Ringers' is een heel mooi, solide en vooral goudeerlijk album met muzikaal sterke echo's uit het verleden, maar die wel beschouwd van alle tijden zijn

---

Huub Thomassen

Artist: B.J. Baartmans

Album: Voor/Achter

Label: Continental Europe

donderdag 16 december 2010

Dit jaar zit BJ Baartmans 30 jaar in de muziek. Ter ere daarvan verscheen het dubbelalbum Voor/Achter, met op de ene cd de Brabantse singer-songwriter en gitarist op de Voorgrond als aanvoerder van zijn band 'Wild Verband', en op de andere voornamelijk in de rol van Achtergrondbegeleider van een aantal bevriende collega's die, voor deze gelegenheid, een kleine, maar mooie selectie uit zijn ruime repertoire vertolkt. Wie hem door de jaren heen een beetje gevolgd heeft weet dat hij in beide gedaantes evengoed uit de voeten kan.

Toen hij in 2006 overstapte van Engels- naar Nederlandstalig, kwam ook zijn schrijverstalent voor dichtelijke teksten pas echt sterk aan het licht. Die gaan soms over persoonlijke ervaringen, maar vaker zijn het door het scherpe oog van de waarnemer opgetekende situaties. Weer een paar heel mooie illustraties op Voor zijn 'Katendrecht', 'Monument Kamp Westerbork' en 'Het moet allemaal maar kunnen'. De muzikale invulling - gitaar, bas, drums en toetsen - staat geheel ten dienste van de songs: meestal klein gehouden, krachtig, kalm, warm, ingetogen, tikje melancholiek. Sporadisch up tempo met af en toe een mooie gitaarsolo. Minst sterke punt is zijn hese, wat dunne stemgeluid, maar dat is geen al te sterke dissonant.

In drie van de negen songs op Achter wordt Engels gezongen door JW Roy, Erwin de Vries en Iain Matthews. Beatrice van der Poel zingt prachtig de blues in het hilarische 'Dokter', Gerard van Maasakker en Marcel de Groot zijn de zingende gasten in achtereenvolgens het weemoedige 'Euforie' en het bluesachtige 'Laat'. Acteur Frank Lammers stelt in het achtminuten durende slotnummer 'Recycling', op mild sarcastische toon, de 'kringloop' in of van het leven aan de kaak. Verrassend mooi gedaan. BJ Baarmans prikkelt de verbeelding en dat is (een) kunst.

Huub Thomassen

Artist: Natalia Zukerman

Album: Brand New Frame

Label: Independent

woensdag 15 december 2010

Natalia Zukerman was voor mij een van de verrassingen van SXSW 2010. Ik zag haar twee maal optreden en was onder de indruk van de kwaliteit van haar liedjes en van haar prima gitaarspel, met name op de slide gitaar. Het doet me dan ook plezier om haar aan jullie voor te stellen via haar debuutCD, opgenomen in 2008 en in 2009 uitgebracht.

Op de CD staan 10 eigen liedjes, die met name handelen over verandering. In de opener 'Brand new frame' daagt Natalia de betrokken luisteraar uit om te breken met de gewoonte om dezelfde verhalen te blijven vertellen aan wie maar wil luisteren. De afsluiter 'Better me' wil de luisteraar uitdagen om het beste uit zichzelf te halen. Tussen die twee uitersten legt Natalia haar vingertjes op allerlei voor haar relevante zaken, zoals haar familie-achtergrond (ze is de dochter van de wereldberoemde dirigent/violist Pinchas Zukerman en stelt zelf dat ze is opgegroeid als een soort zigeunerkind, de dochter van een rondreizende 'circus act') in 'Song for Ramblin' Jack'. De CD is geproduceerd door Willy Porter (die ook de nodige gitaren bespeelt), de verdere begeleiding is van drummer Dave Schoepke, Dave Adler op keyboards, Leroy Deuster op pedal steel en een drietal bassisten.

De muziek heeft een jazzfeel, Natalia's stem past daarbij en is vooral zwoel te noemen. Natalia is een zeer interessante nieuwkomer in de Americana-wereld en ze levert een uitstekende debuutCD af die ruikt naar meer.

Fred Schmale

Artist: Will Safron
Album: In My View
Label: Independent

dinsdag 14 december 2010

Ik ontmoette Will Safron in maart van dit jaar in Austin toen hij in de studio van mijn goede vriend Marvin Dykhuis aan het repeteren was. De CD 'In my view' is Will's debuut-CD uit 2008, in 2010 heeft hij een tweede CD laten verschijnen, maar die was op het moment van de ontmoeting nog niet gereed. Vandaar op dit moment alleen maar een recensie van het zeer sympathieke 'In my view'.

Will opereert vanuit Austin en presenteert zich op deze in folk gedoopte CD als een ware verhalenverteller. In 54 minuten en 14 liedjes worden gebeurtenissen, personen en periodes ('Song for my school') onder een meestentijds lieve loep genomen. Drie van de liedjes zijn niet van Will zelf, al heeft hij het overbekende 'Shenandoah' voorzien van nieuwe teksten en heeft hij voor Kristofferson's prachtige 'Here comes that rainbow again' een uitermate fraai arrangement bij elkaar bedacht. Het derde liedje zonder werkinbreng van Will is 'Way too wild', geschreven door de producer van 'In my view' en voornaamste gitarist en enige bassist in de begeleiding Jack Saunders. De begeleiding is verder in handen van met name Eleanor Whitmore (viool, viola, mandoline, harmony vocals), Chip Dolan (accordeon, orgel) en Rick Richards op drums.

Bekende namen uit de Austin scene dus. Incidenteel wordt banjo en dobro ingebracht en zijn er anderen actief in de vocale begeleiding, waarbij met name de prachtige lead vocal van Geraldine Brockwell Unger in 'Hey mom, I'm home' opvalt. 'In my view' is zo'n heerlijk voortkabbellende akoestische CD met prima liedjes, zeer goede begeleiding en prettige vocals van Safron. Ik ben razend benieuwd naar zijn nieuwe CD, deze

---

Fred Schmale

Artist: Grace Pettis
Album: Grace Pettis
Label: Blue Rock Artists

maandag 13 december 2010

Grace Pettis is de dochter van singer-songwriter Pierce Pettis en kreeg dus alle ingrediënten van het 'beroep' van jongs af aan op een presenteerblaadje aangereikt. Op haar 14e schreef ze al een liedje, 'A bird may love', dat ze zong op een talentenshow van haar High School en dat vervolgens door haar vader op een CD werd gezet. Een nieuwere versie van dit lied is op Grace's debuut-CD Grace Pettis te horen. Op het moment van het uitbrengen van deze frisse CD, begin 2010, is Grace 22 en laat ze horen dat we nog heel wat van haar kunnen verwachten.

De CD is opgenomen in de prachtig (Hill Country) gelegen Blue Rock Studios in Wimberley, Texas, pakweg 60 km van Austin. De productie is in handen van Blue Rock eigenaar Billy Crockett, die in de begeleiding te horen is op gitaren, bouzouki en piano. Verder in de begeleiding bekende namen als Rick Richards (drums), Chris Maresh (bas) en Colin Brooks (Band of Heathens, diverse gitaren en solovocal in 'A bird may love'). In twee nummers horen we een zevenkoppig achtergrondkoor en in twee nummers, waaronder het gevoelige slotnummer 'Long sleep' horen we Dirje Smith op cello. Grace pende 12 liedjes voor haar debuut die een verrassend volwassen indruk maken. Prijsnummers zijn voor mij 'Nine to five girl' (het leverde haar prijzen op) en het lieve walsje 'Dancing' (dat heerlijke gevoel als je danst met een leuke partner, we kennen het allemaal nog uit onze tienerjaren en vlak daarna). Tekstueel valt met name het nummer 'Nine to five girl' op, een rake typering van de vele (Amerikaanse) vrouwen die hun vele (thuis- en anders) werk verrichten in betrekkelijke anonimiteit: 'Your nine to five girl, yours to ignore. Part of the scenery, American machinery, nine to five girl, small in this world. A certain mix of tough and sweet, making just enough to dream. For all you know that's all there is to me, your nine to five girl'. Maar een reis naar Italië met haar vriendje levert ook een gave observatie op: 'Italy' en in 'Turning too' beschrijft ze haar eigen proces van het 'volwassen worden'. Grace's stem is mooi, lief en vrouwelijk, maar af en toe licht onvast, de begeleiding en de productie zijn lofwaardig goed. De CD is verpakt in een leuke digipack, met een fraai tekstboekje. Al met al een beloftevolle CD, deels volwassen. We zullen in de toekomst meer van haar horen.

Fred Schmale

Artist: Mike Andersen Band

Album: Echoes

Label: Custom Records

zondag 12 december 2010

Scandinavische muziek, in alle soorten en maten, zit al een aantal jaren behoorlijk in de lift. Die conclusie trok ik al een jaar of zes geleden na het beluisteren van Mike Andersen's twee CD "Tomorrow".

De geboren als Mikkel "Dybdal" Andersen (What's in the name?) komt uit Aarhus, Denemarken en levert met "Echoes" zijn derde volledige album af. De wijzigingen van samenstelling van zijn huidige band heeft ongetwijfeld te maken met de benadering van Andersen's blues anno 2010. Mike Andersen Band bestaat nu uit Claus Sand op toetsen, Mikkel Fisker op bas, Jens Kristian Dam achter de drumkit, Rasmus Boegelund op trompet en Morten Elbek op sax. Niet geheel onbelangrijk "Echoes" werd tussen neus en lippen gemixt door R&B engineer Russell Elevado. Elevado stond aan de wieg van wereldhits van onder meer Alicia Keys, The Roots en Erykah Badu. Dit alles herken je meteen op "Echoes".

Duidelijk meer R&B, funk soul en jazz elementen steken de kop op. De nieuwe formule jeukt als ziekte van de opener 'Still Carry A Torch' tot de blues shuffle 'Evill' dat hij samen met Boo Boo Davis kraakhelder neerzet. 'More Of You' is een catchy soul uitslovertje met lekker backing vocals werk van Pia Troejgaard en Nina Luna. De twee slotstukken 'Information Blues' (The Commitments zijn niet ver weg) en 'Restless To The Bones' bewijzen dat Mike Andersen en zijn nieuwe band nog lang niet zijn uit geborduurd.

"Echoes" is mooie plaat voor mensen die het oeroude traditionele genre graag zien moderniseren.

Jan Janssen

Artist: American Graveyard

Album: Hallelujahland

Label: Independent

zaterdag 11 december 2010

Iets minder gek dan genregenoten The Legendary Shack Shakers, maar met eenzelfde hartstochtelijke benadering, geeft de countryfolkpunkformatie American Graveyard met 'Hallelujahland' op nadrukkelijke wijze hun visitekaartje af. De kruising van rauwe, voortjakkende folk, rockabilly, blues, bluegrass, punk en (zwarte) country teistert genadeloos je trommelvliezen en doet je regelmatig happen naar adem. Met enkele rustige fragmenten toont de band uit Austin zowaar enig mededogen met de luisteraar, maar over het algemeen is het flink aanpoten geblazen. Hoofdverantwoordelijk voor deze niet onprettige, temperamentvolle lawaaiigheid is Chris Watkins, leadzanger, gitarist, mondharpist en mandolinespeler. Door zijn geëxalteerde zang en energieke mondharmonicaspel, stuwt hij het geheel op naar bijna maniakale sferen. In de rustige nummers echter klinkt hij somber en donker als een depressieve Mark Lanegan. Een hoog intensiteitgehalte, waar de rest van de band niet veel voor onder doet. Zo blijkt Jim De Gregorio een veelzijdige en soms furieuze snarenspeeler op (slide)gitaar, dobro en banjo en houden bassist Doodle Cox en drummer Billy Jack Philips, door het straffe en onstuimige tempo, het (jan)boeltje maar net bij elkaar.

Hoe wild de band op de plaat ook mag klinken, de 'feestmuziek' van dit schijnbare zootje ongeregeld, zal op het podium toch het beste uit de verf komen.

Huub Thomassen

Artist: Louise Mosrie

Album: Home

Label: Independent

vrijdag 10 december 2010

Louise Mosrie is een singer-songwriter die opereert vanuit Nashville. Ze werd geboren in Delaware uit Britse ouders, die in de jaren 60 als zovelen naar de USA emigreerden omdat daar meer werk voorhanden was. Op jonge leeftijd verhuisde ze naar Tennessee, waar haar ouders een farm hadden. Haar eerste muziekervaring was in een cover band, Basement Zoo. Ze begon liedjes te schrijven als onderdeel van de groep She Said toen ze een jaar of 22 was en in Knoxville woonde na het afsluiten van haar college-opleiding. In Knoxville brengt ze twee solo-CD's uit, 'Crave' en 'Separated like stars'. In 2004 verkast ze naar Nashville om aan haar eigen liedjes te schaven.

Dat lukt vooral goed na het volgen van een workshop bij Ray Kennedy in 2007. Daarna gaat het snel, ze schrijft de dertien liedjes van 'Home' in de jaren 2007 en 2008 en neemt ze vervolgens op in de Sonic Sculpture in Nashville onder leiding van producer Jon Young. In februari 2009 wint ze de prestigieuze Kerrville New Folk Songwriting Competition. Haar CD 'Home' is dan net uitgekomen en krijgt veel goede kritieken. En daar wil ik mij graag bij aansluiten. Louise schrijft uitstekende liedjes en heeft een indrukwekkende zangstem met veel soulelementen, haar muziek is een combinatie van folk en pop. Voeg daarbij de meer dan voortreffelijke begeleiding van Scott Neubert op akoestische en elektrische gitaar, mandoline, banjo, lap steel en vooral dobro. Bas en drums zijn in en onder handen van Byron House en Butch Simmons en er zijn bijdragen op piano, orgel, accordeon, harmonica en (in vier nummers) fiddle. Vocaal wordt Louise bijgestaan door Donna Ulisse (waardoor met name het schitterende 'Blackberry Winter' bijna buitenaards aandoet), maar ook Emil Justien en (drie nummers) Anna Denison zingen mee. De teksten gaan met name over het leven in de zuidelijke staten van de USA, met name Tennessee, een leven dat Louise aanvankelijk verfoeide, maar waar ze van leerde houden. Luister maar naar het eerste deel van de titel track, een mooie ballade: 'Five o'clock , cars for miles, racing lights, nobody smiles. A driver honks behind me, I see his tired eyes and let him go, cause everybody's just trying to get home.

Home, maybe his wife has dinner ready. Home, mashed potatoes and brown gravy. Home, put a little dirt and concrete under his feet to call his own. And the world falls off his shoulders like a heavy coat and he's home'. Je ziet het allemaal voor je! Behalve de twee genoemde songs zijn 'Battle of Blair Mountain', 'Backroads' en 'I love this world' prijsnummers. Prima CD van een goede nieuwe singer-songwriter. Mooie liedjes, herkenbare teksten, goede productie en een heerlijke stem.

Fred Schmale

Artist: Will Branch

Album: Fog Of War

Label: Independent

donderdag 9 december 2010

Will Branch is een folkie uit Milwaukee. Behalve uitvoerend artiest is hij ook actief als leraar gitaar en banjo en doet hij op verzoek speciale projecten op scholen. De muzikliefhebbers die folk hoog in het vaandel hebben staan kennen misschien één of meer van zijn vijf duet-CD's met Dave Fox, die hij tussen 2001 en 2009 uitbracht. Fox is een man die als teenager in de 60's van de vorige eeuw al speelde in een jug band en in de loop van zijn muzikale leven een schat aan kennis omtrent Amerikaanse folk heeft opgebouwd.

In 2008 bracht Will zijn eerste solo-CD uit met zowel klassiekers uit de folkhoek als eigen nieuwe songs. De opvolger 'Fog of war' is uit 2009 en bevat 12 mooie liedjes uit de eigen koker van Branch. De titel van de CD dekt de lading: de liedjes gaan over oorlog ('Checkpoint', 'Deluge', 'Fog of war', 'Poverty') en (vooral) liefde en ademen een aangename sfeer. Mooie melodieën, goede teksten, prettige en voornamelijk akoestische begeleiding. Die begeleiding heeft geen percussie of drums, maar in zeven nummers wel een bas. Will speelt zelf gitaar en Alison Gima speelt piano en zorgt voor de harmonie vocalen. Incidenteel horen we fluit, fiddle, harmonica en mandoline. De muziekstijl is folk, gelardeerd met wat blues (met name 'Deluge' komt redelijk pittig door met een stevige harmonica en een elektrische gitaar). In de teksten is Branch af en toe stevig bezig, luister maar naar dit fragment van – alweer – 'Deluge': 'The devil don't come like a thief in the night, deluge. He comes with a smile in broad daylight, deluge. Murder ain't murder when it's far away. It's getting closer every day. The devil don't come like a thief in the night, deluge.'. Prima CD.

Fred Schmale

Artist: The Holmes Brothers

Album: Feed my Soul

Label: Alligator Records

woensdag 8 december 2010

Feed My Soul is het negende studioalbum van The Holmes Brothers. Het achtenswaardige gospel/soul/funk/bluesgezelschap, zit al bijna veertig jaar in de muziek en brengt als trio sinds 1990 albums uit. De broers Wendell (gitaar, piano, baritonzang) en Sherman Holmes (basgitaar, tenorzang) en vriend Popsy Dixon (drums, falsetzang) zijn de krasse knarren die nog helemaal niets van hun geestdrift verloren hebben. Ondanks die jarenlange ervaring zit er nog helemaal geen sleet op hun songschrijverschap en verstaan ze de kunst de valkuil voor de platte routine te vermijden. Ze betuigen daarbij niet alleen hun diepe liefde voor God, maar eveneens voor de zwarte muziek. Dat doen ze zonder poespas, fris, recht uit het hart, puur en oprecht en nimmer over the top. Van de veertien songs zijn er negen van de broers zelf, zijn er drie covers aanwezig en nog een song van medeproducer Paul Kahn, (Joan Osborne is de andere). Sterkste troef als altijd, is de van godgegeven samenhang die fraaie, aanstekelijke gospelharmonieën voortbrengt. De songteksten mogen weliswaar religieus getint zijn, steevast vinden ze hun oorsprong in profanere zaken. Betekenisvol in dit verband is de door Wendell Holmes geschreven autobiografische song 'Fair Weather Friend', naar aanleiding van diens confrontatie en ervaring met kanker. Aannemelijk is dat hij deze ziekte goed heeft doorstaan, aangezien 'I'll Be Back' van The Beatles in een mooie, breekbare soulversie werd opgenomen.

The Holmes Brothers laten op 'Feed My Soul' wederom het vertrouwde en constant hoge niveau horen, waarmee ze de (hogere) zinnen steeds weer weten te prikkelen. Dat is pas muziek van – en voor alle tijden.

Huub Thomassen

Artist: Woven Hand

Album: The Threshingfloor

Label: Glitterhouse Records

dinsdag 7 december 2010

Ik moest altijd even slikken als ik een plaat van Sixteen Horsepower op zette. De muzikale creativiteit van David Eugene Edwards was altijd dominante aanwezigheid. Zijn donkere, soms angstaanjagende, banjospel maakte echter op "Secret South" (2000) plaats voor een wat meer folkloristische rocksound. Precies op dat moment haakte ik dus pas aan. Na deze release namen de bandleden Pascal Humbert en Jean-Yves Tola even de tijd om tot zich te komen. Het bloed kroop waar het eigenlijk niet heen kan. Edwards nam de vrijheid en bracht, in 2002, onder de naam Woven Hand zijn eerste solo CD op de markt.

Als we "Ten Stones" (Soundsfamilyre) uit 2008 meerekenen is "The Threshingfloor" het achtte album van Wovenhand. Het muzikale concept rondom David Eugene Edwards blijft onveranderd. Edwards heeft een patent op bezielend gospel folk, ingewijde folklore en pikdonkere zangkunst. De multiculturele arrangementen op "The Threshingfloor" hebben overigens zelden in deze versnelling gestaan.

Opgetrokken wordt er met 'Sinking Hands'. Dit nummer zuigt je als het ware naar binnen terwijl de daaropvolgende titeltrack je in het midden oosten achter laat. Waar vind ik aanknopingspunten om op adem te komen. 'Behind Your Breath'? Ja, deze native American sound duikt op aan de horizon waar ik in de verte de silhouetten van David Eugene Edwards zie. Op een Woven Hand plaat kom je zelden of nooit een radiovriendelijk deuntje tegen. 'Terre Haute' heeft warempel hit potentie. De gong slaat voor een van mooiste nummers op deze plaat. In 'Orchard Gate' mag je de ondoorgrondelijke muzikale vruchten tot je nemen.

"The Threshingfloor" is accelererende stationaire Woven Hand plaat die een nieuwe alternatieve groep muzikliefhebbers behoorlijk zal aanspreken.

Jan Janssen

Artist: Thea Gilmore
Album: Murphy's Heart
Label: Full Fill

maandag 6 december 2010

Thea Gilmore maakte op haar negentiende al een veelbewogen debuutplaat. In de UK werd Gilmore, met de release van 'Burning Dorothy', in een klap wereldberoemd. Bij ons in het café werden eerder al Gilmore's releases "Avalanche" (2003) en "Liejacker" (2008) gesproken.

Haar negende plaat heet "Murphy's Heart". Thea Gilmore klinkt wederom open en vooral oprecht. Er geen doekje om binden, duidelijk en verstaanbaar mooi zingen dat lijkt het handelsmerk te zijn van de pas dertigjarige Gilmore. De uit Oxford afkomstige singer-songwriter opent pittig en vooral catchy met 'This Town' en 'God's Got Nothing On You'. Van de liedjes 'Love's The Greatest Instrument' en het daaropvolgende 'Automatic Blue' springen de vonken werkelijk vanaf. Vermakelijk weelderige folkrock in prachtige ronde vormen gegoten. Gilmore is een professional ze gebruikt metaforen in haar teksten, zingt glashelder en laat haar woorden ritmisch rijmen. Luister maar eens naar pronkstukken als, 'You're The Radio' en 'Teach Me To Be Bad'. 'Not Alone' en 'How The Love Get's In', ga er maar aan staan, diep in tekstuele zin maar ook artistiek muzikaal gedreven. Het is spuiten en slikken maar dan met heldere fatsoensnormen.

Het mag duidelijk zijn, Thea Gilmore mag met recht tot één van de beste vrouwelijke singer-songwriters van het moment gerekend worden. Ze begeeft zich, zonder enige moeite, in het vrouwelijke segment van o.a. Alison Moyet, Annie Lennox, Sarah McLachlan en Neko Case.

Jan Janssen

Artist: Lynne Hanson
Album: Once The Sun Goes Down
Label: Independent

zondag 5 december 2010

Het overkomt mij wel vaker dat bij het beluisteren van een CD niet direct de vonk overslaat. Vaak blijven dan de melodelijnen en stem van zanger of zangeres in kwestie hangen, zodat ik erop terug blijf komen. Twee jaar geleden overkwam mij dit bij de uit Ottawa, Canada afkomstige singer-songwriter Lynne Hanson. Haar twee plaat "Eleven Months" bleef kleven en kende daarna vele draaibeurten.

Gek eigenlijk want bij het beluisteren van haar nieuwe plaat "Once The Sun Goes Down" overkomt mij dit weer. De lekkere luisterliedjes badderen in wat vlak gemusiceerde golven. Opnieuw trekken Hanson's stem en teksten mijn aandacht.

De doordachte melodieën en verhalen over verblekende en nieuw aandienende vriendschappen zijn helemaal van deze tijd. De opener 'When Lovers Leave', 'Just For The Ride' en 'Here We Go Again' klinken in eerste instantie doorsnee maar wie dieper luistert, hoort de geniale drive die daar achter zit. De band, bestaande uit David Baxter (gitaar), Blake Manning (drum), Brian Kobayakawa (bas), Jason Sniderman (toetsen) doet wat noodzakelijk is. Wat meer muzikale creativiteit en gedrevenheid had deze plaat niet misstaan. Toch voelt deze bovengemiddelde brave Americana schijf goed. Met onomstotelijk Lynne Hanson in de hoofdrol overtuigt: "Once The Sun Goes Down" opnieuw.

Jan Janssen

Artist: Greg Trooper

Album: Upside-Down Town

Label: Shakes Records

zaterdag 4 december 2010

Greg Trooper blijft bij in het geheugen gegrift staan met zijn uitspraak "Today it is legalized to blowup people, so what wrong to get a blowjob?". Hij dichtte deze leuze op het grote Blue Highways podium in 2002 in Utrecht. Man's live performance was overigens geweldig en ik heb Trooper's muzikale prestaties daarna altijd in het vizier gehouden. Na het uitbrengen van het door Dan Penn geproduceerde "Make It Through This World" in 2005, bleef het niet alleen angstaanjagend stil, wat betreft nieuw werk maar ook rondom de persoon Greg Trooper. "The BackShop Live" (2006) en "The Williamsburg Affair" (2009) klonken niet onverdienstelijk maar grepen terug in het verleden. Er schijnt in de tussentijd veel gebeurd te zijn, lees ik in het CD profiel. Wat er precies aan de hand geweest is, is compleet aan mij voorbij gegaan, maar een ding is zeker Greg Trooper is terug van weggeweest.

De wereld staat volledig op s'en kop. Trooper's befaamde hoedje staat namelijk op s'en kop afgebeeld waardoor even moet draaien en op de belettering van de CD titel moet letten om het goed voor je te hebben. "Upside-Down Town" laat een prima en vooral een oud vertrouwt Greg Trooper geluid horen. Veel melodieuzer als in de opener 'Nobody In The Whole Wide World' en 'Dreams Like This' word het niet. De titels 'Bulletproof Heart' en het pakkende 'Second Wind' projecteren een waanzinnig beeld van ervaringen en waarnemingen waarvan ik een brok in de keel kreeg. Het liedje 'They Call Me Hank' doet mij denken aan het levensverhaal van die andere grote singer-songwriter, die ooit in een oude trailer van Hank Williams Sr. in Midland City, Alabama bivakkeerde.

Geen grootse muzikale kunsten of geknutsel aan de knoppen, productioneel klinkt het heerlijk minimaal. Dave Jacques (Shelby Lynne) op bas, Kevin McKendree (Delbert McClinton), op toetsen, Kenneth Blevins (John Hiatt) achter de drumkit, en gitarist Michael McAdam, niet de minste muzikanten dus, spelen in dienst van Trooper's bedenksels. Hier en daar wat Dire Straits of Birds dwalingen maar dat wat het dan ook. Voor fans een hele opluchting want Greg Trooper staat weer op het voetstuk waar hij verdient om op te staan.

Jan Janssen

Artist: Buddy Guy
Album: Living Proof
Label: Jive Records

vrijdag 3 december 2010

In het KRO radioprogramma "De strepen van Spits" krijgt het nieuwe album "Living Proof" van Buddy Guy zeven strepen. Met krullende tenen luister ik af en toe naar dat commerciële manipulatief radiogedoe. Albums van o.a. Alain Clark, Caro Emerald, Jacqueline Govaert, en Tim Knol krijgen daar tien strepen opgespeld?

Met alle respect voor bovengenoemde artiesten natuurlijk krijgt de nieuwe Guy van mij tien strepen en roep ik "Living Proof" meteen uit tot blues album van het jaar 2010. Vanwaar dat halleluja geblèr? Luister zelf maar eens, zelden blues zo vernieuwend en verfrissend horen swingen. Jong en oud kunnen genieten van opzweepende zeer geavanceerde blues die het stokoude genre compleet nieuw leven in blaast. Guy mag dan afgelopen zomer vierenzeventig geworden zijn, aan creativiteit heeft hij niet ingeboet. Van moderne elektrische Chicago blues, waar Guy om bekend staat, tot deep south Mississippi delta blues, Guy draait er zijn hand niet voor om, om het genre nieuw elan mee te geven.

Twaalf tracks waar ik niet zo gemakkelijk hoogtepunten uit kan vissen zonder dat ik andere nummers tekort doe. De opener '74 Years Young' en het pompende en hip hoppende 'On The Road' zorgen er in ieder geval het eerste kwartier voor dat je niet stil kan zitten. Producer Tom Hambridge (Kent u hem nog van Balderdash uit 2000?) zit op deze plaat achter de strak geslagen ketels. Even uitblazen dan maar met 'Stay Around A Little Longer'. Dit prachtige gospel blues hoogstandje, dat hij samen doet met B.B. King, voelt aan als ouwe jongens krentenbrood maar is in feite een uniek respectvol treffen tussen twee blues giganten. In 'Where The Blues Begins' sluit Guy zijn ogen voor het virtuoos gitaarspel van de elf jaar jongere Carlos Santana, en zegt, "Here I come!"

Echte blues legendes stoppen niet. Ook niet als ze een keuze moeten maken tussen een gezonde relatie of hun gitaar. Buddy Guy's moeder voorspelde het al "Buddy your too far gone to turn around!". Anno 2010 omhels ik haar woorden.

Jan Janssen

Artist: Boris McCutcheon & The Saltlicks
Album: The Wheel Of Life
Label: Cactusman Records

donderdag 2 december 2010

Voor Boris McCutcheon is de staat New Mexico "The place to be". Dat hoorden en voelden we al op zijn eerder uitgebrachte platen. Dat is op zijn nieuwe plaat "The Wheel Of Life" niet anders, maar... McCutcheon had toen hij "Bad Road, Good People" (2008) opnam liedjes voor een dubbelalbum liggen. Hij pretendeert dan ook dat "The Wheel Of Life" in het verlengde ligt. Echter, geniet en huiver en doe het vooral in sfeer, want "The Wheel Of Life" is, wat mij betreft, het meest gesloten album van McCutcheon tot dusver.

De magistraal uitgevoerde ballads als Clan Of The Sunflower, Mullein People en Mark Twain voelen in het begin ondoorgrondelijk aan. Na wat meer geduld blijken het juweeltjes te zijn van ongekende grote. Ook de Townes Van Zandt original No Place To Fall en het waaierende liedje California glinsteren in de vitrine. Beste track, naar mijn gevoel, is Gila. De country wals begeleid je stap voor stap door trieste belevenissen over een dronken cowboy, die in de auto stapte, de macht over het stuur verloor, en in de Gila rivier verdrong. McCutcheon was vermoedelijk de laatste persoon op deze aarde die hij sprak. Het lotgeval vertoont enige gelijkenis met de dood van indianenleider Geronimo. Die viel echter van zijn paard, belande in een greppel en stierf een paar dagen later aan een longontsteking. Hoe kom ik erop?

"The Wheel Of Life" is volgens mij de vijfde plaat van Boris McCutcheon en kenmerkt zich wederom door eigengereide verhalende poëzie waar gelukkig nog geen einde aan lijkt te komen.

Jan Janssen

Artist: Jim Byrnes
Album: Everywhere West
Label: Black Hen Music

woensdag 1 december 2010

The legendary voice, zo wordt de nieuwe CD 'Dreams' van Neil Diamond gepromoot op de site van Rolling Stone. Inderdaad voor velen is het stemgeluid van hem zo legendarisch dat zelfs een CD van hem waarop hij de telefoongids van New York voorleest door hen gekocht zal worden.

Kijk en zoiets heb ik nu met de stem van Jim Byrnes, een soulvolle stem die precies dat toevoegt aan zijn songs waardoor het lied gaat leven, geloofwaardig wordt en, heel belangrijk, me emotioneert. Na twee prachtige gospelgeoriënteerde cd's ('House of Refuge' en 'My Walking Stick') gaat Byrnes in 'Everywhere West' terug naar de muziek van zijn jeugd, de muziek waarin blues de voornaamste rol speelt. Nu valt het begrip 'blues' in dit geval zeer ruim te nemen, want naast onder dit label vallende nummers als 'Storm Warning' (met geweldige gitaarsolo) en 'Me and Piney Brown' (gitaarlicks á la B.B. King en een uiterst fraaie piano) zijn er ook tracks met een iets geringere nadruk op de blues.

Zo is er in Bobby Bland's 'Yield Not To Temptation' vooral de gospelsfeer te bespeuren of noem het countryfunk; een melange van een heerlijk koortje, weer die prachtklanken van een gitaar en het ritme van de banjo. Of op 'Walk On' een lekker loopritme met steelgitaar. Of in 'He Was A Friend Of Mine' parelende gitaren, een slepende viool met op de achtergrond heerlijke trommelgeluiden duetterend met een vrouwenstem.

Ik ben erg enthousiast over 'Everywhere West', Byrnes vierde samenwerking met producer Steve Dawson. Een cd die praktisch zonder overdubs, zo recht voor zijn raap, is opgenomen met grotendeels Byrnes vaste begeleiders. Wat een geweldige band! Met name de prestaties van alleskunner Steve Dawson (o.a. gitaren, banjo, orgel, dobro, pedal steel en zang), maar ook de inbreng van Daniel Lapp op viool en trompet weten uiterst aangenaam mijn oorschelpen te strelen.

'You Can't Get That Stuff No More' van Louis Jordan, een trompetje op een bedje van bas en banjo. Het good-timenummer 'Bootlegger's Blues' perfect gespeeld in de stijl van The Mississippi Sheiks met hoofdrollen voor dobro en viool. En Robert Johnsons 'From Four Until Late', nu gebracht als een uptempo New Orleans Mardi Grasstijl parade song met blazers, hammondorgel en weer zo'n magnifieke gitaarsolo van Dawson. The Band zou het zo graag gespeeld (willen/kunnen) hebben. In 'No Mail Blues' weer die fraaie fiddle van Lapp, nu in combinatie met een gitaar die klinkt als Les Paul in zijn goede jaren.

Deze recensie wordt te lang, ik weet het, maar ik zou nog veel meer willen noemen! De mondharmonica van Keith Bennett, de backing vocals van Jeanne Tolmie, de keyboards van Basta, een juweel van een CD van Byrnes!!!

Benny Mulder

Artist: Josefina Sanner
Album: Love Case Scenario
Label: Finaville Fina

donderdag 25 november 2010

In deze donkere dagen halverwege de herfst (moment van schrijven) gaan de blikken voorwaarts naar kerst, die nog donkerdere tijd met een schijn van licht. In deze periode past het verschijnen van engelen, wat dat dan ook mogen zijn. De Zweedse Josefina Sanner is een popfolkengeltje dat met haar elf zelf gepende liedjes op deze CD – haar tweede – een in meerdere betekenissen lichtpuntje brengt.

Haar stem is als van een engel, dat wil zeggen zoals wij de stem van een engel visualiseren en ervaren, haar liedjes lichtvoetig en fris poppy, de begeleiding vol met bijzondere instrumenten als basklarinet, vibrafoon, marimba, (transverse) fluit, glockenspiet, kerkorgel, croatales, (soprano) tubular bells, celeste, cymbalen. En wat te denken van een SVANPINJONIUM, bespeeld door Josefina zelf. Ik heb niet kunnen ontdekken wat dit voor iets is (Kroatisch???). Er zijn ook 'gewone' begeleidingsinstrumenten actief, zoals gitaar, bas, orgel, synthesizer, clarinet, saxen en piano. In de ritmehoek zijn in een aantal nummers drums te horen, maar zijn verder instrumenten als box on floor, tambourine, woodblock, shaker, cabazza, claps en conga's actief. Het levert een sympathiek geheel op, subtiele gevarieerde muziek op het grensgebied van pop en folk met genoemde stem, die mij bij tijd en wijlen sterk doet denken aan de Franse hype van de jaren 60, Françoise Hardy. Met 'Love case scenario', waarmee Josefina elf van haar volgens haar website meer dan 700 liedjes brengt, krijgt u een warmtebad in een vaak koude wereld, een CD om te spelen met de open haard aan en een glas goede rode wijn. Josefina laat zich, na een pijnlijke relatiebreuk, inspireren door het onbezorgd prettige 'landschap' van haar jeugd, zodat het geheel een eigen mystiek krijgt, op de grens van werkelijkheid en fantasie. In de afsluiter 'Fragments' zingt zij: 'Hold on to someone, hold on my precious little heart. Hold on and love will remain, this street is empty, one time I used to be a child but you can't remember a thing. But the fragments coming clear... it's the memories calling you back again, just a crack of blinding light. It's a feeling of being without home again.'

Love case scenario is een subtiel groeibriljantje met mooie melodietjes en fraaie arrangementen en natuurlijk die (voor mij) prettige stem van Sanner.

Fred Schmale

Artist: Trevor Alguire
Album: Now Before Us
Label: Independent

woensdag 24 november 2010

Uit het feit dat de Canadese singer-songwriter, annex countryrocker Trevor Alguire de afgelopen jaren op kleine Nederlandse podia te vinden was, mag worden afgeleid dat zijn eerste twee soloalbums 'As Of Yesterday' ('06) en 'Thirty Year Run' ('08) niet helemaal onopgemerkt zijn gebleven. Het zal me niet verbazen wanneer zijn nieuwste plaat 'Now Before Us' nog meer weerklank zal krijgen. Het is, goed beluisterd, zijn beste plaat met een dozijn sterke, uiteenlopende songs, veelkleurige arrangementen, fantastische zangduetten met Kelly Prescott en Lisa Gaye Pryce en niet in de laatste plaats door groots spelende muzikanten op gitaar, dobro, pedalsteel, mandoline, orgel, banjo, piano, bas en drums. Qua niveau schurkt het album bij vlaggen aan tegen dat van bijvoorbeeld Buddy en Julie Miller.

Zijn songteksten gaan hoofdzakelijk over kwellende liefdeservaringen, die hij via temperamentvolle countryrockers en tranentekkende ballades, maar in het bijzonder door diens ietwat temerige zang, op erg passende wijze uitdraagt.

Huub Thomassen

Artist: The Halyards

Album: Fortune Smiles

Label: Cheshire Records

dinsdag 23 november 2010

De heren Carl Funk en Larry Mason zijn al meer dan 30 jaar in de muziek. Zij waren onder meer actief in The Brandos, Funk Mason en de Seattle-band The Allies. Nu hebben zij een nieuw samenwerkingsverband met de band The Halyards, waarbij ook een oude muziekmaat Eric Tangstad is betrokken.

Het album opent met een heerlijk meezingertje Welcome Home, een soort ode aan de chaostheorie. Wat meteen opvalt is de voortreffelijke harmonieuze samenzang van beide heren in combinatie met een melodierijke, kristalheldere gitaarsound. Dat roept associatie op met de verzorgde muziek van The Byrds en met name The Eagles. Marley's Lament heeft een ander sfeertje dan de rest van de 12 tracks. Het heeft een landelijke Ierse uitstraling door het fraaie spel van Nancy Rumbel op de ocarina (= een fluit, meestal gemaakt van gebakken klei). Lost in Mexico en de cover van de traditional The Streets of Laredo heeft het bekende crossing bordersoundje van The Mavericks.

He's Walking By is een van de hoogtepunten, vooral door die mooie heldere gitaarklanken. Het album eindigt met Heron Cove, dat doordrenkt is met Pink Floyd geluiden

---

Paul Jonker

Artist: Zoe Muth & The Lost high Rollers

Album: Zoe Muth & The Lost high Rollers

Label: Independent

zondag 21 november 2010

Ze komt uit het Amerikaanse Seattle, de noordwestelijk gelegen stad waar eind jaren tachtig de wieg stond van de grunge. Vanwege dat feit is het toch wel verrassend een combinatie van klassieke countrymuziek en hedendaagse americana uit die omgeving aan te treffen, op het naamloze debuut van de pas 22 jarige Zoe Muth And The Lost High Rollers.

Door haar frasering en timbre schieten als vanzelf namen uit de 'oude'school te binnen van Patsy Cline, Dolly Parton of Emmylou Harris, evenals die uit de 'alternatieve' hoek van Natalie Merchant, Lucinda Williams en Eilen Jewel. Door hen wellicht geïnspireerd, heeft Zoe Muth een dozijn prachtige, authentieke liedjes geschreven, die elke oprechte genreliefhebber zal aanspreken. Afgaande op de mooie songstructuren, zijden zachte melodieën, haar honingzoete stem en de meesterlijke inkleuring door haar begeleidende pickers – met name Ethan Lawton op mandoline, Dave Harmonson op pedalsteel, e- en a- gitaar, dobro en Jason Stewart op banjo, moeten hier worden genoemd – heeft ze de potentie uit te groeien tot een singer-songwriter die in de toekomst het uitzonderlijk hoge niveau van de hierboven genoemde coryfeeën waarschijnlijk moeiteloos gaat halen

---

Huub Thomassen

Artist: Anne McCue
Album: Broken Promise Land
Label: Flying Machine Records

zaterdag 20 november 2010

Dat de vanuit Nashville TN opererende Australische singer-songwriter en gitariste Anne McCue een pittig potje kan rocken, wisten we al van de geweldige manier waarop ze de Jimi Hendrix- klassieker 'Machine Gun', van haar derde album 'Roll' uit 2004, naar haar hand zette.

Wie naast haar troubadourachtige liedjes ook die hardere kant van haar waardeert, kan moeilijk heen om de pulserende, ruimtelijke rock die haar zesde album 'Broken Promised Land' zo sterk karakteriseert. Waren op voorgaande platen nog nadrukkelijk alt. country- en popinvloeden aanwezig, dit keer zijn het stevige porties groovende soul en vette funk die het rockgeluid verrijken. Met dank aan het fantastische bas- en drumwerk van respectievelijk Bones Hillman, drummer Ken Coomer van Wilco en – in een aantal nummers – een swingende of stemmige blazerssectie. Haar al vaak geroemde gitaartechniek en –sound staat bij vlagen helemaal stijf van invloeden uit het repertoire van Hendrix, Led Zeppelin, Cream en Mountain. De oude muziekdoo's dus, maar eigenlijk doet dat er niet veel toe, want het draait in de tien songs om mooie melodieën, bezielde instrumentale uitvoering, bekoorlijke zang en is de complete sfeer donker en soms een tikkeltje mysterieus. Zou deze dame heel graag eens live aan het werk willen zien.

Huub Thomassen

Artist: Jack Marks
Album: Two Of Everythings
Label: Independent

vrijdag 19 november 2010

Jack Marks uit Toronto is een betrekkelijke nieuwkomer aan het Canadese singer-songwriter front en dendert met deze prachtige eersteling 'Two of everything' mijn persoonlijke favorietenlijst binnen. De man heeft zo'n heerlijke gruisige stem (denk aan Sam Baker) en schrijft werkelijk schitterende verhalende liedjes. Er staan er twaalf op deze debuut-CD met een speelduur van bijna 50 minuten. De begeleiding is in handen van producer David Baxter (Toronto, houdt deze man in de gaten, hij is al sinds 1975 bezig en is ook verantwoordelijk voor de prachtige recente derde CD van Ottawa's Lynne Hanson) en zijn makkers.

David speelt gitaar, mandoline en lap steel en draagt vocalen bij, Jason Sniderman horen we op piano (een belangrijke factor op deze CD) en Brian Kobayakawa is de bassist op tien nummers (Bazil Donovan doet de overige nummers). Er is hulp van vijf vocalisten (slechts één man zit hierbij), we horen in het schitterende epos 'Before the flood' een mooie accordeon. En Jack zelf speelt gitaar en banjo. Zoals gezegd zijn de teksten de moeite waard, Jack schrijft over personen en gebeurtenissen. Hilarisch is het verhaal van 'Greasy Maggie', een meisje dat al sinds 'haar derde' met auto's en motoren in de weer is. Ook het aangrijpende verhaal van 'Charlotte Anne' mag er zijn: in sommige levens zit er weinig mee. En natuurlijk 'Before the flood', het verhaal van de boer die blijft vertrouwen op zijn Lord, die wel zal waarschuwen als er een overstroming dreigt. Maar dat gebeurt uiteraard niet met desastreuze gevolgen. En ook in de afsluiter, een ruim 6 minuten durende wals met de titel 'Knock at your door' is kommer en kwel troef, in dit geval voor de 'Sisters of mercy', die veel meisjes in nood opvangen, maar nooit precies weten wat er met hun protégé's gebeurt als ze vertrekken. Maar niet getreurd, zegt Jack, er komt er wel weer één op de deur kloppen. Goed, het beeld is duidelijk, met 'Two of everything' geeft Jack Marks een schitterend visitekaartje af.

Een must voor de liefhebbers van de 'echte singer-songwriter', want Jack kan er wat van. De opvolger is inmiddels verschenen ('Lost wages', het is ook de naam van zijn – zevenkoppige - band) en ik ben benieuwd of Jack zijn niveau weet te handhaven. Daarover wellicht meer in de toekomst.

Fred Schmale

Artist: Leeroy Stagger & The Wildflowers

Album: Little Victories

Label: Blue Rose Records

donderdag 18 november 2010

Leeroy Stagger zag ik twee jaar geleden voor het eerst live samen met Tim Easton en Evan Phillips toen ze het trio ESP vormden. Op het Roepaen Festival zag ik Stagger voor het eerst met zijn huidige band The Wildflowers. Tegenover hem speelde Chuck Prophet & The Mission Express zijn ziel uit het lijf. Stagger wist met zijn gepassioneerde country rock de iets of wat kleinere van der Loo zaal behoorlijk gevuld te houden. Dan kun je wat, toch?

"Little Victories" is, als ik het wel heb, Stagger's zesde soloplaat. De uit Vancouver, Canada afkomstige singer-songwriter heeft er patent op om met de openingstrack als het ware bij je naar binnen te vallen. Bij de opener 'Everyones On Drugs' is dit dus niet anders. Stagger's lekkere melodieuze countryrock klinkt ontwapenend. De opvolgende tracks 'Long Way Home' en 'Holy Water' zijn er niet minder om. De plaat telt dertien tracks en duurt bijna een uur. Stagger weet het niveau van de plaat moeiteloos vast te houden in het heerlijke deuntje 'Good Things'. Dit duet met Romi Mayes wordt opgezweept door fraaie blaaspartijen van ene Daniel Lapp die onlangs ook zijn steentje bijdroeg aan Corinne West's "The Promise".

Leeroy Stagger maakt een stationaire en solide plaat die het beste van Tom Petty of een Soul Asylum in mij oproepen. Met andere woorden "Music for the soul, mind and heart. This is music to feel this"

Jan Janssen

Artist: Natalie Merchant

Album: Leave Your Sleep

Label: Nonesuch Records

woensdag 17 november 2010

In de reeks prima cd's die de laatste tijd verschenen onderscheidt Leave Your Sleep zich als een mijlpaal in het brede spectrum van de popmuziek. Merchant leidt ons in 26 songs op magistrale wijze door genres als (Ierse) folk, jazz, bluegrass, klezmer, dixieland, reggae, zydeco, 'kamermuziek', blues tot zelfs Chinese volksmuziek. En dit alles op een manier die geen enkel moment verveelt. Naast haar stem die van teder-lief (Mary Hopkins?) tot stevig-stoer (type Norma Waterson & Dayna Kurtz) constant schittert, is ook de begeleiding van de vele muzikanten van hoogstaand niveau. Alle nummers stralen inzet, concentratie én speelvreugde uit die de luisteraar meezuigt in de caleidoscopische muziekwereld van Merchant.

Uitgangspunt voor deze cd zijn Engelse en Amerikaanse gedichten, rijmpjes en wiegeliëdjes uit de 19e en 20e eeuw die Merchant verzamelde en waar ze zelf de muziek bij schreef. Ook kiest ze de (vele) uitstekende muzikanten die het best bij haar zo sterk variërende songs passen. Hazmat Modine excelleren in 'The Blind Men and the Elephant' en in 'The Peppery Man', waarin The Fairfield Four voor perfecte vocale begeleiding zorgen. Het Wynton Marsalis Quintet levert prachtige bijdragen in 'Bleezer's Ice Cream' en 'The Janitor's Boy'. De track 'The Dancing Bear' maakt me telkens weer blij, maar ontroert me tegelijkertijd, de Klezmatics dragen veel bij in deze dubbele emotie bij me. Naast rijk georkestreerde nummers als het fraaie 'The Land of Nod' zijn het ook de simpele liedjes als 'Sweet and a Lullaby' die je ziel balsemen; zo simpel, zo mooi! Deze dubbel-cd gaat vergezeld van een uitvoerig boekwerk met liner notes over elke song en dichter; evenals Leave Your Sleep een rijk bezit. De ook uitgebrachte enkele cd met een selectie uit deze 26 tracks mist dit kleinood, dus desnoods even doorsparen om toch vooral de dubbelaar aan te schaffen!

Leave Your Sleep is een meesterwerk, je tuimelt bijna dronken van muziekgenot van het ene genre in het andere, en.... Vervelen doet het geen moment!

Benny Mulder

Artist: Shinyribs
Album: Well After Awhile
Label: Nine Mile Records

dinsdag 16 november 2010

Moest even graven hoor maar potdorie vond hem nog, heb hem afgestoft en in de CD lade geschoven. Heb het over de eerste solo plaat "Buttermilk and Rifles" (2002) van singer-songwriter en multi-instrumentalist (gitaren, mandoline en banjo) Kevin "Shinyribs" Russell. The Gourds frontman bracht de plaat toen uit onder de naam Kev Russell's Junker en klinkt nog steeds super, als je het mij vraagt.

Zijn nieuwe vondst heet "Well After Awhile" dat hij nu de wereld in smijt onder de naam, hoe kan het ook anders, Shinyribs. Eerste conclusie Russell heeft muzikaal en qua zangkwaliteit een enorme ontwikkeling doorgemaakt. Dat hoor je meteen al aan het begin in liedjes 'Who Built The Moon', 'Devilsong' en 'Country Cool'. Russell was al en is nog steeds een vakman in het maken van zo genaamde open muziek. Geen geheimzinnige teksten waarvan je na afloop denkt waar had die man het ook alweer over, nee alles in begrijpbare verhalende lijn en wel zo duidelijk uitgesproken. Door de toegankelijke melodieën swingt de "Well After Awhile" de pan uit. In 'Shores Of Galilee' begeeft Russell zich op glad ijs. Hij doet namelijk een duet met een zekere Sally Allen die we onlangs ook vocaal hoorden uitblinken op Kevin Welch "A Patch of Blue Sky". Russell stem blijft soeverein overeind.

Deze invulling van diep gewortelde country-soul groove mag ik wel. De aardig uitgevoerde Sam Cook 'A Change Is Gonna Come' cover ten spijt, Russell's eigen nummers maken echt het verschil op "Well After Awhile".

Jan Janssen

Artist: The Chieftains featuring Ry Cooder
Album: San Patricio
Label: Hear Music

dinsdag 16 november 2010

Tijdens de Mexicaans-Amerikaanse Oorlog (1846-48) koos een klein Amerikaans bataljon, dat grotendeels bestond uit Ieren die nog maar pas in Amerika verbleven, de zijde van de vijand Mexico. Een uitgebreider verslag over deze 'San Patricios' geeft Chieftain Paddy Moloney op de inlay bij de cd. Hij was behalve geïnteresseerd in de geschiedenis ook erg nieuwsgierig of deze samenwerking van ruim 150 jaar geleden nog muzikale sporen had achtergelaten.

In samenwerking met Ry Cooder, als altijd belangstellend in de ware roots van muziek, kwam San Patricio tot stand. In studio's in zowel Dublin, New York, Spanje, Los Angeles (volgens Ry: 'still a Mexican town') als in Mexico vonden de 19 opnames plaats, met als resultaat een mix van Iers-Mexicaanse muziek die zeer goed harmonieert. De uilleann pipes, tin whistle, fiddle en bodhrán uit Ierland kleuren wondermooi met de Mexicaanse zapateado, guitarron en vihuela. Naast de inbreng van The Chieftains schittert vooral de Mexicaanse inbreng van de zangeressen Lila Downs en Chavela Vargas en van groepen als Los Cenzontles, La Negra Graciana, Los Folkloristas, Los Tigres Del Norte en Mariachi Santa Fe de Jesus. Voor mij totaal onbekende namen, de enige bekende naam is Linda Ronstadt, zij zingt 'A Orilla De Un Palmar' dat terug doet verlangen naar haar cd 'Canciones de mi Padre' uit 1987. Indrukwekkend is 'March To Battle (Across The Rio Grande)' waarop acteur Liam Neeson het verhaal van de San Patricios vertelt op een muziekbed van The Chieftains en de dreigend oprukkende trommelaars van de Banda de Gaita de Batallón, zo had ik vroeger wel geschiedenisles willen hebben! Moya Brennan zingt "verscheurend" mooi de Ierse ballad 'Lullaby for the Dead', uiterst bescheiden en uiterst sfeervol begeleid door The Chieftains. Cooder-adapten, waartoe ik ook behoor, zullen wat teleurgesteld zijn over het geringe aandeel van hem; naast twee tracks waarop enkel zijn gitaarspel te horen is, schreef hij twee nummers waarop hij glorieert. In 'The Sands of Mexico' kruipt hij in de huid van een Ierse soldaat die zijn beleving van Mexico vertelt; 'Canción Mixteca' is een sfeervol instrumentaaltje samen met de accordeon en piano van Van Dyke Parks.

De bijgesloten dvd toont sfeervolle beelden van enkele songs en hun vertolkers. Al met al is San Patricio een must voor echt geïnteresseerden in rootsmuziek, voor Los Lobosfans bijvoorbeeld!

Benny Mulder

Artist: Tony McLoughlin

Album: Ride The Wind

Label: Independent

maandag 15 november 2010

Opvallend lichte, maar luistervriendelijke alt. countrymuziek met spoortjes blanke bluesoul, is er te horen op het vierde album van de Ierse singer-songwriter en gitarist Tony McLoughlin. De combinatie van eenvoudige melodieën, melancholieke stem en aantrekkelijke instrumentale invulling, tillen de tien redelijk gepolijste liedjes boven de middelmaat uit. Ze bezitten de gelikte aantrekkelijkheid die ook wel het betere werk van JJ Cale, Bob Seger, Tom Petty of Lee Clayton typeert. Invloeden van anderen die er te dik bovenop liggen vormen doorgaans een zwaktebod, maar niet hier. De enthousiaste en energieke sfeer, warme sound, kloppende ritmes, voortdenderende gitaarsolo's, smaakvolle toevoegingen van piano, orgel, harmonium, harmonica, banjo en stemmige zang, zorgen voor meer dan voldoende compensatie.

'Ride The Wind' is bij uitstek geschikt voor de auto. Met het aanwezige risico van een steeds verder ingedrukt gaspedaal, zing je de pakkende (semi-elektrische) up tempo nummers en diepsnijdende ballades, gegarandeerd uit volle borst mee. Heerlijk.

Huub Thomassen

Artist: Kelly Dalton

Album: Everything Must Go

Label: Halfway Home Records

zondag 14 november 2010

Tot dusver recenseerden wij drie plaatjes van de uit Los Angeles afkomstige singer-songwriter Kelly Dalton in ons Café. "The Love In Every Bar", van alweer vier jaar geleden, werd door onze grote vriend singer-songwriter Emile Millar bij ons onder de aandacht gebracht. Dalton's EP "Home" werd door onze Huub besproken. "Sommige muzikanten hebben weinig nodig om direct te overtuigen. Ben in de ban geraakt.", schreeuwde onze vutter van de daken.

"Everything Must Go" is de titel van Dalton's nieuwste plaat. Opnieuw draaide Thom Flowers aan de knoppen. Het resultaat is een dromerig zweverige schijf om helemaal bij weg te zwijmelen. Vergelijkbaar met het beste van Cat Stevens en Al Stewart. Dalton is een sfeermaker bij uitstek. Buiten Emile Millar (toetsen en zang) heeft hij daarvoor een stel prima muzikanten om zich heen verzameld die zich allemaal in dienst van het lied stellen. De volume knop kan meteen omhoog bij de opener 'Believe Me'. Muziek en zang komen dan nog beter tot s'en recht. Lekkere warm gezongen folkpop in het hitgevoelige 'Seen It All'. Ruig wordt het nergens ook niet in 'Breakthrough' en het humeurige 'A Message'.

Inderdaad van laatbloeier Kelly Dalton ben ik nu ook in de ban geraakt. Mij echt overtuigen in 32 minuten speeltijd overkomt mij de laatste tijd niet vaak.

Jan Janssen

Artist: Mo McMorrow

Album: Mona Lisa's Don't Cry

Label: Independent

zaterdag 13 november 2010

Mo McMorrow kwam op de wereld in Toronto, Canada. Ze woont en werkt momenteel in Austin, Texas. Ze heeft veel gereisd en onder meer een tijdje in Galway (Ierland) gewoond. De Ierse invloeden zijn manifest in haar 'Mona Lisa's don't cry', niet in de laatste plaats omdat de Ierse accordeongroothed Sharon Shannon (bekend van o.m. haar samenwerking met Steve Earle) het vrolijke en leuk ritmisch gebrachte 'The wolf is gone' komt opleuken.

De hele CD ademt een relaxte sfeer, de liedjes zijn meer dan aangenaam, Mo's stem is zeer vrouwelijk en klinkt een beetje – en dat is niet negatief bedoeld – kinderlijk. De basisband in de begeleiding is – naast Mo (zang en akoestische gitaar) – medeproducer en multi-instrumentalist Justin Douglas (elektrische gitaar, mandoline, percussie, elektrische piano, orgel en harmonium), bassist Bobby Daniel en drummer Paul Percy. Incidentele bijdragen zijn er van een aantal klasbakken uit Austin, zoals Gurf Morlix (banjo, elektrische gitaar), Ray Bonneville (Mo's echtgenoot, harmonica en achtergrond vocalen), Cindy Cashdollar (dobro), Richard Bowden (viool/viola/cello), Erin Knight (trompet), Cody Ground (piano) en Carrie Elkin, BettySoo, Elizabeth Wills en Eliza Gilkyson (allen achtergrondvocalen – Elisa op het prachtige titelnummer, gebracht met minimale begeleiding).

In de teksten vertelt Mo haar ervaringen met veranderende relaties, het voortdurend achterlaten van mensen en plaatsen als je zoveel reist. Met 'Mona Lisa's don't cry' verwerft Mo zich een plekje in de top van het Austinse folkcircuit met haar subtiel gevoelige liedjes.

Fred Schmale

Artist: Warren Hood

Album: Warren Hood

Label: Independent

vrijdag 12 november 2010

Tja, lieve lezers, dit is mijn favoriete muziek. Uit Texas met een overheerlijke mix van jazz, western swing, bluegrass, blues, rock, swamp en een vleugje gypsy music. Maar laat ik eerst Warren Hood aan u voorstellen. Hij is de nu 26-jarige zoon van de in Austin zeer gewaardeerde musicus Champ Hood, in de jaren 70 deel uitmakend van de cultgroep Uncle Walt's band (de favoriete band van o.m. Lyle Lovett zo rond 1980) en kreeg zodoende de liefde voor muziek met de paplepel ingegoten.

Vader Champ leerde in zijn UWB periode de fiddle te bespelen en zoonlief vond dat blijkbaar het einde. Warren's hoofdinstrument is dus fiddle, maar op de mandoline is hij minstens even goed thuis. Zijn stem is niet zijn sterkste onderdeel (die doet in het nummer 'I will never' heel sterk aan Chet Baker denken, Warren heeft een duidelijke jazz-intonatie), maar is meer dan adequaat voor de muziek die hij brengt. Warren's muzikale carrière startte in de fantastisch Austin-formatie 'South Austin Jug Band', die helaas recent ophield te bestaan. Daarnaast was hij actief in de band The Waybacks uit San Francisco. Op dit moment treedt Warren op met o.m. The Hoodlums en vaak met o.m. Marvin Dykhuis. Waar zijn vader er bijna niet in slaagde om zijn eerste solo-CD in productie te krijgen, want pas na zijn ontijdige dood (Champ overleed in 2001 aan kanker) bracht snarentovenaar en meesterproducer Marvin Dykhuis Champ's CD uit, is het Warren op zijn 24e gelukt om zijn prachtige eersteling aan de wereld te presenteren, gelukkig (maar niet echt toevallig) ook aan de hand van Marvin. Maar weet de wereld wel wat een schitterende CD dit is? Ik vrees van niet. Dus probeer ik iedere Americana-liefhebber tot aanschaf van deze CD over te halen.

Nadere informatie over het gebodene volgt nu. Warren schrijft zelf liedjes, op de CD zijn dat er 8, waarvan met name het instrumentaaltje in gypsysferen 'Black Cat' opvalt. Na een rustige start laat Warren horen waartoe hij op de fiddle in staat is. Om vele malen achtereen te draaien, niet in de laatste plaats om de niet te versmaden gitaarsolo van Erik Hokkanen. De overige nummers zijn van zijn vader ('Every road I pass' en 'Betty') en van die andere grootheid uit de Uncle Walt's Band, Walter Hyatt ('Going to New Orleans', ook op Champ's CD te beluisteren en 'If I don't stop cry'n'). In de begeleiding zijn de vaste krachten Damian Llanes (drums), Nate Rowe (bas) en Andrew Nafziger (gitaar). De overige bijdragen zijn o.m. van (uiteraard) Marvin Dykhuis (gitaar en achtergrondvocalen), neef Marshall Hood (speelt is de prachtige formatie 'The Belleville Outfit', ook gitaar en achtergrondvocalen), Chip Dolan (orgel), Mike Keller (lead guitar op 4 nummers), John Doyle (saxofoon, clarinet), Ephraim Owens (trompet), Marcia Ball (piano), Kim Deschamps (steel guitar), Cindy Cashdollar (lap steel) en Brian Standifer (cello). Ook blikvanger Phoebe Hunt (The Belleville Outfit) zorgt voor vocale opwaardering in een tweetal nummers.

De CD kwam in 2008 uit, maar heeft uiteraard Nederland nooit bereikt, net zomin als Warren overigens. Een absolute aanrader!

Fred Schmale

Artist: Joanna Chapman Smith

Album: Contraries

Label: Woundup Records

donderdag 11 november 2010

De CD 'Contraries' van de Canadese (Vancouver) folkzangeres Joanna Chapman-Smith dateert al van 2008 en werd pas recent onder de aandacht van de internationale pers gebracht. Joanna is muzikaal actief sinds 2002 en trekt de aandacht met haar solo-optredens, waarbij ze op een koffer (als ritmebox) zit met een riedel aan instrumenten om zich heen. Op de CD is ze te horen op gitaar, toetsen en clarinet en ze zorgt voor de belangrijkste vocalen, waarbij haar stem zeer prettig overkomt.

Mede dankzij de inbreng van de klarinet van Joanna (een verworvenheid die zij deelt met haar plaatsgenoten Po' Girl) krijgt Joanna's folk een jazzy touch ('Things are gonna go wrong' en 'In the quiet') en horen we Oosteuropese invloeden (klezmeresk, zoals in 'Arbitrary lines', 'Tactile world', 'Melodies' en 'Klezbian mother'). De begeleiding op de CD is voor een behoorlijk deel in handen van een trio met de naam 'The Tryst' (accordeon, staande bas, drums en achtergrondvocalen). Verder zijn er bijdragen op viool, cello, tenorsax en zingen anderen mee. De 13 liedjes zijn van Joanna zelf met hier en daar hulp van the Tryst en in één nummer van ene Bucky Coe. Na een aantal speelbeurten kwam de CD voor mij tot leven. Joanna schuwt de experimenten niet (luister naar de intro van de afsluiter 'Carnival song'), brengt een gevarieerd geheel waarin de combinatie accordeon/clarinet (ook iets wat ze deelt met Po'Girl – ze verwijst aan het eind van haar laatste liedje naar haar bekendere landgenoten door de beginstrofen van 'Deer in the night' inclusief de bellen te laten horen) met name voor verrassingen zorgt.

Contraries doet zijn naam eer aan en is een CD vol prettige tegenstellingen van een artieste die haar inspiratie voor de liedjes met name haalt uit haar rijke familieachtergrond (van Italië tot Nieuw-Zeeland) en dank zij haar rijke muzikale fantasie deze tweede CD van haar hand tot een leuk avontuur maakt, die na een aantal malen luisteren zijn geheimen bloot geeft. Apart!

Fred Schmale

Artist: Jadea Kelly

Album: Eastboun Platform

Label: Independent

woensdag 10 november 2010

Mag ik even voorstellen aan Jadea Kelly. Over haar is in Nederland nog niet veel geschreven, laat staan naar geluisterd. Deze uit Whitby, Ontario Canada afkomstige onschuldig lijkende singer-songwriter debuteerde twee jaar geleden al met het indrukwekkend plaatje "Second Spring" dat ik via CD Baby liet overvliegen. Haar wat aan Eilen Jewell denkende stemgeluid viel op, op het debuutalbum Kezia van de evenzo uit haar woonplaats afkomstige metal, post-hardcore formatie Protest The Hero.

"Eastbound Platform" is haar tweede schijf. Maakte onlangs Eilen Jewell een tribute to Loretta Lynn plaat dan zo je willen dat het klonk zoals Jadea Kelly dit laat horen op "Eastbound Platform". Tien hyper moderne nummers om van te watertanden. Kelly schreef nagenoeg alle liedjes zelf. "Stories written and imagined upon every mode of travel. It's my believe that we all write and create best while moving and letting our eyes wander and wonder", laat Kelly weten. Kern van waarheid dus waar ik als luisteraar echt optimaal van kan genieten en mijn eigen beelden daarbij kan projecteren.

Samen met Justin Rutledge schreef ze prijspakker 'The Sound'. Dan is de link naar producer en multi-instrumentalist David Baxter natuurlijk al snel gelegd. 'Lay My Body Down' zou qua tekst en weergaloze melodielijns zomaar tot een slaaplied van het jaar kunnen uitgroeien. Let op, dit laatste is absoluut niet negatief bedoeld maar een mooiere manier om in te tukken kon ik mij even niet voorstellen. Een andere prijsvechter op deze plaat is het gospel harmony gezongen en gemusiceerde 'Heavy Heart'. Het klinkt allemaal te mooi om waar te zijn. En dan heb ik mij nog niet eens uitgelaten over nummers als 'North Of 42', Hazel en 'All Wrong' waarmee de "Eastbound Platform" fantastisch afsluit.

Het kan haast niet anders, deze goddelijk overtuigende schoonheid zal snel uit de schaduw van soort en landgenoten als Sarah Harmer en Kathleen Edwards stappen.

Jan Janssen

Artist: J.T. & The Clouds

Album: Caledonia

Label: Dishrag Records

dinsdag 9 november 2010

JT zijn de initialen van Jeremy Lindsay, een singer-songwriter uit Chicago, de derde stad van de USA. Met Caledonia is hij aan zijn vierde CD toe in zes jaar tijd. Op de CD is JT als zanger en gitarist te horen samen met zijn begeleidingsband, The Clouds, bestaande uit Drew Lindsay (keyboards en zang), Dan Abu-Absi (gitaren, mandoline en zang), Chris Neal (sax, fluit, keyboards en zang), Chris Merrill (bas) en Mike August (percussie en zang).

We kennen JT in ons land door zijn samenwerking met de Canadees/Amerikaanse topformatie Po'Girl. Zo was hij er in 2007 op Blue Highways bij toen Po'Girl daar haar debuut op de Nederlandse festivals maakte. Ook tijdens de laatste tournee van de groep jl. mei was Jeremy erbij (en kreeg hij een eigen part van de optredens), evenals trouwens drummer Mike August van The Clouds. Tijdens die optredens in mei konden we genieten van een aantal liedjes van deze laatste CD, Caledonia. Vooral het prachtige nummer 'Fever dream' werd door het enthousiaste Nederlandse publiek in de harten gesloten. Op de CD is dit nummer de opener en is Allison Russell, de koffiekleurige schoonheid van Po'Girl, als vocaliste te horen (wat overigens niet is vermeld in het sobere informatieveletje bij de CD). De muziek op Caledonia is een eigen invulling van de typische Chicago-muziek, ruwe kantjes, triest maar ook vol verwachting, prettige rock doorregen met soul en rhythm & blues. In een aantal nummers is sprake van een Caribisch getint ritme (behalve 'Fever dream' ook het aanstekelijke 'Funeral' en 'Grow your flowers'), waarbij de soms ruig aangezette stem van JT wondermooi aansluit. Voor alle nummers zijn door de band prachtige arrangementen bedacht, waarbij met name voornoemd 'Funeral', 'Playing dozens' en 'The wolf'. Het rustpunt is 'I have heard words', waarin JT laat horen dat een prachtige ballade ook bij hem in goede handen is, nergens klinkt zijn stem soulvoller dan in dit nummer, waarbij sax en fluit prima ondersteunen.

Een verrassende en zowaar vernieuwende CD van een uitstekende artiest, wiens naam op de kaart werd gezet in 2007, toen de 'Be Good Tanya's' zijn liedje 'Scattered leaves' opnamen. Trouwens: ook Po'Girl nam een prachtige song van hem op: 'Till it's gone'.

Fred Schmale

Artist: Erik Koskinen

Album: Keep It To Yourself

Label: RealPhonic Records

maandag 8 november 2010

Onze Paul zag tijdens het SXSW 2010 in Austin Texas Ramsey Midwood een van zijn beste live concerten geven die hij ooit van hem had gezien. Midwood werd bijgestaan door de uit Minneapolis afkomstige singer-songwriter Erik Koskinen. De naam van deze zeer getalenteerde gitarist viel een aantal jaren geleden al op, op de derde plaat "Balm of Gilead" van Molly Maher. Koskinen maakte deel uit van Maher's band The Disbelievers.

"Keep It To Yourself" is volgens wel ingelichte bronnen zijn twee officiële release. Koskinen wordt op deze geluidsdrager bijgestaan door Disbelievers Paul Bergen (gitaren), Frankie Lee (Bas), Noah Levy en Richard Medak (drums) en Ray Barnard op Wurlitzer. Het resultaat mag er zijn hoor. Koskinen "did learned it the hard way".

Van vrachtwagen chauffeur tot bouwvakker naar multi-instrumentalist, de man verteld zijn verhaal. Dat hoor je meteen al in de opener 'Learning The Hard Way'. "I always want to write about real stuff, real emotions, and I think it comes from living in a place like Northern Michigan". Bittere armoede en flink zuipen en dan een liedje schrijven als 'Pretty Girls'. Erik Koskinen heeft goed geluisterd naar Americana fenomenen als Bo Ramsey en James McMurtry maar blijft eigennuttig. De typische McMurtry spraakzang valt echter pas echt op in de twee slotnummers 'Devil's Blues' en 'The Good Times Are Really Gone'. Een compliment is op zijn plaats. "Absolutely no waste of time and money"

Jan Janssen

Artist: Justin Townes Earle

Album: Harlem River Blues

Label: Bloodshot Records

zondag 7 november 2010

De recensies van debuut EP "The Good Life" en diens opvolgende CD "Midnight At The Movie" van Justin Townes Earle waren lovend. Zag twee jaar geleden deze pas achtentwintigjarige, zwaar getatoeëerde, magere spriet over de planken van Ryan's Auditorium in Nashville, stuiven en heb mij daarna meteen aangesloten bij de prijzende criticasters.

Op Justin's recente release "Harlem River Blues" overtuigt hij opnieuw, in zeg maar 31 minuten speeltijd. De duidelijk minder ingewikkelde liedjes structuur maakt "Harlem River Blues" ook een stuk toegankelijker als zijn voorgangers. Gebleven zijn de bevlogen intensiteit van een Joe Henry, de melancholie van een Gram Parsons en de organische klank van een Woody Guthrie. Oeps, leggen we de lat weer niet te hoog? Nee luister, zelf maar eens naar de catchy gearrangeerde opener en titeltrack. De zwaarbeladen suïcidale gospel klinkt vrolijk maar blijkt een voorbode te zijn van nog meer noodlotsdramatiek. Is dit werkelijkheid of zijn dit levenservaringen van deze nog jonge telg? Eerlijk gezegd weet ik het niet feit is wel dat ik op het puntje van mijn stoel zat te luisteren naar het blijgeestige 'One More Night In Brooklyn', de robuuste rockabilly 'Move Over Mama' en het heerlijk soulvol beschilderde 'Slippin' And Slidin'. Nee, dan track nummer zeven 'Christchurch Woman'. Deze ultieme radiokraker raakte mij al vanaf de eerste drie seconde van de intro. Bewust of niet maar Justin Townes Earle heeft ongetwijfeld goed geluisterd naar de Ozark Mountain Daredevils wereldhit 'If You Wanna Get To Heaven' toen hij Ain't Waitin' op papier zette.

Deze naar mijn gevoel onberekenbare jonge gast staat onder enorme mediadruk maar blijkt een geslepen diplomaat en blijft gewoon doen wat hij leuk vind. "Harlem River Blues" klinkt naar alles wat het alternatieve independent circuit zo uitdagend maakt. Lekker melodielijnen, betrokken diepgewortelde teksten en bovenal accessible. Ondanks de korte speelduur zijn alle tracks treffers. Meer betekent vaak te weinig.

Jan Janssen

Artist: Robert Plant

Album: Band Of Joy

Label: Rounder

zaterdag 6 november 2010

Heb veel gemeen met de geboortedatum van rock en sinds kort Bluegrass legende Robert Plant. Schudde hem en Alison Krauss de hand tijdens de uitreikingen van de Americana Honor Awards in Ryan's Auditorium in Nashville 2008. Jullie zullen wel begrijpen waarom ik daarna een tijdje met smerige handen heb rondgelopen.

Plant's nieuwe paradepaartje heet "Band Of Joy" en verwijst naar de naam van de psychedelische gelijknamige rockformatie waar Plant samen met John Bonham in musiceerde. Plant heeft een klein maar fijn optrekje in Nashville en dat opent perspectief in samenwerking met traditionele stringbandmuzikanten. Wie nu denkt dat Plant's zich uitsluitend heeft laten omringen door Blue Grass Boys, heeft het mis. Plant heeft visie luister maar eens naar zijn avontuurtje samen met The Afro Celt Sound System op "Further in Time". Nee, op "Band Of Joy" duiken namen op van vocalisten Bekka Bramlett en Patty Griffin, bassist Byron House, multi-instrumentalist Darrell Scott, drummer Marco Giovino (Nora Jones) en gitaarwonder Buddy Miller.

Hoewel het CD profiel aangeeft dat "Band Of Joy" voortborduurde op het met zes Grammy's bekroonde "Raising Sand", dat Plant samen met Alison Krauss drie jaar geleden op de markt bracht, ben ik geneigd dit volledig onderuit te schoffelen. De liedjes op deze plaat pakken, zijn catchy en hebben een overduidelijk jaren zestig feel. David Hidalgo (Los Lobos) schreef de opener 'Angel Dance'. Het is een bonkend duivels liedje dat balanceert op de rand van modern honky tonk dressed-up in puristische folklore. Amerikaanse en Britse folk smelten samen in het door Richard Thompson geschreven: 'House Of Cards'. Krachtiger en sfeervoller als in het ondefinieerbare 'Falling In Love Again' kan haast niet. Het verleden is het heden in het ontwapenende 'Monkey'. Referent naar de opener wandelen aardse en hemelse figuren hand in hand in het slotstuk 'Satan Your Kingdom Must Come Down'. Tjonge jonge, wat is dit toch weer een gooi naar de plaat van het jaar.

Jan Janssen

Artist: Sally Spring
Album: Made Of Stars
Label: Independent

vrijdag 5 november 2010

Sally Spring is geboren in Californië en getogen in North Carolina, waar zij nog altijd woont. Sinds haar elfde speelt ze gitaar (ze is autodidact) – zes weken na haar eerste contact met de gitaar begeleidt zij zichzelf al tijdens een optreden voor de locale TV. Met het prachtige "Made of stars" is zij inmiddels aan haar vijfde CD toe en de eerste CD die in mijn gezichtsveld, of beter nog gehoorsafstand komt. En ik moet bekennen: de CD bevat mij uitstekend. Sally heeft een aangename, zwoele stem in de donkerder regionen van de vrouwenstemmen.

De begeleiding is heerlijk subtiel, maar op de juiste momenten wat steviger, met in de hoofdrol Sally's echtgenoot en tevens producer van dit album, Ted Lyons, die drumt en zorgt voor de percussie maar ook resonator of elektrische of nylon-string gitaar speelt. De bas wordt bespeeld door Graham Maby of Fred Smith, James Mastro zorgt voor de mooie solo's op zijn elektrische gitaar. En er is een aantal gasten actief op één of meer nummers, Gurf Morlix (vocals), Susan Cowsill (vocals), Peter Holsapple (accordeon), Caitlin Cary (fiddle) en Harvey Gold op piano. De meeste nummers zijn in het genre folk tot (licht) folkrock, maar er is een dosis blues te genieten in een fraaie live opgenomen cover van Willie Dixon's 'It don't make sense' en er is een werkelijk adembenemend mooie en subtiele versie van Johnny Cash's 'I still miss someone' – wie dacht dat er geen nieuwe aanpak meer mogelijk was van dit nummer moet snel gaan luisteren naar de chemie tussen Sally's stem en het weergalozes verstilde gitaarspel van Mastro.

Tenslotte maak ik nog melding van het schitterende string-arrangement in het titelnummer 'Made of stars'. Sally levert met deze CD een zeer geslaagde luisterplaat af met mooie variaties en geen enkel zwak plekje. Prima produktie overigens! Een dame om te koesteren.

Fred Schmale

Artist: Stuart McNair
Album: Climbing A Mountain
Label: Independent

donderdag 4 november 2010

Stuart McNair heeft zijn derde CD opgenomen in Tuscaloosa, Alabama, zodat ik aanneem dat hij uit die contreien afkomstig is. Zijn eerdere CD's, 'Building a fire' (2004) en 'Growing a garden' (2008) zijn mij geheel ontgaan, maar volgens Stuart is de eersteling vergelijkbaar met deze nummer drie en is de middelste solo akoestisch, Stuart met zijn gitaar, dus. Op 'Climbing a mountain' is de Stuart McNair Band actief met als voornaamste instrumenten naast bas en drums fiddle, mandoline, banjo, pedal steel en het hele pakket van Stuart zelf: gitaren, piano, orgel, accordeon, harmonica, trompet, percussie-instrumenten. In een drietal nummers horen we een aantal blaasinstrumenten: trompet, trombone, sax en fluit. Qua muziek worden we getraakteerd op een prachtige doorsnede uit de Amerikaanse rootsmuziek ofwel Americana: van folk via country, zydeco naar roots rock. En alle 14 liedjes zijn originele pennevruchten van Stuart zelf.

Vanaf de eerste klanken op deze CD, die ruim 57 minuten lang duurt, hoor je dat het speelgenoegen ervan afdruipt. De liedjes zetten zich na enkele draai beurten op aangename wijze vast in je zintuigen. De teksten getuigen van liefde voor de natuur ('Ways of nature'), de liefde zelf ('Hearts don't lie', 'Love and affection', 'Long ride', 'Didn't know you then') en sociale betrokkenheid ('Don't drop the bomb', 'Make levees, not war', 'Freedom') en zelfs geloof (de afsluiter 'Walking with Jesus'). En de musici maken er zoals gezegd een waar feest van met lekkere fiddlepartijen, mandolinelicks, banjo-akkoorden en regelmatig een pittige harmonica van de baas zelf. Met 'Climbing a mountain' geeft Stuart McNair een wonderschoon visitekaartje af, een hele fijne gevarieerde CD die je vele malen met plezier zult afspelen, zoals ik dat ook heb gedaan en nog vele malen zal doen.

Fred Schmale

Artist: Dennis Caraher

Album: Practicing Dying

Label: Independent

woensdag 3 november 2010

Dennis Caraher is een singer-songwriter afkomstig uit Northampton, Massachusetts. Na een drietal CD's met muziek voor kinderen is hij nu toe aan zijn tweede CD voor volwassenen na 'Radio Boy' uit 2005 - op deze CD kreeg hij hulp van Nancy Grammar en Jim Henry, twee bekende grootheden uit de folkwereld in het noordoosten van de USA. Dus weten we wat we kunnen verwachten: mooie, melodieuze songs met diepgravende teksten en een spaarzame begeleiding. En dat komt allemaal uit: Dennis zingt en speelt de akoestische gitaar, producer Charlie Braun zorgt voor de achtergrondvocalen en speelt 6- en 12-snarige gitaar, elektrische gitaar, bas, piano, keyboards en charango (een snaarinstrument uit Zuid-Amerika met een hoog 'tokkelgehalte'). In twee nummers speelt Eric Roth cello, in 'Deliver me' horen we percussie, piano en orgel, Julie Starr zingt mee op twee nummers en Eric Lee horen we op fiddle in 'Appointed hour'.

Het bijzondere van deze CD is het onderwerp van de liedjes: 'Sterven'. Een paar jaar terug kwam hij tijdens een retraite in een klooster in Massachusetts in contact met een trappister monnik en had een ochtendvullende conversatie met deze man over ons zo korte leven. 'Death is the on-rushing fact of your life' kreeg Dennis als boodschap mee. Hij schreef vervolgens 13 liedjes over dit onderwerp. Dus luisteren we naar liedjes met als titel 'Practicing Dying', 'Deliver me', 'Time to go', 'Closer to death', 'Her life' en 'Death came by'. Omdat het onderwerp ons allen op zijn tijd bezig houdt komt een en ander duidelijk over en Dennis doet er niet moeilijk over, hij benadert het onderwerp op een zeer positieve manier. Neem bijvoorbeeld het zeer mooie 'Her life', met een prachtige cello-begeleiding, over het verlies van een dierbare: 'Their daughter, his wife, their mother, her life. Their sister, our friend, upon this river thee we do send, thee we command. So sacred sister, beyond your way on this same river we will sail some day, we'll sail away'. Dennis heeft een zeer aangename stem, een typische folk-stem, die doet denken aan mooie stemmen uit de UK, zoals Allan Taylor. Ook zijn liedjes doen sterk aan die van Allan denken, evenals de bijbehorende rustige uitstraling. Een indrukwekkende CD door de combinatie van uitstraling en tot nadenken en overdenken strekkende teksten.

Fred Schmale

Artist: Jon Strider

Album: Fresh Tracks

Label: Independent

dinsdag 2 november 2010

Jon Strider blijkt een druk baasje in de muzikwereld te zijn. Hij schreef al meer dan 400 liedjes. Als producer is Jon geregeld actief, daarnaast speelde hij als toetsenist bij grootheden als Van Morrison, Boz Skaggs, Mink DeVille, Chuck Berry en John Lee Hooker. Voorts speelt Jon Strider in The Offeringband en tussendoor maakte hij al vijf solo-albums. Op het nieuwe album Fresh Tracks presenteert Jon 10 van zijn liedjes, waarvan de oudste al weer dateert uit 1994. Hij wordt daarbij terzijde gestaan door Zweedse muzikanten. Jon Strider verhuisde ongeveer 5 jaar geleden van Californie naar Malmö.

Het album opent met vrolijke California-pop in de swingende Apple Pie Song. Jon Strider heeft een aangename, warme stem, die vooral bij langzame nummers opvalt. Luister maar eens naar het intieme You Need Me. Een heerlijk zomerse meezinger is The Bridge of Redemption. Twee pittige tracks met vuig gitaarspel zijn Good Ol' Boy Gone Bad en Workin' is for People That Don't. Het is heerlijk dagdromen onder de Magnolia Tree. Hoogtepunt is het wonderschone liedje Midsummer's Day. Het album wordt op een voortreffelijke wijze afgesloten met het Steely Dan-achtige There's a Road. Kortom een afwisselende schijf van een uitstekende veteraan-muzikant, die wel eens wat meer bekendheid zou mogen genieten

---

Paul Jonker

Artist: Josh Rouse

Album: El Turista

Label: Bedroom Classics

maandag 1 november 2010

Josh Rouse zag in 1972 het levenslicht in Nebraska in de USA en groeide op in diverse stadjes in het midwesten van dat immense land. Met zijn muziek veroverde hij een cultstatus. Sinds zijn debuut in 1998 zijn er inclusief El Turista maar liefst 15 werkstukken van zijn hand verschenen met als voornaamste wapenfeiten de CD's '1972' (uit 2003) en 'Nashville' (2005). In 2003 verhuisde hij met zijn Spaanse echtgenote Paz Suay naar Valencia in Spanje. 'Valencia' was de titel van een EP die in 2009 verscheen en kon worden gedownload via internet. De titeltrack van deze EP staat ook op 'El Turista', Josh's nieuwe CD en krijgt een ritme mee als in 'Bamboleo' van de Gipsy Kings (1989).

Het is een hele bijzondere CD, waarbij Josh met als uitgangspunt Spanje een toeristische reis door de muzikale wereld maakt met stops in Afrika, Brazilië, de USA (Nashville) en Cuba. Een met leuke ritmes, zoals bossa nova ('Duerme' en 'Mesie Julian'), een soort dubbel Latin ('Sweet Elaine') en afrocubaans ('I will live on islands'), opgevulde conceptalbum, waarin verder strijkers een belangrijke rol hebben. Spaanstalige teksten worden afgewisseld met Engelstalige broertjes en zusjes. We horen een steel drum in 'Lemon tree', de sax van Jim Hoke in 'Don't act tough', een mooie gedragen versie van de klassieke Amerikaanse folksong 'Cotton eyed Joe' (geschreven ten tijde van die merkwaardig onbegrijpelijke Civil War in de jaren 60 van de 19e eeuw). Josh Rouse heeft met zijn nieuwste, 'El Turista' een zeer verrassende conceptCD gemaakt die lekker vol staat met exotische ritmes en daardoor aangenaam wegluistert.

Ergens in de verte hoor je vergelijkbare verrassende werkstukken als 'Discover America' (Vandyke Parks, 1972) en 'Graceland' (Paul Simon, 1986). 'El Turista' is puur luistergenot, niet in de laatste plaats door de fraaie arrangementen en de aangenaam soepele stem van Rouse. Rangschik onder wereldfolk.

Fred Schmale

Artist: Ian Bailey

Album: Tower Songs

Label: Northern Sun Records

maandag 25 oktober 2010

Ian Bailey is een Engelse folkie, die met zijn onlangs uitgekomen CD 'Tower Songs' ons trakteert op een zevental zeer subtiele en breekbare liedjes over liefdesperikelen en twee minstens even gevoelige instrumentaaltjes. De belangrijkste vocalen zijn van Ian, in de backing vocals horen we Kat Daggars, Debbie Jones en Dan Wilde. Ian speelt gitaar, doet er soms wat percussie bij en ook wat vibrafoon, orgel en harmonica. Zijn belangrijkste kompaan heet Richard Curran. Hij schreef mee met de instrumentaaltjes en speelt mandoline, viool en alle andere 'strings'. In het beeldschone walsje 'I long to write her a love song' (alleen die titel al, 'I long to write her a love song to ease her troubled mind, to gently soothe all the pain away that's stealing all the time. A song to banish these clouds of grey, a verse that she can rhyme. I'm hoping that these words I've found may linger in her mind' – het doet denken aan Elton John's 'Your song') is Dan Wilde behalve medevocalist ook medegitarist. Andere medewerkers zijn Pete Brown op bas en Mark Whiteside op drums (beide in 5 nummers), Justin Randall op piano (twee nummers) en Gary Hall op percussie (drie nummers). In de fraaie afsluiter 'Saving grace' is een vijfvrouwig koortje actief. Het tweede schitterende walsje met de adembenemende titel 'The romance of modern invention' doet denken aan 'Where do you go to, my lovely', dat ook al zo subtiele nummer uit de zestiger jaren. Een flard uit de tekst van dit nummer: 'May the sun in the firelit sky shine its rays on you. May the moon in the blackest night light a path for you. Believe me, I never wanted to write these words for you, but what can I do'. Hoezo gevoelig? Alleen die beeldspraak al. Ik houd hier wel van.

Ian schreef de liedjes tijdens een verblijf in de 17e eeuwse Lindeth Tower in Silverdale, Lancashire, hij laat tussen de nummers door een impressie horen van wat hij er aan natuurgeluiden beleefde, wat regen, wat wind. Het geeft de CD een New Age feel. Met deze 'Tower songs' presenteert Ian Bailey zich als een gevoelige folkie met muziek ergens tussen Donovan en Peter Sarstedt in met een soulful uitstapje in het lange afsluitende nummer, waarna de huilende wind het laatste woord krijgt en Ian nog even zacht te horen is. Heel rustig en liefdevol gemaakt.

Fred Schmale

Artist: Stonehoney
Album: The Cedar Creek Sessions
Label: Music Road Records

zondag 24 oktober 2010

De nieuwe alt country sensatie StoneHoney komt Austin, Texas en bestaat uit Shawn Davis, (zang en elektrische gitaren), Phil Hurley (zang en lead gitaar), David Phenicie, (zang en bas) en Nick Randolph (zang en akoestische gitaren). Dankzij een vaste kroegbezoeker worden we weer eens blij verrast met hun notabenen gesigineerde debuutalbum "The Cedar Creek Sessions". Hoewel? Onze sympathieke café vriend attendeerde ons ook nog op "Songs From A Hillside Livingroom", van drie jaar geleden. Op de website wordt daar echter, vreemd genoeg overigens, met geen woord over gesproken.

Twee jaar geleden dook het kwartet de befaamde Cedar Creek studio in waar ene Fred Remmert aan de knoppen stond te draaien. Het resultaat is tijdloze Alt country die doet denken aan jarenzeventig bandjes als The James Gang, The Guess Who en Jo Jo Gunne. Er zijn duidelijke muzikale overeenkomsten toch leidt deze kruisbestuiving niet tot totale bevruchting van de soorten. De harmony vocals, muziek en teksten staan zonder overdubs of studio gefruitsel helemaal op zich zelf.

'Two Years Down', 'Good As Gone', 'There Is Light' en Little Angels zijn de enige songs die herinneren aan hun werkelijke debuut uit 2007. Daarnaast staan er nog eens tien beauty's op waarvan ik graag 'Feels Like Home' en 'Lucky One' wil aanprijzen als zijnde zeer radiovriendelijk. Erg bijzonder maar ook weer heel gewoon allemaal.

Kan mij heel goed voorstellen dat het Music Road Records bazen trio (LaFave, Remmert en Warren) er als de kippen bij wilden zijn deze plaat op hun label uit te brengen. StoneHoney lijkt mij echt een band die je zonder enig risico live aan het werk zou moeten zien.

Jan Janssen

Artist: Richard Thompson
Album: Dream Attic
Label: Proper

zaterdag 23 oktober 2010

Voor de opnames van 'Dream Attic' – zijn veertiende soloalbum – verkoos Richard Thompson, gitaargigant en icoon van de Britse folkrock (Fairport Convention en Richard & Linda Thompson) de ambiance van een live- podium ergens in San Francisco, boven de klinische omgeving van de studio. Wat mij betreft een prima gedachte omdat elke studioplaat, met uitzondering van het debuut 'Henry The Human Fly' uit 1972, iets te rijkelijk geproduceerd is.

Nu, ten overstaan van publiek, is er op 'Dream Attic' een directere en natuurlijker sound te horen, al had ik ook deze keer tijd nodig het geheel op waarde te schatten. Naar mijn smaak als gevolg van de volle en nogal drukke muzikale invulling van de up tempo liedjes. Met elke draaibeurt (b)lijken ze echter intenser en transparanter te worden. Hoewel geen wereldzanger, is de klaaglijke toon waarop hij zijn op traditionele leest geschoeide folksongs zingt, bijzonder karakteristiek en die komt daarom in de droevige ballades het meest tot zijn recht. Zijn gitaartechniek is gewoonweg acrobatisch, waarbij hij zijn spel nochtans altijd in dienst stelt van de song. Zich bezondigen aan gitaarcapriolen op de vierkante centimeter is bij hem, zoals het de echte virtuoos betaamt, nooit het geval.

'Dream Attic' telt dertien songs met teksten, waarin zowel het van hem bekende bijtende sociaal/politieke commentaar, als persoonlijke ellendige ervaringen zijn verwerkt.

Thompson heeft zich omringd met een erg gedreven spelende en kwalitatief geweldige band, die moeiteloos de gehele speelduur van vijf kwartier weet te boeien.

Zijn beste soloplaat. Ook als extra CD in een akoestische versie aanwezig, maar niet bij onderhavig recensie-exemplaar.

Huub Thomassen

Artist: Eugene Ruffolo & Doc Schneider

Album: Songs & Stories

Label: Independent

vrijdag 22 oktober 2010

Eugene Ruffolo is geboren in New York en getogen in het nabij gelegen Westchester County. Vader was mode-ontwerper en groot liefhebber van Bach. Eugene groeide op met de preludes van Bach en zijn vader's vingeroefeningen op de gitaar. Na wat stoeien met klarinet en saxofoon pakte hij op een goede dag de gitaar van vader en vond de combinatie met zijn tenorstem heel aangenaam.

Vroege invloeden (na Bach!) waren de Taylors (James en Livingston), Crosby/Stills/Nash en Joni Mitchell. Zijn stem heeft zeker gelijkenis met die van James Taylor, zijn muziek ook. Maar zijn stijl heeft in de loop der jaren een geheel eigen karakter gekregen. Na vele jaren actief te zijn geweest in advertentiecampaagnes, met filmmuziek, als achtergrondvocalist bij een groot aantal artiesten van diverse plimage, waaronder Garth Brooks, Tony Bennett, Livingston Taylor, Artie Traum en onze eigen Very girls kwam in 1997 zijn eerste solowerkstuk uit: A fool for every season met daarop de muziek die zijn handelsmerk zou worden: intieme, mooi gearrangeerde muziek. We zijn inmiddels een flink aantal jaren en een prettig aantal projecten verder. Eén van die projecten werd een tweetal jaren terug opgestart door een advocaat uit Atlanta, Doc Schneider. Doc is een zeer verdienstelijk singer-songwriter in zijn vrije tijd en wilde zijn liedjes graag vertolkt zien en horen door gerenommeerde artiesten. Hij schakelde de Newyorkse producer Ben Wisch in (o.m. Marc Cohn) die Eugene's CD's tot dan had geproduceerd en Eugene in contact bracht met de liedjes van Doc en uiteindelijk met Doc zelf. Een vriendschap was geboren, waardoor de beide heren besloten om gezamenlijk een concert te geven. Op de zaterdagmiddag van 18 april 2009 was het zover en traden Doc en Eugene samen op in de bekende venue Eddie's Attic in Atlanta. Het hele concert werd opgenomen en omdat het zo'n heerlijke avond was geworden werd besloten om het geheel op CD te zetten en dat moesten er twee worden omdat het concert zo'n twee uur in beslag nam.

En gaaf is het. Eugene (mooie, licht omfloerste tenor) speelt op zijn eerste live CD ooit zijn krakers ('The right thing', 'Run to you', 'The hardest easy', 'Sweet southern eyes' en 'Hills of Sicily') en een aantal nieuwere songs. Doc Schneider (stem iets lager en iets 'ruwer') doet een aantal van zijn mooiste songs waarbij met name 'Nantucket Island (The First day of september)', 'Everything gold', 'Homemade song', '(Give them) A second chance' en 'Marie' opvallen. Tussendoor vertellen ze verhalen over hun levens en over hun kennismaking een aantal jaren terug. Alles bij elkaar een heerlijke middag met twee echte singer-songwriters, twee echte verhalenvertellers die beide alleen hun gitaarspel als begeleiding hebben en daar prima mee weggkomen. Wijnadvies voor tijdens het beluisteren: een rijpe Spaanse Carinena of Valdepenas. Jaartje of 6 oud, Riserva dus. Betaalbaar en zeer goed passend bij deze uitstekende cd. Extra compliment nog voor het fraai uitgevoerde digipack.

Fred Schmale

Artist: Justin Rutledge
Album: The Early Windows
Label: Six Shooter Records

donderdag 21 oktober 2010

Ongeveer zes jaar geleden hoorde ik notabene vanuit een Ierse Pub de muziek van de uit Toronto afkomstige singer-songwriter Justin Rutledge voor het eerst. Later bleek dat het zijn debuutalbum "No Never Alone" betrof. Deze kritische kroegbaas is niet snel te overtuigen maar had meteen wel zoiets van die knaap komt er wel. De opvolgers "The Devil On A Bench In Stanley Park" en "Man Descending" bevestigde die uitspraak alleen nog maar. Anno het jaar 2010 verbaast het mij eigenlijk dat Rutledge in EU niet die erkenning krijgt zoals hij die wel krijgt in Amerika en zijn thuisland Canada. Of zijn vierde release "The Early Windows" daar verandering in zal brengen zal zich nog moeten uitwijzen, maar voor mij staat in elk geval vast dat als het nu niet gebeurt gebeurd het waarschijnlijk nooit meer.

Rutledge stembanden zijn namelijk in topvorm, muzikaal klinkt het uitermate dynamisch en tekstueel heeft Rutledge ook wat te melden. Zo opent Rutledge ijzersterk met 'Be A Man'. Een liedje naar een ultiem climax verheffen noemen ze dat. Geen lied onder drie minuten sterker nog het humeurige 'Islands' en het aan Symon Bye (This Picture) denkende 'Snowmen' doen er zes en een halve minuut over om tot ontploffing te komen. Als je dan denk dat dit het is wat je het einde vindt, dan heb je goed het mis. Het literaire heldendicht in het liedje 'Carry On' bijt zich maar liefst negen minuten in je vast. Heerlijk!

Justin Rutledge maakt een wereldplaat zonder al teveel hosanna prietpraat absoluut een Amazing Ten 2010 kanshebber.

Jan Janssen

Artist: Jess Klein
Album: Bound To Love
Label: United For Opportunity

woensdag 20 oktober 2010

De eerste keer dat Jess Klein van zich liet horen was in 1998, toen ze als onderdeel van de Bostonse muzikwereld haar (independent) debuut lanceerde: 'Wishes well distinguished'. Jess was overigens New Yorkse van geboorte en woonde tijdens haar studieperiode in Kingston, Jamaica. Ze was toen een jaar en twintig en begon gitaar te spelen en liedjes te schrijven. Na haar terugkeer in de States, nu in Boston, ging ze in lokale bars optreden.

Na twee independent releases kreeg ze (in 2000) een contract bij Rykodisc, waarbij ze twee CD's zou maken. Vanaf 2006 komen haar CD's uit op het indie label United for Opportunity en het onderhavige 'Bound to love' is haar derde CD op dit label en het eerste na haar verhuizing naar (waar anders) Austin in 2008. De producers zijn de ons niet onbekende Austinse klasbakken Scrappy Jud Newcomb (gitaren en andere snaarspullen) en Mark Addison (keyboards, piano en allerlei vrolijke machines). De basisaanvulling is (uiteraard) bas en drums. Leuke bijdragen zijn er van Matt the Electrician (koperblazers), Kim Deschamps (speelde bij The Cowboy Junkies) op pedal steel en Susan Howe (zingt op een nummer, klapt in haar handen op een ander nummer). Het resultaat is een leuk album met elf door Jess geschreven liedjes (hulp van anderen op twee nummers) en een cover van John Hiatt's 'Before I go'. Jud en Mark zorgen voor een distincte Austin-sound en schuwen daarbij niet om in de begeleiding wat te experimenteren. Jud zingt overigens een heerlijke lead vocal naast Jess in het prachtige countrynummer 'Fool', waarin ook Kim schittert. De muziek is een mengsel van country, rock en pop, waarbij zowel leuke ballads als gave mid-tempo nummers als lekker pittige up-tempo nummers de revue passeren. Jess heeft een prettige, zeer buigzame stem, die gaaf aansluit bij haar repertoire. Bij tijd en wijle doet haar stem mij denken aan Lucinda Williams.

Zoals bij vele van haar collega's handelen de teksten over haar eigen leven en liefdes. Het nummer 'Travelin' woman' beschrijft perfect de frustraties en behoeftes van een muzikante in een vreemde stad na een concert, dus aan het begin van de nacht: 'And what's a travelin' woman to do? I'm in Chicago, it's a quarter to two. Can't go out walkin' on the streets alone, but there's nobody here to make me at home and in the morning I'll be moving away anyway. I need a lover to put my mind at ease, I need someone to take the weight off me. Show me someone who will bring me to this town, take me out and swirl me around'. 'Bound to love' is een fijne CD die veel in de speler terug te vinden zal zijn na aankoop.

Fred Schmale

Artist: Jill Jack
Album: Songwriter Sessions
Label: Independent

dinsdag 19 oktober 2010

Jill Jack, dat is een aparte naam door de opvolging van een meisjesvoornaam en een jongensvoornaam en er is een Amerikaans kinderrijmpje over Jack and Jill. Deze Jill Jack woont en werkt in Ferndale, Michigan, in het noorden van de USA, omgeving Chicago. Haar muzikale inspanningen dateren van begin jaren 90 van de vorige eeuw en sinds 1996 zijn er tot dusver zeven CD's van haar verschenen met daarop muziek in de ruime range van soul via rock naar folk en country.

Deze zevende CD, vergezeld van een DVD met een speelduur van ruim een uur, is het resultaat van vele jaren liedjes schrijven (het oudste is uit 1993, de jongste van 2009) en werd in april 2009 live opgenomen in de historische Hartland Music Hall in Hartland, Michigan. Op de CD en DVD staan 15 liedjes van het concert. De cd heeft ook nog twee bonus tracks, studio-opnames van de basisband. Alles bij elkaar rond de 60 minuten muziek in beide gevallen (voor de CD zijn wat stukjes tussen de nummers door weggepoetst). De muziek is prettige country, met een hoofdrol voor pedal steel, dobro, elektrische gitaar (van de Canadese topper Colin Linden, die ook de productie voor zijn rekening nam) keyboards en mandoline en ondersteuning van bas, drums en drie vocalisten (waaronder Jill's zusje Emma). Op één na, een lieve versie van de klassieker (Alan Jay Lerner & Frederic Loewe - 1956) 'Wouldn't it be lovely' die het concert afsluit, zijn de liedjes van Jill zelf en hebben een prima niveau. Jill's stem is zeer geschikt voor deze stijl muziek, ze kan een echte country-strot opzetten, maar in de ballads zwoel en sexy zijn. De band is van een prima niveau, de musici zijn goed gekozen en zeer adequaat. Met de 'Songwriter Sessions' laat Jill zien dat ze een goede hand van schrijven heeft en (dvd) een goede 'presence'.

De liedjes zijn uit het eigen leven gegrepen en hebben bijzondere gebeurtenissen in de directe of wat verdere omgeving van Jill als inspiratiebron. Aangenaam om naar te luisteren en aangenaam om naar te kijken. Geen hemelbestormende muziek, maar wel geschikt voor een gezellige avond.

Fred Schmale

Artist: Silje Hrafa
Album: Two Weeks To Month Two Years
Label: Independent

maandag 18 oktober 2010

Silje Hrafa is een Noorse singer-songwriter die Dolly Parton en Gillian Welch als haar belangrijkste invloeden beschouwt. In haar eigen land is zij ook bekend als fervent voorvechtster van homorechten. Haar muziek is dus zeer countrygetint en deze tweede CD (na 'Vanilla Kiss' uit 2004) zou zomaar in Nashville kunnen zijn opgenomen, maar werd 'gewoon' in Noorwegen opgenomen met een keur van Noorse countrymusici in de begeleiding.

Ik zal jullie de namen besparen, maar we horen behalve de gitaar van Silje, bas en drums ook andere gitaren, dobro, autoharp, piano, rhodes, fiddle, mandoline en banjo. Sonic Rendezvous brengt nu deze uit begin 2009 stammende CD uit in ons land. Van de 10 liedjes op de CD zijn er negen van de hand van Silje, de laatste is een zeder aardige bluegrassgetinte cover van Dolly Parton's klassieker 'Coat of many colours'. Silje heeft een lieve stem die goed past bij haar repertoire en ze ziet er leuk uit (hoewel op de voorkant van de CD-hoes alleen de rechterkant van haar gezicht is te bewonderen). Haar vriendin Marit noemt ze als de belangrijkste inspiratiebron voor haar liedjes, al is de titeltrack 'Two weeks, two months, two years' een ontboezeming vol frustratie: Silje dacht de klus van de nieuwe CD in twee weken te kunnen klaren, het werd dus aanzienlijk langer.

'Two weeks, two months, two years' is een redelijke en vooral vriendelijke country-CD waarop prettig wordt gemusiceerd en gezongen, maar de liedjes lijken iets teveel op elkaar en dit gebrek aan variatie en ook wel aan 'spanning' doet de CD blijven steken in het grote bassin van de middelmaat. Voor de echte country diehards die het verfrissend vinden dat er in Noorwegen ook countrymuziek wordt gemaakt.

Fred Schmale

Artist: Mark Lennon

Album: Down The Mountain

Label: Vagabonds Tune Records

zondag 17 oktober 2010

Voordat ik begin eerst dit: deze Mark Lennon heeft niets te maken met in onze contreien zo populaire softroostpopband Venice. Hij woont sinds zeven jaar wel in Californië (net als de Mark Lennon van de band Venice), in Los Angeles om precies te zijn.

De Mark Lennon van deze EP (zeven nummers) groeide op met hippie muziek en bluegrass en voegde daar invloeden uit folk, klassieke country en rock 'n roll (zeg maar country-rock) voor zijn eigen blend aan toe. Het resultaat op deze derde CD van Mark is alleszins bevredigend en rijk gevarieerd. We horen in eerste instantie de Mark Lennon band met gitaar (Mark zelf op gitaar en zang plus Yohei Shikano (eveneens gitaar en zang), Jacob Morgan op bas en Jerry Zacarias op drums plus extra vocalist Dean Vivirito. Er zijn verder bijdragen van mandoline, steel gitaar, piano, Hammond orgel, blazers en twee vocalistes, waarvan Simone Stevens een hoofdrol mag vertolken in het nummer 'Wildside'. Alle songs zijn van Mark en klinken goed, ze getuigen van het zonnige leven aan de mooie westkust van de USA en verhalen over verloren liefdes ('Broken' met een prachtige orgelbegeleiding, 'I'm doing fine'), familie ('My hometown') en een verlangen naar het zuiden van de USA (luister naar de track 'Tennessee', gegoten in een leuk country-arrangement). 'Down the mountain' is een prima Americana-werkstuk met luisterwaardige liedjes - goede teksten en innemende melodietjes - dat bij tijden doet herinneren aan de mooie jaren 70 aan die hippe westkust.

Fred Schmale

Artist: Shannon Lyon

Album: This Love, This Love

Label: Independent

zaterdag 16 oktober 2010

Shannon Lyon is een Canadese folkrockjongen met zwerversbloed. Het zwerven brengt hem de laatste jaren vaak in Nederland en Duitsland, sinds hij in 2001 voor het eerst naar Nederland kwam en er meer succes had dan in zijn eigen land tot op dat moment. Hij is muzikaal actief sinds pakweg 1989, toen hij zijn eerste band, 'Strange Days' formeerde en er zijn CD's van hem verschenen vanaf ongeveer 1995, toen hij alweer enige tijd solo opereerde. Zijn CD's werden in zijn beginjaren, van 1995 tot 2001, opgenomen in zijn woonplaats Kitchener in Ontario, Canada (ten westen van Toronto), na 2001 worden de CD's opgenomen in Nederland en Duitsland. Zijn laatste twee CD's werden opgenomen in Berlijn en verschenen beide in 2010.

Van deze twee is 'Sorrow & Solitude' een eerbetoon aan Townes Van Zandt, maar 'This love, this love' is het twaalfde album met eigen werk van Shannon, opgenomen in de basement van een ziekenhuis in Berlijn met een kwartet dat 'The boys in the Berlin Band' werd gedoopt met Kolja Lieven op gitaar, Alexander Lieven op drums, Christian Podratzky op bas en Danny Dziuk op keyboards. We horen een goede rockband met ruimte voor elektrische gitaren, orgel, bas, drums en lap steel. Er is incidentele inbreng van anderen. De achtergrondvocalen worden verzorgd door Ma Rain (Marijn Wijnands), een singer-songwriter uit Amsterdam. Marijn was in Berlijn voor een optreden en ontmoette er bij toeval Shannon. Shannon zocht een vrouwelijke stem voor de achtergrondvocalen bij zijn liedjes van This love, This love en vroeg Marijn hiervoor. 'This love, This love' is een prettig rockende CD met enkele mooie rustmomenten (luister maar naar het adembenemend mooie 'Wish it would rain' waar orgel en elektrische gitaar elkaar fraai ondersteunen - bijna zes minuten Shannon op zijn best). De mid-tempo rocker 'writings on the wall' doet mij erg denken aan het aloude 'Riders in the storm' van The Doors met een gitaar die zomaar Mark Knopfler als bespeler had kunnen hebben. Er staat ook nog een kort instrumentaaltje op de CD.

Alles bij elkaar is deze nieuwe Shannon Lyon een degelijk en prettig album met goede liedjes en goede begeleiding dat lekker wegluistert zonder dat je het gevoel hebt om naar iets wereldbestormends te luisteren. Maar dat hoeft ook niet altijd.

Fred Schmale

Artist: The Debutante Hour
Album: The Birth And Death Of Meaning
Label: Independent

vrijdag 15 oktober 2010

Twee kunstzinnige dames uit New York besloten in 2007 de muziek in te gaan als The Debutante Hour. Een jaar later vond uitbreiding plaats met de komst van celliste Mia Pixley. Dit trio debuteerde onlangs met The Birth and Death of Meaning : een titel die ze gepikt hebben van het boek dat Ernest Becker onder deze naam schreef. Het album werd geproduceerd door Franz Nicolay (The Hold Steady), die voorts op diverse instrumenten actief is.

De liedjes van deze prettig gestoorde dames hebben veelal een wereldvreemde lading. Hun donkere humor zit vol met absurde situaties. Neem bijvoorbeeld Organizing My Planner For Next Week: ...Can you plan surprises, like hope or skirting inevitable dread, The dread that killed your father and all your mothers regrets, that you swore would never get to you because you're different from them...

De muziek van het trio heeft iets weg van Kurt Weil, maar dan minder klagelijk. De theatrale vaudeville met geregeld de accordeon in een hoofdrol klinkt fris en opgewekt. Hoogtepunten zijn de polka achtige Your Worldview Gets Me Down en de New Orleans-jazz in Croak, Hiss & Sputter . Het album wordt afgesloten met de positivo-song Be Yourself waarin de dames de luisteraar oproepen om met de beide benen op de grond te blijven staan in deze knotsgekke wereld.

Paul Jonker

Artist: Rogue Valley
Album: Crater Lake
Label: Independent

donderdag 14 oktober 2010

Chris Koza is een singersongwriter uit Minneapolis, Minnesota die in 2004 debuteerde met het album Exit Pesce. Daarna volgden nog meerdere albums totdat hij dit voorjaar met het plan kwam om een band op te richten. Rogue Valley (genoemd naar een streek in Oregon) is het resultaat van het samenwerkingsverband met Pieter Sieve (gitaar), Luke Anderson (drums), Linnea Mohn (bas) en toetsenist Joey Kantor. Hun eerste 'baby' heet Crater Lake, genoemd naar een ongerept natuurgebied uit de staat Oregon.

De openingstrack The Warming Moon heeft een heerlijk zomersgeluid. Ouderwetse 'sunshine-music' uit de zestiger jaren (denk aan Harper's Bizarre), gegoten in een modern jasje, zoals we dat tegenwoordig kennen van The Fleet Foxes. De zomerse klanken gaan gepaard met wonderschone melodieën, voorzien van hemelse harmoniezing. Het zijn sfeerrijke liedjes waarbij je de aarde voelt ademen, waarbij veel liefde voor de natuur centraal staat. Hoogtepunten zijn Hummingbird, Crater Lake en het wat pittiger Ursa Minor. Chris Koza heeft het ambitieuze plan om in 1 jaar vier cd's uit te brengen, waarbij telkens een jaargetijde als thema fungeert. Crater Lake stond in het teken van de lente. Het volgende project dat in augustus verschijnt heeft de zomer als thema. Ik ben benieuwd of Rogue Valley die heerlijk zomerse klanken van Crater Lake kan overtreffen. In ieder geval kan ik deze melodierijke folkpop van harte aanbevelen.

Paul Jonker

Artist: Dennis Kolen
Album: Northeim / Goldmine
Label: Stockfisch Records

woensdag 13 oktober 2010

Het Stockfisch label uit Duitsland brengt in een prachtige productie de mooiste CD's uit met vooral mooie folkmuziek. Onze Nederlandse trots Dennis Kolen werd tot zijn grote genoegen uitgenodigd om onder leiding van Günter Pauler een CD te komen opnemen in de Stockfisch studio (Northeim). Voor Dennis de kans om zijn mooiste liedjes in onovertroffen geluidskwaliteit vast te leggen. Zijn vrienden van de Dennis Kolen Band waren erbij, te weten de puike toetsenist Ferry Lagendijk, bassist en zanger Wietse Zeedijk en Jimmy van de Nieuwenhuizen op drums.

Dennis zelf speelt een drietal gitaren en neemt een behoorlijk aandeel in de solo's op elektrische gitaar; daarnaast speelt hij blues harp (mondharmonica) en bas. Een tiental Duitse gasten brengt extra verfraaiing aan op saxofoon, fluit, viool, viola, cello, dobro, fretloze bas en harmonie vocalen. De elf liedjes zijn van een grote schoonheid, in de eerste plaats natuurlijk door het vakmanschap van Dennis zelf, maar zeker ook dankzij de superieure kwaliteit van de productie. De meeste liedjes zijn in balladvorm tot mid-tempo in een eigen invulling van folkpop met teksten die de eigen ervaringen met relaties en dergelijke beschrijven. Nooit klonk de tenor van Dennis (een stem als van James Taylor of Eugene Ruffolo) beter dan hier, nooit waren de arrangementen mooier dan hier. Dennis levert met 'Northeim/Goldmine' zijn meesterproef af, een in slechts één week opgenomen werkstuk waar het plezier en het vakmanschap van afdruipt. En natuurlijk ook nog een prachtig uitgevoerd tekstboekje erbij. Lang leve Stockfisch en Dennis Kolen.

Fred Schmale

Artist: Larkin Poe
Album: Spring
Label: Independent

dinsdag 12 oktober 2010

Uit een eerdere recensie, omtrent de derde CD van The Lovell Sisters, 'Time to grow' uit 2009 citeer ik 'de drie zusjes hebben sinds 2004 opgetreden (ook in ons land), maar daar is onlangs een eind aan gekomen, omdat de oudste zus, Jessica, heeft besloten alsnog haar college af te ronden (en ze is en passant ook nog verloofd geraakt). De twee andere zusjes Rebecca en Megan (niet geheel toevallig de beide songwriters) gaan als duo door met de band Larkin Poe'.

En nu is er de eerste volledige CD (al spreken ze zelf over een EP, maar dat is voor een CD met 9 nummers en bijna 34 minuten speelduur een vreemde aanduiding) van deze nieuwe band. Zingende zusjes in de Americana (Amerikaanse Roots Muziek) blinken altijd uit in harmoniezang, daarop zijn deze zusjes Lovell zeker geen uitzondering. Maar meer nog dan de vocalen valt de excellente wijze op waarop Rebecca (mandoline en gitaar) en Megan (dobro, lapsteel en ukulele) hun instrumenten beroeren. Ten opzichte van de voorgaande CD is de muziek duidelijk experimenteler geworden, het bluegrass-genre is alleen nog enigszins aanwezig in de opener 'Long hard fall', als een soort vertrekpunt naar nieuwe verten als het ware. Er is op de CD veel ruimte voor percussie, in de begeleiding ook bas en drums, maar in de tweevrouwsviermansformatie Larkin Poe is veel ruimte voor twee mannelijke instrumentalisten waarvan de een, Daniel Kimbro, behalve de bas ook banjo en baritongitaar speelt en de ander, Mike Seal, behalve elektrische gitaar ook nog piano en rhodes beroert.

De nieuwe wegen leiden langs blues, jazz en popvelden. Zo wordt bijvoorbeeld langdurig gejamd in de nummers 'Shadows of ourselves' en 'The principle of silver lining'. Een soort acoustisch meets electric in feite. Alle negen songs zijn van de beide zusjes, waarbij Rebecca (de jongste, ze zal nu bijna 20 zijn) er vijf voor haar rekening neemt en haar twee jaar oudere zus twee. De overige twee songs zijn samen geschreven. Wat die liedjes betreft, dat zijn groeibriljantjes. Geen simpele melodietjes met ditto teksten maar mooi geconstrueerde melodielijnen met enige complexiteit en doorwrochte teksten. De onderwerpen zijn voor de hand liggend: relaties en gebeurtenissen 'on the road'. Een goede, volwassen CD van een fijne nieuwe groep, geformeerd rond twee mooie meiden met muzikaal potentieel.

Fred Schmale

Artist: Jimmie Vaughan
Album: Plats Blues, Ballads & Favorites
Label: Proper

maandag 11 oktober 2010

Jimmie Vaughan is de oudere broer van de in 1990 op veel te jonge leeftijd (35) bij een helicoptercrash om het leven gekomen toen al wereldberoemde bluesgitarist en zanger Stevie Ray Vaughan. Jimmie heeft nooit de cultstatus kunnen verwerven die zijn broer ten deel viel, maar zijn carrière is toch niet helemaal onopgemerkt gebleven omdat hij deel uitmaakte van de bekende 'Fabulous Thunderbirds', waarmee hij tussen 1979 en 1989 een zevental albums opnam. Toen broer Stevie Ray overleed hadden de broers net een CD opgenomen onder de titel 'Family Style', het eerste en dus ook laatste project van de broers samen. De CD verscheen na Stevie's dood. Vanaf dat moment heeft Jimmie een solocarrière in het leven geroepen, waarvan 'Plays blues, ballads & favorites' het vijfde product is.

De titel dekt de lading geheel. In een stijl die ergens tussen Fats Domino en vooral Jimmy Reed in zit trakteert Jimmie ons op 15 nummers met een totale speelduur van ruim 51 minuten. Daarbij zit welgeteld één eigen nummer, het instrumentaaltje 'Comin' & goin', tevens het enige echte up-tempo nummer van de CD. De overige nummers zijn afkomstig uit de blueswereld, zoals Jimmy Reed's 'Come love', tevens het enige nummer zonder blazers, Roy Milton's 'RM Blues' en Leonard Feather's 'Blues for sale' of uit de wereld van de rock en pop. Wat dat laatste betreft: we herkennen de #1 hit uit 1963 van Dale and Grace (weten jullie het nog?) 'I'm leaving it up to you', 'Lonely weekends' van Charlie Rich (1960), Doug Sahm's 'Why, why, why', Little Richard's 'Send me some lovin' (solo gezongen door Lou Ann Barton) en Willie Nelson's 'Funny how time slips away'. Allemaal bekend 60er jaren spul. Op de CD krijgt Jimmy hulp van vocaliste Lou Ann Barton, van de bekende drummer George Rains en van een leuke blazersgroep, waarvan de tenorsax en baritonsax altijd deel uitmaken (behalve uiteraard in het eerder genoemde 'Come love') en trompet soms. In een aantal nummers is een lekker vet B3-orgel aangenaam aanwezig. Met bas en ritmegitaar is de begeleiding van Jimmie compleet. Jimmie tekent zelf voor de gitaarsolo's en speelt in een enkel nummer ook nog harmonica.

Met 'Plays blues, ballads & Favorites' levert Jimmie Vaughan een sympathieke, gezellige en rustige CD af die het goed zal doen op gezellige feestjes en partijtjes die ook als achtergrond bruikbaar is in winkels e.d. Geen nieuwlichterij, maar degelijk vakwerk van een Amerikaanse blanke bluesjongen.

Fred Schmale

Artist: The Dustin Bentall Outfit
Album: Six Shooter
Label: Blue Rose Records

zondag 10 oktober 2010

In 2007 prijkte ene Dustin Bentall met zijn in eigen beheer uitgebrachte debuutalbum 'Streets With No Lights' prominent op menig jaarlijstje. Het niet genoeg te prijzen Duitse alt.countrylabel Blue Rose had blinkbaar dit Canadese talent ook in het snotje, met de release van 'Six Shooter' als bewijs.

Een schot in de (eigen) roos, want Bentall heeft een heel fijn werkstuk afgeleverd. De eerste helft van de in totaal elf liedjes heeft nog het meeste weg van zijn voorganger vanwege de kalme, verzorgde mix van invloeden uit het repertoire van Gram Parsons, Jayhawks plus countryeske Neil Young, waarbij pedalsteel en harmonica de toonaangevende rol vervullen. Maar vanaf nummertje zes vervangt gastspeler Luke Doucet met zijn Gretsch gitaar deze typische americana instrumenten. In bedwang gehouden door de grondige ritmesectie met Pat Steward op drums en Del Cowsill (zoon van Bill) op bas en tweede stem, gaat Doucet met zijn robuust twangende maar sierlijke speelstijl spannende gitaarduetjes aan met het lyrische spel van 'Outfit' leadgitarist Adam Dorbes. Bovendien is de diversiteit van het album ermee gediend, zoals te horen is in de heerlijk shuffelende zigeunerjazz in het titelnummer, de puntige rockabilly in 'Arizona' en de koortsig klinkende ballade 'Secret'.

Dustin Bentall bezit een gevoelige tenor, waardoor zijn over het algemeen droefgeestige liedjes over weemoed, verlangen en frustraties, direct veel genegenheid oproepen. 'Six Shooter' heeft zich bij dezen alvast genomineerd voor mijn jaarlijstje.

Huub Thomassen

Artist: Dr. John & The Lower 911

Album: Tribal

Label: Proper

zaterdag 9 oktober 2010

In de zomer van 1969 bracht de VPRO zes weken lang het live programma Picknick op TV. Coming man was toen ene Malcolm John Rebennack alias Dr John dus. Al vanaf die tijd (debuutalbum Gris-Gris) volg ik, bij gelegenheid, de carrière van deze uit New Orleans afkomstige ex Cheer Leader. Niet alles heeft mij kunnen bekoren.

Dr. John spijkerde twee jaar geleden met de CD "The City That Care Forgot" de toenmalige zittende regering Bush aan de muur. Een beetje clichématig, als je het mij vraagt, want wie deed dat in die tijd immers niet? Toch, als je het over een comeback hebt van een muzikale veteraan dan is het wel die van mister Dr. John. Op zijn nieuwe CD "Tribal" schut hij, samen met zijn band The Lower 911, een stevig potje swamprock, hoekige funk, dweperige jazz en krakende blues uit de mauw. Het doet mij in ieder geval denken aan, juist ja, "the good old times". Word ik dan oud? Nee hoor, want deze plaat hoorde ik onlangs nog op een hip studentenfuif.

Bij de muziek, van deze bijna zeventigjarige oude krijger, gingen de studieballen helemaal uit hun dak. Voetjes van de vloer, van kiet af, in de opener 'Feel Good Music' en 'Big Gap'. Springlevend en pulserend in 'When I'm Right (I'm Wrong)', 'Whut's Wit Dat' en 'Change Of Heart'. Man wat een energie, je overhemd wordt er zeiknat van.

"Tribal" is een heerlijke plaat voor diehards, fans en bewonderaars. Maar ook eentje die je Facebook page van je nieuwe iPad laat af spetteren.

Jan Janssen

Artist: The Black Crowes

Album: Croweology

Label: Silver Arrow

vrijdag 8 oktober 2010

Twee jaar geleden schafte ik de laatste CD van de The Black Crowes aan. Daar tussenin zaten maar liefst veertien jaar. Het begon in 1990. Toen schoven de gebroeders Chris en Rich Robinson mij "Shake Your Money Maker" onder de neus. Daarna veroverden uitsluitend The Southern Harmony And Musical Companion en het, in Amerika, zwaar ter discussie gestelde (schaamhaar hype) "Amorica" nog een plaats in mijn platenkast. Three Snakes And One Charm (1996), By Your Side (1999) en Lions (2001) konden mijn beurs niet echt overtuigen. Twee jaar geleden dus maakte The Black Crowes een schitterende comeback in de vorm van de CD "Warpaint". Vorig jaar liet ik echter hun achtste studio release "Before The Frost" weer links liggen?

Twintig jaar multi-platina muziekgeschiedenis staat nu op hun dubbelalbum "Croweology". Twintig "highclass acoustic souvenirs" uit het gehele Black Crowes repertoire waarvan je alleen maar kon hopen en waarschijnlijk ook kon vermoeden dat het zo goed zou klinken. Beste Americana en Alt. Country liefhebbers deze plaat barst van ongenaakbare Twang. Dit alles wordt vakkundig gebracht met semi akoestische instrumenten als dobro, mandoline, banjo, violen, pedal en lap steel, akoestische gitaren, heerlijk strak percussiewerk en verdwaald pianospel. Hits als 'Jealous Again', 'Remedy', 'Hotel Illness' krijgen een heerlijk eigentijdse Rock 'n' Soul gospel groove mee. Maar unexpected juweeltjes als 'Soul Singing', 'Wiser Time' 'She Talks To Angels' en 'Sister Luck' worden door de Crowes uitgediept tot in de perfectie.

The Black Crowes verkopen dit dubbelalbum voor de prijs van één en overtreffen zichzelf ermee. Ben eigenlijk erg benieuwd naar hoe de huidige generatie hiermee zal omgaan. Daarvoor moet je wel weten "how to Rock and how to roll", anders kun je het wel shaken.

Jan Janssen

Artist: Nancy K Dillon

Album: Roses Guide To Time

Label: Rose Rock Records

donderdag 7 oktober 2010

Nancy K. Dillon is geboren en getogen in Oklahoma op een steenworp afstand van de fameuze Route 66. Na haar schooltijd besloot ze om gedurende lange tijd zoveel mogelijk te reizen, waarbij een lange reeks gevarieerde banen haar financieel onafhankelijk hield. In de laatste paar jaar van haar reisperiode begon ze actief te worden in muzikaal opzicht. Ze speelde in allerlei bandjes en op allerlei CD's van anderen voordat ze ergens rond de eeuwwisseling haar eigen liedjes ging schrijven en uiteindelijk in 2004 haar eerste CD, 'Just let me dream' kon uitbrengen.

De CD werd behoorlijk goed ontvangen en de opvolger dient zich nu aan. De elf liedjes op deze nieuweling zijn alle van Dillon, op het nummer 'Glory days' krijgt ze hulp van Ian Lang. De teksten zijn uit het eigen leven gegrepen, ze observeert daarbij scherp en duidelijk. Mijmerend over hoe fijn de USA was in haar jeugd vergeleken met nu ('All the pretty America), echte cowboys dragen hun witte overhemden als ze schoon zijn en de stad in gaan (en ze kunnen heel goed dansen: 'Desert song'), toen ze haar vader naar de 50e reunie van zijn High School bracht kwam ze erachter dat zijn grootvader een 'trainman' was: 'Last town on the line'. In 'Looks like rain' rijdt ze samen met haar zus op een snikhete dag in de Texas panhandle een pittige storm tegemoet. Er zijn tributes aan anderen: de Australische singer-songwriter Paul Kelly, knipoogjes naar Townes en Fred Neil. Over Nancy's songwriting niets dan lof. Ook de melodietjes zijn prima in orde, net als de begeleiding, waarin banjo, fiddle, mandoline, allerlei gitaren, harmonium en cello een belangrijke rol spelen. Een bas is regelmatig te horen, drums maar in een paar nummers. De overheersende muziekstijl is folk, met uitstapjes naar bluegrass (het voornoemde 'Looks like rain') en country.

Een aardige CD, interessant voor de liefhebbers van lieve vrouwenstemmen en verhalende liedjes uit het eigen dagelijkse leven van de artiest.

Fred Schmale

Artist: A.J. Downing And The Buick 6

Album: Way Back Home

Label: Charkansas Records

woensdag 6 oktober 2010

Met toenemend genoegen heb ik deze tweede CD van een import-Texaan in de loop van de maand mei van het jaar 2010 beluisterd. Het deed mij heel erg denken aan de avonden die ik in Texaanse honkytonks doorbracht in de afgelopen jaren. Een lekker gruzig bandje, een lead zanger met een distincte Texaanse sound, zo ergens tussen Joe Ely en Robert Earl Keen in. Een band die thuis is in country en country-rock, maar met name in Texaanse honky tonk. De Buick 6, zoals de band wordt genoemd, bestaat op deze CD uit vier vaste leden: Jordan Teitelbaum (drums/percussie), Steve Sarber (allerlei gitaren en mandoline), Pete Weiss (accordion, vocals) en Andrew Carrell (bas). De twee losse leden zijn Carrie Downing (vrouwlief sinds 1992, op vocals in slechts twee nummers) en Tamineh Gueramy op fiddle (ook in twee nummers). A. J. zelf zingt, speelt gitaren, in twee nummers bas, in één nummer mandoline, orgel en harmonica. Onze A.J. is afkomstig uit het duistere noordoosten van de USA en groeide op met de muziek van Hank Williams, Elvis Presley en Rick Nelson. Hij greep al op jonge leeftijd naar de gitaar, heeft zelfs een half jaar gestudeerd aan het prestigieuze Berklee College of Music in Boston, maar kon er niet aarden. Vervolgens heeft hij de immense USA van oost naar west doorkruist, hij woonde en speelde een tijdje in Californië, ging daar weg toen de drugs scene ter plekke hem te gevaarlijk werd, trok naar Wisconsin, waar hij genoeg geld bijeenpaarde om naar Nashville te kunnen gaan. Daar was hij een dag aanwezig bij Steve Earle, die op dat moment aan het repeteren was voor de Copperhead Road Tour. In 1990 ging hij terug naar het noorden en ging als electriciën werken. Hij ontmoette zijn latere vrouw Carrie daar en trouwde met haar in 1992. Hij bleef muziek maken, had een studio waar hij in zijn vrije tijd allerlei locale groepen opnam. Pas na de geboorte van zijn vierde kind kwam de kriebel om een eigen werkstuk te maken. Dat werd 'River of life', we schrijven 2008. Met zijn tweede CD, 'Way back home', opgenomen in Wimberley (onder de rook van Austin, Texas), plaatst hij zich naar mijn mening in de categorie Texaanse helden dank zij zijn eigen definitie van Texaanse muziek. Rockende nummers en hartbrekende ballads (luister naar 'Old ways' en je bent verkocht) met een puike begeleiding, waarin de heerlijke accordeon (meestal cajunachtig) een belangrijke rol speelt (zie ook Joe Ely in zijn beginperiode). Die AJ is een aangename verrassing!

Fred Schmale

Artist: Guthrie Kennard

Album: Matchbox

Label: Rang Records

dinsdag 5 oktober 2010

Na decennia lang gewerkt te hebben als bassist voor onder anderen Smokin' Joe Kubek, Buddy Miles, Doyle Bramhall Sr, Marc Benno en de laatste jaren voor Ray Wylie Hubbard, was het laatstgenoemde die de Texaan Guthrie Kennard aanspoorde als singer-songwriter voor zichzelf te beginnen. Vanzelfsprekend wilde Hubbard als producer wel een handje helpen en die samenwerking leidde in 2006 tot het debuut 'Ranch Road 12', gevolgd door 'Unmade Beds' uit 2009 en het recentelijk verschenen 'Matchbox'. Hoewel dat laatste album mijn kennismaking met hem is, klinkt zijn semi-elektrische mix van blues, country, folk en rock erg vertrouwd en ook heel fijn. Muzikaal is er geen enkel vuiltje aan de lucht, netzomin als er een vernieuwend invalshoekje aan de horizon te ontdekken valt. De tien gedegen midtempo liedjes en ballads van eigen makelij, hebben de invloeden geabsorbeerd van het werk van JJ Cale, Bob Dylan en John Prine. De eerste vanwege de ronkende, bluesy twangende gitaren, de tweede door de neuzelende, monotone zang en de derde door trefzekere maatschappelijke observaties. Geen verkeerde afspiegeling, dacht ik zo. Bovendien zit de kwaliteit van de liedjes 'm in de smeuge, moerassige arrangementen, de buitengewoon vakkundige begeleiders op bas, drums, (slide) gitaren, mandoline, harmonica, bijzang en, last but not least, in de uitmuntende, ruimtelatende productie. Goeie, altijd draaibare muziek.

Huub Thomassen

Artist: Joe Iadanza

Album: All In Good Time

Label: Independent

maandag 4 oktober 2010

Het wordt steeds vaker gedaan: een CD maken met behulp van giften van de fans. Ook de tweede CD van Joe Iadanza, een singer-songwriter uit Long Island, New Jersey, zoon van Italiaanse immigranten, is hier een voorbeeld van. De eerste CD van Joe, 'Travelling Salesman' uit 2008, is volledig aan mij voorbij gegaan, wat ik na het horen van deze opvolger beslist betreurt.

Iadanza is een artiest die zeer de moeite waard is. Zijn tien songs op deze CD zijn zeer sterk, zijn stem zeer doorleefd en intensief, ergens tussen een jonge Eric Andersen en een hedendaagse Danny Schmidt in. De door Evan Brubaker geproduceerde CD heeft een aantal mooie arrangementen in petto met een belangrijke rol voor viool en strings, maar de meeste songs zijn mooi kleinschalig aangezet door de gitaar van Joe met spaarzaam begeleiding van een staande bas en piano of accordeon en in enkele nummers achtergrondvocalen van de vocal Group 'Gathering light', bestaande uit twee mannen en een vrouw. Bij de onbetwiste toppers van de CD hoort het nummer 'For those who wait', een mooie autobiografie in vier-en-een-halve minuut, waarin Joe zich afvraagt of hij net zo'n 'good man' is als zijn pa: 'I was born in '71. Next man in line, a first son to a second son. My father was a good man. Workin' hard and never stoppin' till the work was done. I'm meek and naïve and trippin' up. He never tired of me or quit pickin' me up. My father was a good man and so will a good man be his son.' Een drietal coupletten verder: 'Near' 40 years since '71.

Look back and sigh, 'cause I know that the work is half done. Hey Pop, am I a good man? I want to tell you, I'm doing the best I can.' Maar ook de title track 'All in good time' en de afsluiter 'American dream' zijn (nog) beter dan de andere nummers. 'All in good time' is een CD die aandacht vraagt en - omdat de muziek zo aanspreekt - ook krijgt. Topklasse!

Fred Schmale

Artist: Halfway
Album: An Outpost Of Promise
Label: Independent

zondag 3 oktober 2010

Dat Australische country rock bandjes niet meer weg te denken zijn in het alternatieve muziekcircuit mag duidelijk zijn. De Gemenebest muziekcultuur wordt al een aantal jaren perfect aangevuld door de formatie Halfway. Het luie, tegen het weemoedige aan, ongepolijste geluid die deze uit Brisbane, Queensland afkomstige band maakt is duidelijk geschoeid op een Amerikaans lees.

Halfway derde nieuwe CD heet "An Outpost Of Promise". "Farewell To The Fainthearted" (2004) en Remember The River (2006) gingen daaraan vooraf. Als je het over onze slogan hebt dan spant Halfway hier de kroon. Met maar liefst acht man sterk wordt er op deze plaat gemusiceerd. Elke geluidsfragment klinkt uniek, eigennuttig en vooral "real and honest". De as van Halfway draait rondom singer-songwriters Chris Dale en Johnny Busby. Dat uit zich in het feit dat alle liedjes op deze plaat de aandacht trekken en je vasthouden gedurende de gehele speeltijd. Nee, het is niet gemakkelijk jezelf te ontworstelen aan die onvermurwbare melodieën zoals 'Tell Them I Called' en het bloedmooie sluitstuk 'Bluebird Tattoo'. Een lekkere plaat met absoluut geen vernieuwende concepten.

Deze sound zal vooral ook Richmond Fontaine, Whiskeytown, Crowded House, The Thrills en The Jayhawks fans erg aanspreken.

Jan Janssen

Artist: Mary Gauthier
Album: The Foundling
Label: Proper

zaterdag 2 oktober 2010

Tijdens het broeierige maar indrukwekkend live optreden van Mary Gauthier, afgelopen juni in Roepaen, werd duidelijk dat Gauthier een uitmuntende entertainer is. Zonder te blikken of te blozen nam ze haar publiek aan haar mee en spiegelde ze haar eigen levensverhaal voor. Gauthier groeide in 1962 op een weeshuis in New Orleans dit omdat haar moeder jong en ongehuwd was. Ze werd opgenomen in een pleeggezin maar nam de benen al op haar vijftiende. De dertien liedjes die op haar zesde release "The Foundling" staan zijn haar levensbijzonderheden die stuk voor stuk boekwaardig zijn.

Songs 'Mama Here, Mama Gone' en 'Goodbye' klinken droefgeestig maar net weer niet zwaar op de maag. Droefheid heeft, wat mij betreft, nog nooit zo verhelderend en doorleefd geklonken. In nummers als 'Blood Is Blood' en het daaropvolgende 'March 11, 1962' wordt immens hartstochtelijk gezongen. Iedere dag is er een in 'Another Day Borrowed', wat een verbluffende waarheid.

Op deze plaat is het dubbelop genieten. Niet alleen Gauthier imponeert met haar gruisige stem maar ook de laidback vormgegeven muzikaliteit op deze plaat overtuigd. Tania Elizabeth op viool, Cowboy Junkies Josh Finlayson en Margo en Michael Timmins en Band member good old Garth Hudson op piano, dringen tot in de kiem door.

Deze in Thibodaux, Louisiana geboren troubadour doet weer precies waar ze dertien jaar geleden wereldwijd mee doorbrak. The queen of country-noir is weer helemaal terug.

Jan Janssen

Artist: John Mellencamp
Album: No Better Than This
Label: Rounder

vrijdag 1 oktober 2010

In de catacombe van eerste Afrikaanse Baptisten kerk in Savannah, Georgia begon John Mellencamp vorig jaar met de opnamen van zijn vijftiengste release "No Better Than This". Mellencamp nam dit album ook nog op twee andere locaties op. In Memphis betrok Mellencamp de historische Sun Studio. In San Antonio, Texas huurde hij kamer 414 van het Gunter Hotel af waar ene Robert Johnson de befaamde liedjes 'Terraplane Blues' en 'Dust My Broom' opnam. Dit alles werd zorgvuldig opgevangen en nagenoeg zonder extra productiewerk op de plaat gezet door niemand minder dan T Bone Burnett.

De opener 'Save Some Time To Dream' en het daaropvolgende 'The West End' laat een een Mellencamp horen zoals ik dat graag mag. Heerlijk laidback en pikdonker. Zo stripped down musiceren, verheft hij tot een kunst. De roep om hoop in 'Love At First Sight' en weer face down en te neer geslagen in 'No One Cares About Me' en 'Dont Forget About Me'. Allemaal observaties waar Mellencamp geen invloed lijkt te hebben. Ook maakt hij zich grote zorgen voor de versnippering in de samenleving. Mellencamp ziet het en verpakt zijn mening in het drie en een half minuut durende 'Clumsy Old World'. Dit actuele thema komt wel heel erg dichtbij en speelt zich zeker niet alleen in Amerika af.

De dertien tracks op "No Better Than This" vertegenwoordigen, wat mij betreft, het beste wat op het moment te vinden is op gebied Americana Blues, Folk, Gospel, Rockabilly en Country muziek. Echt een plaat voor roots traditionalisten dus.

Jan Janssen

Artist: Matt Keating
Album: Between Customers
Label: Red Parlor

zaterdag 25 september 2010

Verder dan de aanschaf van twee albums 'Scaryarea' ('94) en 'Killjoy' ('97) van singer-songwriter Matt Keating ben ik nooit gekomen. Het eerstgenoemde album is met name de moeite waard door de scherpe, wat theatrale, maar catchy powerrockliedjes die de hectische sfeer ademen van de grote stad.

Twee cd's waren dus genoeg en hoefde deze New Yorker niet langer op de voet te volgen. Tenminste dat dacht ik, want dan komt na al die jaren zijn zevende plaat 'Between Customers' onder mijn aandacht en die is onmogelijk te negeren. Hierop is een vrij zeldzame muzikale metamorfose gaande geweest, die prachtige akoestische liedjes over hoop en wanhoop heeft opgeleverd. Zijn stem klinkt stukken buigzamer en vooral doorleefder (mix Lou Reed, Ron Sexmith), is de instrumentale omlijsting kleurrijker, de productie warmer en de algehele stemming verstillend en melancholiek. Behalve het hartverwarmende spel van Matt Keating op akoestische gitaar, toetsen en percussie, zijn er de fijngevoelige (contra)bastonen van Jason Mercer en de geraffineerd vegende ritmiek van drummer Mark Brotter. Incidenteel springen Rich Hinman op pedal steel, Chris Brown op orgel en Claudia Chopek op viool en cello, bij. Zijn vrouw Emily Spray zingt mee in het op het gemoed werkende 'Louisiana', dat stilstaat bij de dramatische gevolgen van orkaan Katrina.

'Between Customers' is een volwassen album, dankzij zijn eenvoud, puurheid en rijpheid. Muzikaal en mentaal.

Huub Thomassen

Artist: Justin Currie
Album: The Great War
Label: Independent

vrijdag 24 september 2010

Herinnert u zich nog de Schotse pop en country-rock formatie Del Amitri? Wel, Justin Currie richtte de band, samen met gitarist Ian Harvie, in de jaren tachtig op. Solo debuteerde Currie drie jaar geleden met "What Is Love For". Toen sprak ik al uit dat hij goed geluisterd had naar de muzikale affiniteiten die ene Randall Bramblett al jaren aan de dag legt.

Op Currie's laatste plaat "The Great War" ligt dit iets genuanceerder maar bij vlagen blijf ik het herkennen. De plaat telt elf melodieuze soms melancholische pop rock liedjes die wat mij betreft wat nauwkeuriger afgewikkeld hadden kunnen worden. Neem nu het hit gevoelige 'At Home Inside of Me'. Net als je de melodielijn onder de knie hebt wordt het abrupt afgebroken. Helaas blijft het niet bij dit ene liedjes. Ook bij songs als 'You'll Always Walk Alone' en het daarop volgende 'Can't Let Go of Her Now' lijkt het erop dat deur dichtgesmeten wordt. Daar tegenover staat het utopische 'The Fight to Be Human'. Het liedje tik als een sierlijke wandklok in bijna acht minuten aan je voorbij. De karakteristieke tijdgeest van Currie loopt naadloos over in 'Ready To Be'. Toch weer klasse!

Justin Currie laat weer van zich horen. "The Great War" is een idyllische plaat met goed vocaal werk van een man die in Nederland een beetje in de vergetenheid dreigt te geraken. Onterecht wat mij betreft.

Jan Janssen

Artist: Roz Pappalardo & The Wayward Gentlemen
Album: This Lifeboat
Label: Plusone Records

donderdag 23 september 2010

Roz Pappalardo is een Australische singer-songwriter die met 'This Lifeboat' haar debuut aflevert. Sinds de lancering in september 2009 is de CD veel te beluisteren geweest in Australië, met name in de omgeving van Brisbane, waar het Plus One Label is gevestigd.

De muziek van Roz op deze CD is gedragen door haar pittige rockende stem met dito stevige begeleiding van haar Wayward Gentlemen met een belangrijke rol voor de elektrische gitaar van Rob Sherwood (die ook incidenteel slide gitaar of dobro speelt), de bas van Lincoln Retallack en de drums van Aaron Millard. Multi-instrumentalist Silas Palmer is te horen op orgel, piano, accordeon, viool, mandoline en harmonica. Roz noemt Lucinda Williams en Ryan Adams als uitersten in haar invloeden en dat is raak getypeerd. De rauwe kantjes van Lucinda's stem zijn duidelijk manifest in die van Roz en de elektrisch geladen country-rock van Ryan Adams is het basisgeluid van de muziek. Naast 9 eigen liedjes van Roz zijn twee bepaald leuke covers te genieten, het door Dolly Parton de hitlijsten ingezongen 'Here you come again' en een hit van Pete Seeger uit 1963, 'Little boxes'. En de twee covers zijn helaas de leukste nummers van de CD, zeker de afsluitende prettig ruige versie van Boxes. De eigen songs van Roz, meestal up-tempo, maar er zijn ook drie ballads, hebben mij niet echt kunnen bekoren, zelfs na vele malen beluisteren blijven ze niet echt hangen. De teksten handelen over Roz's gevoelens omtrent liefde, leven en dood. In de voorzijde van de digipack lijkt een tekstboekje te schuilen, maar het is een miniposter van onze heldin. Dat is jammer, zonde van het geld. In twee nummers is er vocale steun van grote jongens uit de Brisbane-scene: Andrew Morris (van 'The Wilson Pickers' en Ben Salter ('The Gin Club').

Mij valt het geheel van deze CD behoorlijk tegen en heb ik van de eigen nummers van Roz geen echte uitschieter te melden. Maar voor de liefhebbers van elektrisch versterkte country-rock is er wellicht toch wel het een en ander te genieten.

Fred Schmale

Artist: Los Lobos
Album: Tin Can Trust
Label: Proper

woensdag 22 september 2010

Zeker, Los Lobos maakte in bijna dertig jaar een paar uitstekende platen, zoals 'How Will The Wolf Survive' en 'By The Light Of The Moon', maar hun welgeteld enige artistieke hoogtepunt werd (te) lang geleden al bereikt met 'Kiko' uit 1992. Daarna verloor ik door tegenvallende albums zoetjesaan mijn aandacht voor de band uit East L.A.

Maar voor hun nieuwe CD 'Tin Can Trust' loop ik eindelijk weer eens warm. De sfeer van de overwegend door blues & rockinvloeden gedomineerde songs is een tikje zwaarmoedig, maar warmbloedig en vooral heel relaxt. Het is net alsof de uitstekende semi-elektrische songs live, in één spontane sessie, in de studio zijn opgenomen. De bandleden (nog steeds in de oorspronkelijke bezetting) zijn allemaal virtuoze multi-instrumentalisten, met frontman David Hidalgo in een glansrol, dankzij zijn ontspannen, lichtjes onderkoelde manier van zingen en door zijn even vindingrijke als gloedvolle gitaarspel. Samen met Louis Pérez schreef hij bovendien vijf songs en een instrumental. Cesar Rosas zorgde voor de onvermijdelijke Spaanstalige noot met de liedjes 'Yo Canto' en 'Mujer Ingrata'. 'Tin Can Trust' is geen nieuwe mijlpaal in hun oeuvre, wel een piekfijne plaat.

Huub Thomassen

Artist: JJ Grey & MOFRO
Album: Georgia Warhorse
Label: Alligator Records

dinsdag 21 september 2010

Ondanks het uitbrengen van CD Blackwater (2001) en Lochloosa (2004), Country Ghetto (2007) en Orange Blossoms (2008) lijkt het erop dat het Hollandse publiek niet echt warm loopt voor de rootsmuziek die de uit Jacksonville, Florida afkomstige multi-instrumentalist JJ Grey maakt. Snap daar eerlijk gezegd geen hout van. De R&B en Blues Soul die deze knaap, samen met zijn band MOFRO, al jaren aan de dag legt is uitzonderlijk te noemen. Haalde in 2006 daarom ook niet voor niets de band naar het Roots @ Roepaen Festival. De intense beroering mijnerzijds zal er niet minder worden als ik JJ's nieuwe plaat "Georgia Warhorse" goed heb beluisterd.

Terwijl MOFRO qua bezetting een facelift heeft ondergaan zie ik dat alleen drummer Anthony Cole en saxofonist Art Edmaiston zijn overgebleven. Andrew Trube vervangt JJ's vaste maatje en mede oprichter van de band Daryl Hance. Verder zijn nieuw Anthony Farrell (toetsen), Dennis Marion (trompet) en Ted Pecchio op basgitaar. Het wegvallen van Adam Scone's elektronische bas heeft wat mij betreft het meeste effect op het vernieuwende MOFRO geluid.

Dat uit zich meteen al in de opener 'Diyo Day' en de daarop volgende semi-akoestische rocker 'King Hummingbird'. Wat een climax aan het eind! In Amerika wordt het liedje 'The Sweetest Thing' naar voren geschoven als eerste single. Niemand minder dan de bijna vijftenzestigjarige soul legende Toots Hibbert zingt daarop mee. JJ Grey zegt daarover "Toots is the greatest soul singer I've ever heard and one of my biggest influences". Het onweerstaanbare catchy 'Beautiful World' schreef JJ Grey samen Angelo Petraglia (Kings of Leon) en Chuck Prophet. Persoonlijk krijg ik nog steeds geen genoeg van de manier hoe dit opzweepende album wordt afgesloten. 'The Hottest Spot In Hell' en 'Lullaby', de laatste samen met The Allman Brothers Band gitarist Derek Trucks, knallen werkelijk uit je speakers van het speelplezier.

"Georgia Warhorse" spat werkelijk uiteen van opgekropte JJ Grey energie. Een dringend beroep op het Hollandse clubcircuit is daarom geen overbodige luxe. Deze onnoemelijke daadkracht moet ook live gezien worden.

Jan Janssen

Artist: Michael Miller

Album: I Made You Up

Label: Independent

maandag 20 september 2010

Ik heb je verzonnen (I Made You Up) is de titel van de tweede CD van de uit Los Angeles afkomstige singer-songwriter Michael Miller. Miller's verschijning in de laatste episode van de populaire TV serie The Gilmore Girls, een aantal jaren geleden, legde hem geen windeieren. Het liedje 'Mary', wat overigens op Miller's debuutalbum "When We Come To" (2003) is terug te vinden, gaf in 2006 een nieuwe impuls aan zijn iets of wat ingedutte carrière.

Een creatief manneke lijkt mij zo. Miller is een georganiseerd denker en weet intussen precies wat hij wil en hoe het moet klinken. Dat ook wel want erg productief is hij niet. "I Made You Up" bevat tien dweperige lekker in het gehoor liggende folk rock songs die gedragen worden door Miller's dromerig stemgeluid. Op de plaat wordt Miller muzikaal bijgestaan door een aantal interessante figuren uit het circuit. Zo drukken o.a. drummer Brendan Buckley (Damien Rice), Dan Rothchild (Sheryl Crow), Son Volt pedal steel gitarist Eric Heywood en Patrick Warren (Aimee Mann) en Rami Jaffee (The Wallflowers) op toetsen een behoorlijk stempel op deze bijzonder melodieuze plaat. Ingenieuze tracks als 'Carolina Skyline', 'Between Us And Them', en het bijna zes minuten durende 'Alas I Am Your Dirty Secret' strelen mijn trommelvliezen.

Geen puristische roots muziek dus maar wel beslist een plaat voor muzikliefhebbers die hun blikveld willen verbreden.

Jan Janssen

Artist: Dirty Sweet

Album: American Spiritual

Label: Acetate Records

zondag 19 september 2010

Klopt het dat Dirty Sweet uit San Diego, Californië hun bandnaam ontleend heeft aan een album van Marc Bolan & T Rex, dat onder dezelfde naam in 1995 werd uitgebracht? Zou me niks verbazen, omdat het tweede album 'American Spiritual' barstensvol zit met de meest uiteenlopende classic rockinvloeden uit de jaren zestig/zeventig/tachtig. De vijf heren hebben namelijk heel wat flarden glamrock, progrock, powerrock, hardrock, psychedelische rock, moodrock, grungerock en soulrock, erg vernuftig versmolten tot een excellent eigen geluid. In elk van de elf composities duikt wel een bekend riffje, loopje of melodielijntje op dat herinnert aan groepen uit de oude doos. Wat te zeggen van de volgende onvolledige greep: The Small Faces, Norman Greenbaum, Free, Whisbone Ash, Pink Floyd, Nirvana, Black Sabbath, Deep Purple, Led Zeppelin, Yes, UFO, Metallica. Op het eerste gehoor vond ik deze na-aaperij nogal bezwaarlijk, maar intussen heeft 'American Spiritual' al heel wat rondjes in de cd-speler afgelegd. Dit gejatte goedje bevat namelijk een aantal waanzinnige rocksongs en een paar uitstekend getimede akoestische semi-ballads, als fraaie intermezzo. Langzaam maar zeker kreeg deze hernieuwde en erg bezielde klinkende retrorock me in een stevige houdgreep. Of de pur sang americanaliefhebber er warm voor loopt valt te betwijfelen, ook al dwarrelt er zelfs zo nu en dan een mooie twang voorbij.

Dirty Sweet bestaat uit de gitaristen Nathan Beale en Eli Wulfmeier, zanger Ryan Kootz, drummer Chris Mendez Vanacore en bassist Christian Schinelli. Intensief toeren heeft de band in eigen land een uitstekende live-reputatie bezorgd en Europa – dat kan haast niet anders – zal spoedig volgen.

Huub Thomassen

Artist: Kim Richey

Album: Wreck Your Wheels

Label: Independent

zaterdag 18 september 2010

Jaren geleden hoorde ik voor het eerst iets van de Amerikaanse singer-songwriter Kim Richey, toen ze een indrukmakend solo-optreden gaf tijdens het Take Root festival in Assen. Mooie liedjes zong ze met haar heldere, lichtjes golvende folk- countrystem. Reden genoeg ter plekke meteen haar derde cd 'Glimmer' uit 1999 aan te schaffen. Daar staan, sec genomen, aansprekende country - folk liedjes op, maar helaas bleek die door overproductie naar de knoppen geholpen. Daarna ontdekte ik de uitstekende in 1997 verschenen cd 'Bittersweet', die nog wel een natuurlijk klinkende mix van folk- en countryliedjes bevatte. Op de achtereenvolgens verschenen releases 'Rise' uit 2002 en 'Chinese Boxes' uit 2007, hield ze vast aan de ingezette koers van gepolijste en redelijk spanningsloze countrypop.

Op haar zesde album 'Wreck Your Wheels' gaat ze niet helemaal op diezelfde voet verder, al zijn het opnieuw tot in de puntjes verzorgde liedjes die je, door haar fluwelen zang, het hoofdzakelijk trage tempo en de atmosferische arrangementen, in een sluimertoestand doen sukkelen. Spannend is echt iets anders, maar een slechte plaat is het daarom nog niet. Er staan genoeg nummers op die het beluisteren zondermeer waard zijn, bijvoorbeeld het melodierijke en superieur gezongen titelnummer of het bluesfeertje in 'When The Circus Comes To Town' en 'For A While'. Waar de gedragen ballades 'In The Years To Come' en 'One In Your Life' nog enigszins haar vroegste werk reflecteren, zijn er ook weekmakende niemendalletjes aanwezig, zoals 'Keys' en de slotnummers 'Back To You' en 'Word To The Wise'. Ze schreef alle nummers samen met onder anderen Pat McLaughlin, Boo Hewerdine, Mark Olson en Wil Kimbrough. Die laatste leverde tevens een bescheiden bijdrage op gitaar, banjo en toetsen. Het leeuwendeel van de begeleiding kwam van de hand van multi-instrumentalist en producer Neilson Hubbard. Op zijn behoudende, brave aanpak valt wel wat af te dingen.

Eigenlijk of beter eindelijk, wil ik Kim Richey graag eens horen zingen met muzikanten en een producer, die haar (hang naar) softe songs eens flink van Jetje geven met ongenadig schurende rock en drassige rhythm & blues.

Huub Thomassen

Artist: R. B. Morris

Album: Spies, Lies And Burning Eyes

Label: Independent

vrijdag 17 september 2010

R. B. Morris is een dichter, een poët, met een beat-achtergrond. Denk aan de mensen uit de late jaren 50 als Allen Ginsburg, Jack Kerouac en William Burroughs. Eric Andersen bracht een aantal jaren geleden een CD uit ('Beat Avenue') waarop hij zijn avonturen begin zestiger jaren tijdens zijn zoektocht naar deze mannen beschreef. R. B. (Knoxville, Tennessee) heeft inmiddels een paar gedichtenbundels het licht laten zien en enkele van de gedichten uit zijn laatste bundel, Early Fires (2007), zijn te horen op deze CD, met een gepaste achtergrond van nette rockmuziek.

Met name 'Big Wheel/Vowels', het tweede nummer op de CD, is een voorbeeld hiervan, iets meer dan zes minuten echte beat-poëzie. We geven jullie gratis een substantieel deel van 'The Big Wheel': The Big Wheel is turning, like a child playing in the yard, like a soldier walking by the side of the road on the outskirts of some foreign town. The big wheel turns and swallows the world, puking up scenes that have been seen again and again, connected cogs, derivative sounds, passion plays playing out over and over, and wars and rumors of wars warring on unto the stars. De twee nummers om dit opvallende stuk heen zijn schitterende ballads die verhalen over zijn avonturen in Europa, resp. 'Amsterdam' (met de onsterfelijke openingszinnen: 'Sitting in the train to Den Haag and waiting on the whistle to blow. Amsterdam is fading but I'm really not ready to go' en 'I left a blue shirt in Paris'. Na Parijs roekt R. B. stevig door in 'Spy in my brain', waarin gitarist Hector Qirko de nodige ruimte krijgt, het rustige (gedicht) 'Father fisheye' heeft duidelijk Franse invloeden, 'Buddha in European clothes' is een mid-tempo nummer, in het gedicht 'Vertical horizons (The Irish sea)' slaat de anarchie aan het eind toe als de musici volledig los gaan.

Na de anarchie keert de rust weer met de gevoelige ballad 'Regarding Emily', waarna het gedicht 'Child' onze aandacht opeist. 'That's how every empire falls' is vervolgens weer een prachtig rustpunt, het voorlaatste nummer 'The there is a city' is een rustige rocker en de afsluiter 'Plato's perfect world' ('who needs a poet when everything is said' en het onsterfelijke refrein 'There are no poets in Plato's perfect world') is een potentiële meezinger. Een bijzondere CD met een afwisseling van mooie luisterliedjes en prima gedichten. Bijna een uur genieten.

Fred Schmale

Artist: Steve Smith, Chris Sanders & Hard Road

Album: Signs Along The Road

Label: Independent

donderdag 16 september 2010

Uit het meestentijds warme, zo niet hete New Mexico komt een traditioneel getinte bluegrass CD tot ons met daarop 11 originele liedjes, geschreven door Chris Sanders (vrouw, zang en gitaar) en Steve Smith (man, mandoline en zang).

De band Hard Road bestaat verder uit Aaron McCloskey (gitaar), Bill Evans (banjo en harmony vocals op een tweetal nummers), Megan Lynch (fiddle, harmony vocals op één nummer) en Bill Amatneek (bas). Bill en Megan hebben overigens recent een eigen CD met vergelijkbaar materiaal uitgebracht. Behalve de genoemde spelers zijn er incidentele bijdragen van nog vijf anderen (3x één nummer bas, 1x fiddle op twee nummers en percussie op drie nummers). Het resultaat van dit alles is een voortreffelijke CD in dit genre (de derde overigens van Chris en Steve na 'Meet me by the river' (2006) en 'Only so fast' (2008)) met uiteraard een paar fraaie instrumentaaltjes en regelmatig prachtige veelstemmige zang. De bluegrassinvloeden zijn met afstand het grootst, maar we horen ook elementen uit 'Old-time music', Gospel en moderne folk.

Behalve een moderne aanpak is er ook sprake van een retro-geluid, deze retrokant komt ook naar voren in de verpakking van de CD, een digipack die doet denken aan LP-hoezen waar de contouren van de LP binnenin aan de buitenzijde zichtbaar zijn. Ik begon toen ik de CD binnen kreeg prompt op de voorkant te poetsen, tevergeefs dus! Een aanrader voor de rechtgeaarde bluegrassfans.

Fred Schmale

Artist: Tori Sparks
Album: The Scorpion In The Story
Label: Independent

woensdag 15 september 2010

Liever dan thuis te zijn in Nashville, trekt singer-songwriter Tori Sparks door Amerika voor ontmoetingen met bijzondere mensen. Zij vormen een belangrijke muzikale inspiratiebron voor haar derde album 'The Scorpion In The Story', dat concreet gebaseerd is op dagboekaantekeningen, die ze op sublieme wijze heeft verwerkt in dertien indringende, eigentijdse bluesy folksongs. Een heel sterke, geëngageerde conceptplaat die me aanvankelijk nog wel een wat bezwaard gevoel gaf door de aan AniDifranco verwante arty zangstijl, maar die ik intussen heel erg hoog inschaal.

Intieme liedjes, even soepel als intens gezongen, magnifiek semi-akoestisch omlijst door haar uitzonderlijk goeie begeleiders, onder meer met Wil Kimbrough (gitaar, bano ukelele) de multi-instrumentalisten David Henry (cello, wurlitzer, orgel, speelgoedpiano, trompet, percussie, tevens mede-producer) en Fats Kaplan (accordeon, fiddle, pedal steel) en Counting Crows drummer Steve Bowman. Met uitzondering van de traditional 'Merry Go-Round' – als bonus ook in een Franse versie aanwezig – zijn het buitengewoon sfeervolle songs van eigen hand. Een aaneenschakeling van louter juweeltjes.

'The Scorpions In The Story' is kortweg niks anders dan een fonkelende sieraad in het singer-songwritersgenre en daarom in geen geval bij liefhebbers mag ontbreken.

Huub Thomassen

Artist: Eddie Holly
Album: Beauty Here
Label: Independent

dinsdag 14 september 2010

De in Massachusettes woonachtige roots/alt.countryrocker en gitarist Eddy Holly, trok tien jaar lang door de Verenigde Staten. Naar eigen zeggen, inspireerde die periode hem liedjes te schrijven over zijn ervaringen van het onderweg zijn.

Uiteraard gaat het dan over highways, steden, mensen. Al in 2002 verscheen zijn eerste album 'If You Stumble, Stumble Lightly', dat nu met 'Beauty Here' zijn opvolger krijgt. Een grote productiviteit legt hij niet aan de dag, maar beter kwaliteit dan kwantiteit. De elf liedjes kenmerken zich door eenvoudige songstructuren en sfeervolle muzikale vormgeving. Pakweg drie akkoorden, catchy refreinen, treurende zang en kurkdroge productie, prikkelen het verlangen de oneindige weg op te gaan. Cliché 'feel good/feel bad' roadsongs, die niet gauw gaan vervelen. Invloeden zijn er van The Rolling Stones (een beetje Exile On Main Street), Green On Red, The Dream Syndicate en meer recent van Cracker en Calexico. Dat betekent in dit geval vervorming van gitaren als rauwe instrumentale leidraad, zo nu en dan geaccentueerd door een warmbloedig klinkende trompet.

De gedreven spelende studioband wordt gevormd door, bassist Jim Joe Creedy, drummer Dave Durst, gitarist Tom Sturm en het damestrio, Amy Sullivan, Heather Goodwin en Carrie Desmaris, voor de spaarzame achtergrondvocalen.

'Beauty Here' biedt een uitstekende reeks muzikale snapshots over het leven 'on the road'. Afgaande op de losse, nonchalante manier van spelen, lijken de songs vooral de woestijnsfeer van de Zuid-Westelijke Staten te hebben meegekregen. Plezierig plaatje.

Huub Thomassen

Artist: The Lovell Sisters

Album: Time To Grow

Label: Edvins Records

maandag 13 september 2010

Zingende zusjes in de Americana (Amerikaanse Roots Muziek) blinken altijd uit in harmoniezing, daarop zijn deze Lovell Sisters zeker geen uitzondering. Maar meer nog dan de vocalen valt de excellente wijze op waarop Rebecca (18 jaar, speelt mandoline en gitaar), Megan (20, dobro=resophonic guitar) en Jessica (23, fiddle) hun instrumenten in zusterlijk samenspel beroeren. Dat heeft in huize Lovell gedurende lange tijd plaats gevonden, dat is goed te horen. De muziek hoort thuis in de bluegrasshoek, maar er wordt flink gemengd met folk- en popelementen. Op deze derde CD van de zusjes zijn (en dat is nieuw) vijf liedjes van eigen hand en dat zijn beslist niet de minste op deze prima CD. Luister maar naar de langzame instrumentale 'The door in the wall' van de hand van Megan, dat een prachtig arrangement heeft met een goede bijrol voor cellist John Catchings, of het ook al rustige 'Distance' van Rebecca, winnaar van een grote prijs in de 'John Lennon Songwriting Contest van 2008' met een schitterende gitaarsolo van der schrijfster en een mooie accordeonpartij van Jeff Taylor. In de desolaat overkomende tekst van dit nummer probeert de hoofdpersoon haar leven weer op de rails te zetten na een stukgelopen relatie: 'Every time I turn around there's a new knife in my back, another train has jumped the track, should I start over?' Erg wijs gesproken voor een – op dat moment – 17-jarige. Ook de twee jaar oudere Megan heeft zo haar relatieproblemen, waar zij in 'Subway Song' gewag van doet: 'Cause when I've lived my time upon this earth I want to look at you and know you knew my worth. I want someone's arms to die in'. Dat is ook niet mis. Die relatieproblemen moeten wel te maken hebben met de misschien moeilijke karaktertjes van de zussen, aan het uiterlijk kan het niet liggen, ze zien er prachtig uit op de foto's van het digipack. Ook de covers op de CD zijn prima gekozen nummers. De snelle instrumentale 'Ichetucknee Chutney' laat horen wat de dames op hun instrumenten waard zijn, de afsluiter 'You remain' is alweer zo'n prachtig triest lied in de serie verbroken relaties. De productie is van de zusjes samen met Brent Truitt, een mandolinespeler die zijn sporen heeft verdiend bij de Dixie Chicks, Dolly Parton en Allison Krauss. In de begeleiding zijn Viktor Krauss (broer van, alle songs) Matthew Wingate op akoestische gitaar en John Gardner op drums en percussie actief. Incidentele bijdragen zijn er, naast de reeds genoemde, van Paul Franklin op steel gitaar. De drie zusjes hebben sinds 2004 (!) opgetreden (ook in ons land), maar daar is onlangs een eind aan gekomen, omdat de oudste zus, Jessica, heeft besloten alsnog haar college af te ronden (en ze is en passant ook nog verloofd geraakt). De twee andere zusjes (niet geheel toevallig de beide songwriters) gaan als duo door met de band Larkin Poe. Een uitstekende CD in het genre, prachtig samenspel en samenzang, mooie arrangementen. Een must voor de liefhebbers van de muziek van bijvoorbeeld Allison Krauss.

Fred Schmale

Artist: The Steel Wheels

Album: Red Wing

Label: Independent

zondag 12 september 2010

The Steel Wheels is de band van singer-songwriter Trent Wagler (lead vocals, banjo, gitaar en percussie), wiens grootvader harmonica speelde in een string band, hetgeen in het geniep moest omdat grootvader deel uitmaakte van een Amish community. Trent werkt allesbehalve in het geniep en wil de hele wereld wel laten weten dat hij Amerikaanse rootsmuziek speelt. Trent heeft in het verleden twee solo-CD's uitgebracht en een duet-CD met medesteelwheeler Jay Lapp). Voor The Steel Wheels is dit de tweede CD. De band is primair een bluegrass band, maar mengt daarin rock, gospel, folk en blues. Van de veertien liedjes schreef Trent er 10, waarbij hij in het geval van het overbekende vlotte traditionele deuntje Red Wing dit liedje naar eigen idee transformeerde naar een langzame song, voorzien van een geheel nieuwe tekst. In Red Wing speelt het overbekende akoestische echtpaar Robin en Linda Williams mee. Drie van de overige songs zijn instrumentaaltjes van de hand van medebandleiden Eric Brubaker (fiddle en vocalen, twee prima 'fiddle-tunes') en Jay Lapp (mandoline, gitaren, vocals en mede-verantwoordelijk voor de productie – samen met Trent, natuurlijk). Het veertiende liedje, tevens de afsluiter, is een traditional, Working on a building. En vooral in dit nummer is duidelijk te horen waar Trent's stem aan doet denken: aan John Fogerty, de begaafde voorman van de superformatie Creedence Clearwater Revival. Samenvattend zou je kunnen stellen dat The Steel Wheels een bluegrassversie is van CCR. Om het muzikale verhaal van de band af te ronden: de (staande) bas wordt door Brian Dickel bespeeld, die net als de andere vaste leden ook meezingt. In een paar nummers is er inbreng op cello en accordeon. Zoals dat in bluegrasskringen gebruikelijk is wordt er naar hartelust meerstemmig gezongen, maar in het geval van The Steel Wheels is het de stem van Wagler die behoorlijk dominant is. Daar is niets mis mee, Red Wing is zonder meer een goede CD in het bluegrass genre en boeit met name door zijn variatie en de aparte stem van Trent.

Fred Schmale

Artist: Ken Will Morton

Album: True Grit

Label: Sojourn Records

zaterdag 11 september 2010

Sinds 1993 zit songschrijver, zanger en gitarist Ken Will Morton uit Athens, Georgia in de muziek. Eerst als aanvoerder van de bands The Wonderlust (powerpop) en The Indicators (rootsrock) en sinds 2004 onder zijn eigen naam. 'True Grit' is zijn vijfde soloplaat en echt een fantastisch goeie. De twaalf zelf gepende, zeer toegankelijke nummers zijn een zeer apertijtelijke melange van potente rootsrockers, romantische americana en kwieke popmelodieën. Ze zijn voorzien van weldadig aanvoelende arrangementen (dankzij het orgel - en pianospel van Dave Morgan) en bezitten een basic, maar warme productie dankzij producer en drummer Mark Ambosino. Ook mag Morton ons graag trakteren op een paar ferme gitaarsolo's, maar het is toch met name zijn fijn-schuurpapierstem, waardoor zijn songs een werkelijk onweerstaanbare effect op je hebben. 'True Grit' kan ik zonder enig dipje talloze malen achtereen horen. Immers, het semi-akoestische titelnummer waarmee het album opent, blijkt de opmaat tot ruim drie kwartier sterk luistergenot. Ken Will Morton – wiens werk ik nog niet eerder hoorde – blijkt een zeer goede maar (voorlopig?) onbekende singer-songwriter. Om boven het maaiveld uit te steken is, naast veel talent, een flinke dosis geluk nodig. Zoiets is af te dwingen, zo wil het cliché. Als die vlieger opgaat, dan toch zeker voor de sympathieke Ken Will Morton, die met deze ragfijne americanaplaat een slechts 'dwingende' vanzelfsprekendheid tot aankoop aan de dag legt.

Huub Thomassen

Artist: Krista Detor

Album: Chocolate Paper Suites

Label: Independent

vrijdag 10 september 2010

Krista Detor is een op vele plaatsen van de wereld en de USA gerijpt singer-songwritertalent dat ons in de afgelopen jaren heeft verrast met twee in haar eigen pianospel gedoopte verrukkelijke CD's, Mudshow en Cover their eyes. Begrijpelijkerwijs heeft een groot aantal liefhebbers reikhalzend uitgekeken naar haar nieuwe CD, Chocolate Paper Suites, die onlangs in ons land verscheen. De liefhebbers van Krista's muziek komen zeker aan hun trekken met deze nieuweling en het wordt tijd dat anderen in hun spoor meegaan. Dat haar tournee door ons land in april jl. een groot succes werd en veel luisteraars trok geeft aan dat Krista eraan komt of liever gezegd, er al is.

De nieuwe CD heeft 15 nummers met ruim 50 minuten speeltijd en de nummers zijn verdeeld in vijf suites van drie songs die op de een of andere manier samenhang vertonen en op de CD op subtiele wijze in elkaar overlopen (al moet gezegd dat dat op één plekje niet goed gaat). De speelduur wordt behoorlijk verlengd door de toevoeging van een bonus suite, de 'Darwin Songhouse', een drietal songs die door Krista werden geschreven tijdens een door de BBC omarmde songwritersessie in Shrewsbury (UK) ter gelegenheid van de 200e verjaardag van Darwin's geboortedag. In deze suite zit een van de vele juwelen van de CD, het live opgenomen 'Clock of the world', waarin de prachtige stemmen van Karine Polwart, Emily Smith, Rachael McShane en Krista zelf uitsluitend worden begeleid door de piano van Krista. Net als bij de vorige CD's is het met name de prachtige sfeer die de muziek uitdraagt en de zwoele, sensuele stem van Krista samen met haar subtiele pianospel (en in een enkel nummer de accordeon) een lust voor het oor. Voeg daarbij een rijke variatie aan andere instrumenten, naast de gitaren van partner David Weber, bas en percussie horen we viool, viola, cello, mandoline, sopraan sax, hammered dulcimer en banjo. Bekende namen in de begeleiding zijn die van gitarist Colin Linden (Canada), die de begeleiding wat elektrische lading geeft, en die van John Prine's vaste gitarist Jason Wilbur.

Een CD om te vertroetelen, om je mee te laten nemen in een wereld van nachtlucht (de suite Night Light), in de wereld van de gekmakende liefde (Madness of love) of in welke lekkere wereld je zelf zou willen zijn. En als je in zo'n andere wereld bent wil je er gewoon blijven, dus zet je de CD weer op. Volop genieten dus!

Fred Schmale

Artist: Julian Dawson & Band

Album: Live

Label: Blue Rose Records

donderdag 9 september 2010

Julian Dawson is van origine Engelsman, hij werd in 1954 geboren in Londen. Zijn jeugd werd niet gekenmerkt door hard leren op school, hij werd de dag voordat hij 17 werd definitief van school verwijderd. Maar zijn grote liefde zou de muziek worden, sinds het moment dat hij op zijn negentiende met zijn eerste professionele band ging spelen voor de Amerikaanse strijdkrachten in Duitsland. Vanaf 1981 heeft Julian een indrukwekkende serie LP's en CD's gemaakt en was hij betrokken bij allerlei projecten, zoals bijvoorbeeld Plainsong van Iain Matthews. Hij heeft met vrijwel alle grote artiesten uit de rock-scene van de wereld gespeeld, met uitstapjes in folk en country. Zijn liedjes zijn ook nog eens door een keur aan collega's opgenomen. Een grote jongen, die op deze live-happening uit 2008 (Frankfurt, Duitsland), bestaande uit twee CD's en een DVD, een fraai overzicht geeft van wat hij kan.

De band bestaat uit Uli Kringer op allerlei gitaren en vocalen, Fontaine Burnett op bas en lap steel en vocalen en David Mette op drums en percussie. Julian zorgt voor de lead vocals en hij speelt gitaar en legt een aantal prachtige harmonicapartijen neer. De beide CD's en de DVD zijn compatibel, totale speelduur ruim boven de 90 minuten, met één toevoeging op de DVD, de bonus track 'Perfect world'. Wat we horen is een lekker aangenaam rockende band die met de uitstekende liedjes van Dawson een prachtig geluidsfeestje bouwen. Luister naar 'That's why God made Saturday night' en de Robinson Crusoe variant 'Girl Friday' (je kunt als man beter een vrouw op een onbewoond eiland treffen dan een man), geniet van het lekkere ritme in 'Uneasy rider', de fijne ballad 'Deep rain' om een paar van de 20 liedjes te noemen. De teksten zijn zeer goed verstaanbaar en verrassend goed te begrijpen, real rock stuff. Als voorbeeld dit stuk uit 'That's why God made Saturday night', omdat het zo lekker in elkaar zit: 'I believe that the bible says God made everything in seven days, seven nights to get the whole thing done, the moon, the stars and the rising sun. He started Monday and first things first, he made the planets and the universe, the prettiest planet of cosmic birth he covered with water and named it earth. On Tuesday he planted a million trees, Wednesday he filled them with birds and bees, Thursday he made it like a wildlife park, then there was enough to fill up Noah's arc. On Friday he gave life to Adam and gave him Eve as wife, he gave them Sunday as a day of rest and that leaves Saturday and Saturday's best. A time to rock, a time to roll, a time to satisfy your soul, a time to hold your sweetheart tight, that's why God made Saturday night'. Wat een lekkere meebrultekst, en dan met zo'n lekker vol ritme en fijne gitaarpertijen, heerlijk.

Julian Dawson is geweldig en verdient meer aandacht. Speel deze CD (DVD) en alle depressies en overige ellende verdwijnen als sneeuw voor de zon.

Fred Schmale

Artist: Rich Hopkins & Luminarios
Album: El Otro Lado/The Other Side
Label: Blue Rose Records

woensdag 8 september 2010

In de beperking herkent men de meester. Jawel, opnieuw meesterlijk is het laatste album El Otro/ The Other Side van woestijnrocker Rich Hopkins And Luminarios uit Tucson, Arizona. Zijn door de jaren heen opgebouwde discografie, met onder meer de bands The Sidewinders, Sand Rubies, kenmerkt zich door het stramen van eenvoudige, trage, zinderende, schurende en in vervoering brengende songs, ergens tussen The Byrds en Neil Young & Crazy Horse in.

Dol ben ik op zijn knarsende, piepende, gepeperde gitaarwerk, omfloerste en deels gesproken zangstijl en de gave zijn belegen muziek telkens van een extra impuls te voorzien door verfijnde dan wel pittige ingrediënten. Dit keer maakte Hopkins selectief maar erg effectief gebruik van trompet, viool, cello, piano en de uitstekende zang van vrouwlief Lisa Novak (met wie hij in 2008 al een gezamenlijk huwelijksplaatje 'Loveland' uitbracht). Luister bijvoorbeeld naar het in vervoering brengende nummer 'Lou Reed' waarin ze solo – en dat is niet sarcastisch bedoeld – met prachtige maar valse noten je vol weet te raken. De titel El Otro/ The Other Side staat voor de belabberde keerzijde van de Amerikaanse droom, die wordt weerspiegeld door de gestaag groeiende rij klanten, van velerlei pluimage, bij de gaarkeukens. Het prachtige slotnummer 'Land Of Broken Dreams' spreekt daarom muzikaal en thematisch nog het meest aan.

Voor de drieëenheid: engagement, integriteit en emotionaliteit moet je bij Rich Hopkins zijn. Zijn allerbeste plaat, die hem eindelijk maar eens moet verlossen van zijn status 'goed bewaard gebleven geheim'.

Huub Thomassen

Artist: Tim Easton
Album: Live At Water Canyon
Label: Sonic Rendezvous

dinsdag 7 september 2010

Tim Easton is een regelmatig naar onze regionen terug komende singer-songwriter uit Californië. Tim werd geboren in Ohio en is met deze eerste live-CD aan zijn zevende werkstuk sinds 1998 toe. En voor de verandering is hij helemaal alleen te horen.

Iedereen die hem in zijn uppie heeft zien optreden in ons land weet wat hij waard is als gitarist, wat hij kan op de mondharmonica en weet dat zijn liedjes een meer dan gemiddelde kwaliteit hebben. Op deze live-CD, opgenomen in de Water Canyon Coffee Company in Yucca Valley in de Mojave woestijn tussen Los Angeles en Phoenix, een intieme setting voor ca. 50 luisteraars, brengt Tim ons een negental eigen liedjes en een cover van het bluesduo Sonny Terry en Brownie McGhee ('Lose your money', het afsluitende nummer van de CD). Tim brengt ons een prachtige mix van subtiele folksongs ('All the pretty girls leave town' en 'Next to you' zijn de mooiste voorbeelden) en blues (behalve 'Lose your money' ook nog 'They will bury you', 'Lexington jail' en 'Tired and hungry'). Live at Water Canyon is een intieme en goed opgenomen showcase van een goede singer-songwriter die laat horen dat hij behalve een prettig klinkende zanger ook een uitstekende gitarist (luister naar zijn slide-spel op 'They will bury you') en een geweldenaar op de mondharmonica is. Een uitermate aangename CD die maar één minpuntje heeft: hij duurt maar krap 37 minuten, ongewoon kort voor een live-CD, maar het is wel bijna 37 minuten echt genieten.

Fred Schmale

Artist: Aynsley Lister

Album: Tower Sessions

Label: Manhaton Records

maandag 6 september 2010

Aynsley Lister is in Engeland en bij onze oosterburen al geen "no one" meer. Tijdens de opnamen van het Duitse Rockpalast Crossroads Festival in de Harmonie in Bonn, maart 2004, opende Lister mijn oogkleppen als muzikliefhebbers. Wat een show, de gesigeneerde CD's "All or Nothing" en het titelloze debuut uit 1999 staan nog altijd te pralen in mijn platenkast. De mix van doorknede bluesrock en melodieuze rock 'n' roll, die Lister maakt, verkoopt goed. Uit wel ingelichte bronnen vernam ik dat, na het verschijnen van "Equilibrium" (2009), hij meer dan 75.000 CD exemplaren over de toonbank zag gaan.

Op Lister's nieuwe plaat "Tower Sessions" horen we hem live in Winchester met zijn band maar zonder publiek. De band speelt, na afloop van zijn EU tour 2009, geroutineerd en super strak. Grote verschil met de Rockpalast live opnamen is dat je nu hoor welke ontwikkeling deze nog jonge gozer heeft doorgemaakt. Elf indrukwekkende tracks die Lister's naar aan het hart gaan en die hij de afgelopen jaren ook live op planken bracht. Naast eigen nummers hoor je ook twee fascinerender covers. Prince's 'Purple Rain' wordt zorgvuldig en weloverwogen bijna tien minuten lang uitgesponnen. Jimi Hendriks 'Crosstown Traffic' wordt niet alleen gecoverd maar Lister weet het ook van een nieuwe dimensie te voorzien. Hoogtepunt echter is het bijna tien minuten durende 'With Me Tonight'. Deze jonge krachtpatser laat hier helemaal uit je dak gaan met stilistisch gitaarspel en Rhythm. Schreef het vorige keer al Aynsley Lister is "The real thing, no questions ask".

Jan Janssen

Artist: Jimmy LaFave

Album: Favorites 1992 - 2001

Label: Music Road Records

zaterdag 4 september 2010

Het is alweer vijftienjaar geleden dat ik kennis maakte met de muziek van de onlangs vijfenvijftig jaar geworden, in Wills Point geboren, Texaan Jimmy LaFave. LaFave gaf, om precies te zijn, aan de Oranjesingel 42 (O42) in Nijmegen een fenomenaal akoestisch concert dat nog steeds in mijn geheugen gegrift staat als één van de beste ooit. Aan de hand van Bohemia Beat Records directeur Mark Shumate ontmoete ik, tijdens het vijftienvintigste verjaardagsfeestje van Munich Records, in De Vredenburg in Utrecht, deze uitermate sympathieke The Minstrel Boy persoonlijk. Deze hartverwarmende gekoesterde herinneringen komen bij mij weer helemaal tot leven op LaFave collectors item "Favorites 1992 - 2001". Het betreft een kunstzinnige verzameling van tracks die stammen uit de Bohemia Beat Records periode. Fans en kenners weten over welke albums ik het heb. Voor starters betekent dit, na het beluisteren van deze verzamelaar, het onmiddellijk aan schaffen van "Austin Skyline", "Highway Trance", "Buffalo Return To The Plains", "Road Novel" en "Texoma".

Het is ruim een uur helemaal weg zwijmelen met liedjes die gaan over de alom bekende gepatenteerde LaFave thema's. Jimmy LaFave verheft dit collectors item, van de simpele eenvoud, tot unieke eigentijdse kunst.

Jan Janssen

Artist: Joe Purdy

Album: 4th Of July

Label: Mudtown Crier Records

vrijdag 3 september 2010

Al meer dan negen jaar "on the road" snuift Joe Purdy herinneringen en verhalen uit landen, steden en dorpen op die hij aandeed. Purdy musiceerde en bezong de waarnemingen al eerder op maar liefst tien indrukwekkende CD's. "4th Of July" is Purdy's elfde schildering en zal zeker niet zijn laatste zijn.

De in Fayetteville, Arkansas geboren singer-songwriter Joe Purdy zocht, zoals zo velen in het genre, zijn geluk California. Met het liedje 'Wash Away' (TV serie LOST) van Purdy's vierde plaat "Julie Blue" werd hij in een klap wereld beroemd bij de gelouterde muzikliefhebber. Purdy blikt in een interview kort daarop terug. "I've lived through a couple of really hard winters after making that move from California. I'm living in Arkansas again, the real world, as they call it, and I'm seeing real people have real problems."

Kortom aan inspiratiebronnen geen gebrek dus. "4th Of July" opent heel toepasselijk met het gospel folk liedje 'Hard Times'. Het refereert naar Purdy's eenzame winterdagen waarin hij verlangt naar betere tijden. Die komen dan ook in het subtiel gearrangeerde 'Diamond State'. Dan is daar toch weer die heimwee in 'Homesick Blues'. Een stukgelopen relatie zet Purdy weer met beide benen op de grond in 'Kerosene'. "Tough like turpentine and as hard as Kerosene."

Joe Purdy is één van de grootse independent singer-songwriters die ik ken. Hij doet zijn titel dan ook alle eer aan. Purdy nam "4th Of July" helemaal alleen op. Los dat in sommige nummers de stem van Garrison Starr opduikt, is Purdy de enige muzikant op deze plaat. "It's the closest to crazy I've ever come." Zegt Purdy daar nu over.

"4th Of July" is een typische rechttoe rechtaan Joe Purdy plaat. Met deze plaat haal je het beste van Steve Forbert, Nick Drake, Ryan Adams en Ray LaMontagne in huis.

Jan Janssen

Artist: Kevin Welch
Album: A Patch Of Blue Sky
Label: Music Road Records

donderdag 2 september 2010

Onze vriend Kevin Welch, geboren in Californië en na een langdurig verblijf in Nashville (met een kortstondig contract bij een major label: Warner Reprise, 1990-1992) momenteel wonend in de bossen nabij Austin, presenteert zijn eerste soloCD sinds 1999 (Beneath my wheels) en het is een geweldig fijn album geworden. Tussen 1999 en nu heeft Kevin niet bepaald stil gezeten, maar alle 7 in die jaren verschenen CD's waren in samenwerking met anderen, in de eerste plaats zijn makers Kieran Kane en Fats Kaplin (met name 'Kane Welch Kaplin' uit 2007 is de moeite waard. Voor A patch heeft Kevin (akoestische en elektrische gitaar) met name gewerkt met klasbakken uit de Austinse scene zoals Bukka Allen (toetsen van allerlei pluimage, inclusief accordeon), Glen Fukunaga (bas), Brian Standefer (cello) en Rick Richards (drums). De pedal steel is in handen van zijn vriendje Fats Kaplin, zoon Dustin speelt banjo en resonator gitaar en doet achtergrondvocalen. Dochter Savannah, onderdeel van de viervrouwige zanggroep The Trishas, zingt op twee nummers mee, in de titel track met de complete Trishas. Op de adembenemend mooie ballad 'Andaman sea' horen we Eliza Gilkyson meezingen in een prachtig verhaal vol liefde en verlangen: 'we left a lot of miles behind us, you and I we traveled rather well. The deepest blues, finally now they find us no matter all the beauty we beheld. One last time, just to know we did it, come out of the sand and dance with me. The moon and the waves are beautiful here on the Andaman sea'. Net als in het minstens even fraaie 'New widow's dream', waarin een net overleden echtgenoot terugkeert in een droom, heeft de cello een schitterende hoofdrol. Op andere momenten wordt de prachtige volle en expressieve stem van Kevin ingebouwd in een steviger arrangement, zoals in de opener 'Come a rain', waarin de helft van de Trishas en de Burns sisters voor de begeleidende vocalen zorgen en elektrische gitaren de extra lading verzorgen en het ook door veel dames (zes om precies te zijn) opgeleukte afsluitende epos 'A patch of blue sky', waarin en passant ook de regen van het eerste nummer terugkeert. In 'Midnight and noon' hoopt onze held op de terugkeer van de mooie tijden van voor de breuk, een zeer nostalgisch lied gedragen door accordeon, pedal steel en banjo in een fraai mid-tempo arrangement met zwoele vocale bijdragen van Sally Allen. Alle tien liedjes zijn van Kevin zelf met hier en daar inbreng van anderen, waaronder zoon Dustin. Het oudste liedje, het in soul gedoopte 'Long gone dream' schreef hij ooit in Denemarken. De nieuwe soloCD van Kevin is van een adembenemende schoonheid, waarbij je optimaal geniet van zowel Kevin's prachtige stem als van de heerlijke arrangementen. Na een paar draaibeurten ga je volledig op in de wonderschone sferen die Kevin ons voortovert. We hopen dat zijn bezoek aan ons land in oktober aanstaande doorgaat, Kevin is te lang weggebleven uit onze contreien.

Fred Schmale

Artist: Lucie Thorne
Album: Black Across The Field
Label: Little Secret Records

woensdag 1 september 2010

Twaalf jaar geleden debuteerde de uit Tasmanië afkomstige, maar nu vanuit Melbourne opererende, singer-songwriter Lucie Thorne al met "Little Secret Rockstars". Het tijdsbeeld en de titel van die plaat zinspelen met het heden. Het kan aan mij liggen hoor maar wees eens eerlijk, hebt u één van Thorne's zes opvolgende albums in uw platenkast staan? Als u het mij vraagt gaat daar snel verandering in komen.

Hoewel Lucie Thorne's achte release 'Black Across The Field' al in 2009 uitgebracht werd in de Gemenebest is de plaat nu opgepikt door het kleine maar fijne Wageningse labeltje Smoked Records. Ze hebben daar een neusje voor gepassioneerde folkroots kan ik u vertellen. Thorne's plaat opent met het liefelijk borrelende 'As You Find It'. Thorne benevelt je meteen met haar zwoele laidback stemgeluid. Het daarop volgende liedje 'Alice' ligt voor het oprapen wat betreft een hoge notitie in de betere hitlijsten. Sprankelend klinkt ook 'Northern Town'. Het verhaal doet mij denken aan een plattelandsliefde die nooit werkelijkheid werd. Bij het beluisteren van de liedjes 'Under The Night' en 'The Basic Rules' vraag ik mij af hoe zou je zo iets nog mooier kunt vormgeven. Niet dus!

Lucie Thorne zet zichzelf met 'Black Across The Field' op de muzikale EU kaart. Haar lome, schilderachtige poëtische vorm van folkrock leest als een goed boek op een vrije zaterdagmiddag. Joni Mitchell, Emmylou Harris, PJ Harvey en Tori Amos fans opgelet dus. Lucie Thorne "no more little secret rockstars".

Jan Janssen

Artist: Becky Schlegel

Album: Dandelion

Label: Lilly Ray Records

woensdag 25 augustus 2010

Becky Schlegel is een dertiger, getrouwd en moeder van twee leuke jongetjes. Ze werd geboren in South Dakota en is momenteel te bewonderen in Minnesota. Haar muzikale loopbaan begon op haar vijfde, toen ze haar eerste pianolessen kreeg. Vanaf dat moment zal ze een dertiental jaren deel uitmaken van haar moeder's band, The Country Benders. Vanaf 1993 focust zij op de gitaar ('makkelijker mee te nemen naar optredens' is de bijbehorende grap). Ze maakt deel uit van de rijkge vulde vijver van lokale muzikale talenten in Minneapolis, waar ze in 1997 haar eerste bluegrassbandje opricht, True Blue. Daarmee maakt ze een CD in 1998 (niet meer verkrijgbaar) en krijgt ze de nodige nationale bekendheid door optredens in het immens populaire 'A Prairie Home Companion'. Ondanks dat kriebelt het en in 2002 begint ze aan een solo-carrière en in dat jaar, inmiddels is ze 27, schrijft ze haar eerste eigen liedje. Sinds 2002 zijn er drie solo-CD's verschenen, Red Leaf (2002), Drifter like me (2005) en haar meest succesvolle CD tot dusver, 'For all the World to see'. Tussendoor heeft Becky ook nog twee CD's met country-covers volgezongen. Aan mij was dit alles voorbijgegaan al had ik wel haar naam horen noemen. Met het verschijnen van de nieuwe CD, 'Dandelion', verandert dat dus. Ik ben nu een flink aantal draaibeurten op weg en ben van mening dat Becky, die zich duidelijk bevindt in de country- en bluegrasshoek, behoorlijk wat potentie heeft. Haar stem is apart, lijkt op die van Dolly Parton, luister naar het bluegrassnummertje 'Colorado line' en je weet wat ik bedoel. Zelfs tekstueel doet ze in dit nummer sterk aan Dolly denken: 'Ten years ago I met you darling and I remember it so clear like yesterday. On a cozy little dance floor one October you stared at me as I began to play. You turned me from a child into a lover, but the world was waiting there for me to find, so I left you standing all alone in Boulder as I drove across the Colorado line.'. De trend is gezet, er zijn veel liedjes over liefde en zo ('I never loved you cowboy', 'I never needed you', 'The way you are', 'Don't leave it up to me'). Lieve liedjes, gezongen met een lieve stem waar de countrysnikjes en -uithalen meer regel dan uitzondering zijn. In de begeleiding veel ruimte voor de resonator gitaar, pedal steel, mandoline, banjo naast bas en drums. De piano van Richard Dworsky speelt de hoofdrol (want is de enige begeleiding) in 'The way you are', hetgeen zo prachtig is gedaan dat dit voor mij naast 'Colorado line' tot de hoogtepunten van de CD behoort. Becky levert een goede CD af, maar meer variatie in de liedjes had wonderen gedaan. Ze schrijft goede songs, maar die klinken redelijk inwisselbaar. De volgende keer een paar covers om de afwisseling te vergroten.

Fred Schmale

Artist: Patrick Kavaney & The Last Drags

Album: Darning Socks For The Apocalypse

Label: Working Stiff Records

dinsdag 24 augustus 2010

De tweede cd 'Darning Socks For The Apocalypse' van de Amerikaan Patrick Kavaney is als een lappendeken. Gebruikmakend van uiteenlopende genres als pop, rock, alt.country, folk en jazz en alles daartussen in, is hij er uitstekend in geslaagd het geheel meer te laten zijn dan de som der delen.

Originele invalshoeken zijn er niet, maar de tien zelfgecomponeerde songs bezitten hoogst aanstekelijke melodieën en zijn voorzien van een warme instrumentale invulling en puike, transparante productie. Als multi-instrumentalist (o.a. gitaren, orgel, lapsteel) en co-producer had Ehren Ebbage een groot aandeel bij de totstandkoming. Verder zorgt het soepele stemgeluid van Kavaney voor de juiste spirit en sfeer in zijn liedjes. Van melancholiek tot desolaat in de ballads, van energiek en vrolijk tot getergd in de rockers.

De rest van de 'The Last Drags' lin-up bestaat uit drummer Rich Sellars en bassist Jerry Groove Abelin. Waarmee alle vermeldenswaardigheden over deze mooie, eclectische plaat wel gegeven zijn.

Huub Thomassen

Artist: Manda Mosher

Album: Everything You Need

Label: Red Parlor

maandag 23 augustus 2010

Het is even zoeken hoor maar soms... vind je ze nog. Heb het over tijdloze liedjes die weliswaar knagen aan het Americana genre maar die toch verbijsterend origineel klinken. De dame in kwestie heet Manda Mosher. Helaas kijkt u naar de cover van haar debuutalbum "Everything You Need". De achterzijde, kan ik u verzekeren, is zeker ook de moeite waard. Deze super mooie blondine beschikt over "LEGS"! Schuiven we het visuele opzij dan overtuigt deze uit Los Angeles afkomstige singer-songwriter alleen nog maar met kraakheldere melodieuze indringende liedjes.

Mosher opent met een intro en eindigt met een kort lo-fi neo-folk liedje die je bijna op het verkeerde been zetten. Met de daarop volgende tracks 'Lay Me Down' en 'Keeps on Turning' weet je meteen waar je aan toe bent. De muzikale verbanden en inspiraties worden steeds duidelijker in nummers als 'It Can't Be Wrong', 'One True Love' en 'Wash It All Away'. Deze daadkrachtige jongedame doet denken aan een pittige versie van een Sheryl Crow of Chrissie Hynde.

"Everything You Need" wil graag luid en duidelijk afgespeeld worden en bevat in feite alles waar Americana en folkrock liefhebbers warm voor lopen. Van deze indrukwekkende verschijning gaan we meer horen.

Jan Janssen

Artist: Andrew Bingham

Album: A Hoarder Wants To Give

Label: Independent

zondag 22 augustus 2010

Andrew Bingham is een rootsrocker uit het noorden van de USA die lange tijd liedjes heft geschreven en gespeeld in zijn eigen slaapkamer. Toen hij op een gegeven moment in gesprek raakte met de Grammywinnende producer Phil Nicolo (o.m. Bob Dylan) wist deze hem ervan te overtuigen om met zijn songs naar buiten te treden met dit inderdaad door Nicolo voorbeeldig geproduceerde debuutalbum als resultaat.

De uit de aanwezige voorraad liedjes gekozen 13 eigen nummers van Andrew ('hoarder' betekent zoiets als hamsteraar, Andrew geeft dus nu als het ware een aantal van zijn liedjes weg op deze CD) vertellen ons over het leven van alledag van onze held ('In-flight magazines' vertelt over een poging om een mooi meisje, waarvan hij juist afscheid heeft genomen, te vergeten door die onbenullige tijdschriften in het vliegtuig te lezen), maar ook over anderen (ik ben soms even eenzaam als Michelangelo). De muziek is een mengsel van blues, rock en alt-country, de begeleiding is piano, bas, drums en percussie. Andrew zelf zingt en speelt gitaar, ook alle solo's. Vooral de inbreng van de piano is goed, met name in de prijsnummers 'Modern love' (gelijk maar ven een proeve van de songwriting capaciteiten van Andrew: 'Modern love is a trip - between the love you left and the next one you'll be with. Modern love, so inspired - when it's gone you just take another trip and your heart gets along, just believing that there's really nothing wrong'). Dat zit dus wel goed) en 'Fleebag motel room'.

Andrew Bingham levert met zijn eersteling een degelijke, sympathieke schijf af. Maar ik mis met name variatie, met name in de begeleiding. Maar de begeleidende digipack krijgt van mij een vette plus, met name het boekje (16 pagina's) is prachtig uitgevoerd.

Fred Schmale

Artist: K.C. Clifford

Album: Orchid

Label: Free Skipper Records

zaterdag 21 augustus 2010

Met Orchid is de singer-songwriter K. C. Clifford uit Oklahoma City aan haar vierde independent album toe. Voor mij was zij een onbekende naam tot afgelopen maart, hetgeen als zo vaak onbegrijpelijk is gezien de kwaliteit van het gebodene. K. C. maakt al sinds haar zeer vroege jeugd deel uit van de muziek scene - ze zong al voor een publiek toen ze nog maar twee jaar oud was en schreef haar eerste liedje op haar zevende.

Vanaf haar achtste levensjaar was ze ziek, pas op haar 20e werd boulimia gediagnosticeerd. Daardoor lag ze in haar eerste jaar aan de Universiteit (opera) voornamelijk in het ziekenhuis. Na een langdurige herstelperiode verkaste ze naar een universiteit in Nashville waar ze een muziekstudie (vocal performance) afrondde. Daar vond ze haar liefde voor folk muziek. Haar eerste CD verscheen in 2000 en werd goed ontvangen. Op dit vierde album staan tien eigen liedjes van een serene schoonheid, waarbij één nummer is opgeleukt met een citaat uit de rijke rootsgeschiedenis (een stukje 'I'll fly away' in de gevoelige ballad 'Blue Bonnets'). K.C.'s stem is prachtig, een mooie heldere stem met incidenteel een country-snik, de begeleiding is subtiel en passend en leuk gevarieerd. Prachtige strijkarrangementen in een paar nummers, een lekker orgel in een ander nummer. Een dulcimer maakt zijn opwachting, dan weer een vibrafoon of een dobro. Er zijn twee nummers met een duidelijk ander ritme, waarbij met name 'Redman', dat - gezien de titel niet onverwacht - aandacht vraagt voor het lot van de oorspronkelijke bewoners van de USA, opvalt. 'Orchid' doet zijn naam eer aan: een CD van onverwachte schoonheid, een orchidee tussen de vele 'gewone' bloemen.

Fred Schmale

Artist: Phantom Puercos

Album: III

Label: Elektrograph Records

vrijdag 20 augustus 2010

Country Noir uit Nederland, kan dat eigenlijk? Als je het zo eerlijk mogelijk houdt zeg ik ja daartegen. Het uit Nijmegen afkomstige Phantom Puercos bewijst het op hun tweede nieuwe CD. De puurheid van hoe het klinkt live zijn in ieder geval tastbaar voor de luisteraar. Op dit door Sebastiaan van Bijlevelt (Okieson) geproduceerde album staan twaalf sfeervolle donkerder liedjes die adembenemend simpel van aard zijn. Sterker nog in een hand omdraai begrijp je waar het over gaat. De hartstocht en gedrevenheid van het menselijke bestaan, in allerlei vormen en gedaantes, komen aan bod. Drummer Peter de Cocq, Eef Dijkstra op bas, Tonnis van der Luit (zang en gitaar) en John Koolen (gitaar) stralen met hun muziek ambities uit maar hebben zich niet gek laten maken wat betreft over productie. Lekker dichtbij!

Bekijk je het prachtige artwork van de plaat dan zou je niet kunnen bedenken dat deze CD is opgenomen in de Ooij polder bij Nijmegen. Heb wel wat met die industriële plaatjes van hoogspanningslijnen, kolenmijnen en smeltovens. Echt een plaat voor Grant Lee Buffalo of Nick Cave fans.

Jan Janssen

Artist: The Slummers

Album: Love Of The Amateur

Label: Blue Rose Records

donderdag 19 augustus 2010

The Slummers. Een nieuw bandje dat in de pers steevast gekoppeld wordt aan Green On Red- legende Dan Stuart. Voor de helft klopt dat wel, maar oude maat JD Foster heeft minstens een gelijk aandeel gehad in het schrijven en musiceren voor dit album.

Met een ergens onderweg opgepikte Italiaanse ritmesectie werden voor 'Love Of The Amateur' een dozijn songs opgenomen, waarvan er slechts een aantal de oerkenmerken draagt van nooit vervelende Stuart-composities: eenvoud, rauw, gedreven, gevoelig, donker, broeierig, emotioneel en natuurlijk zijn intense, smartelijke en onvaste zangstijl. Waar de woeste kakofonie in de opener 'Rift Valley Evolutionary Blues', het fragile in 'East Broadway', het manische in 'Who Knows?' en desolate in de afsluiter 'Waiting For You' nog het meest diens oude artistieke profiel representeren, vormen de overige acht songs een solide collectie die vooral steunen op het poprock verleden van groepen als The Doors, The Stones, Tom Petty and the Heartbreakers, en Traveling Wilburys.

Apetijtelijk allemaal maar niet wereldschokkend, te meer omdat – naar ik vermoed door de hand van JD Foster – het te veel aan elektronische fratsen afbreuk heeft gedaan aan een mooi organisch klinkend werkstuk. Een goede, maar helaas geen gouden schijf.

Huub Thomassen

Artist: Emil Friis

Album: The Road To Nashville

Label: Independent

woensdag 18 augustus 2010

Lee Clayton is a live and kicking dacht ik meteen toen ik voor het eerst de titeltrack van Emil Friis (met dubbel ii dus) derde plaat "The Road To Nashville" hoorde. Qua stem en zing praattechniek als twee druppels water hoor. Zong Clayton ooit niet "Back Home in Tennessee"?

Op de website van Friis staat een prachtige spreuk afkomstig van de in 2005 overleden Amerikaanse journalist Hunter S. Thompson. Thompson verhief zijn Gonzojournalistiek tot een cult met uitspraken als "The music business is a cruel and shallow money trench, a long plastic hallway where thieves and pimps run free, and good men die like dogs. There's also a negative side."

De uit Kopenhagen, Denemarken afkomstige Emil Friis boeit, tot op zekere hoogte, wel op deze plaat. Niet alle liedjes beschikken over even veel klankkleur. Zoals gezegd de titeltrack en de daarop volgende liedjes 'Time Changes Everything', 'Rolling Seas' en Everthing's Ruined' klinken absoluut niet naar ondergeschoven melodieën waar geen idee achter zit. Wat te denken over het smaakvolle 'Lions'? Ja hoor, een ruime voldoende is zeker op zijn plaats.

Jan Janssen

Artist: US Rails

Album: US Rails

Label: Blue Rose Records

dinsdag 17 augustus 2010

US Rails is een singer-songwriter collectief met een bemanning aan boord die Philadelphia als thuishaven hebben. Driekwart daarvan vormden zeven jaar geleden het voornamelijk in Amerika succesvolle gelegenheidsproject genaamd 4 Way Street. Het destijds door Sanctuary Records opgepikte album "Pretzel Park", vond overigens nauwelijks een weg naar de Nederlandse platenwinkels. Toch zetten Scott Bricklin, Ben Arnold, Joseph Parsons en drummer Matt Muir de traditie voort. Nu met niemand minder dan Tom Gillam in de gelederen namen ze vorig jaar, even ten zuiden van Parijs, een mengelmoes van knap geproduceerde pop, folk rock en R&B liedjes op.

Tellen we de Crosby, Stills & Nash bonustrack cover 'Suite: Judy Blue Eyes' mee, dan staat de teller maar liefst op veertien stuks. Met de harmony vocals zit het wel snor maar de muzikale inkleuring daarvan gedraagt zich als een kameleon. Zo klinken Ben Arnold songs (Rainwater, New Gold Rush, Man Down) doorleeft stads, terwijl Gillam's liedjes (Simple Plan en Shine Your Light) weer een deep southern country feel meekrijgen. Bricklin composities (Spell) plaats ik op de betere poprock bak. Echt opveren doe ik bij Parsons 'Brown Me In The Sun', het collectieve 'Rockin' Chair' en het tot meer dan zeven minuten uitgesponnen: 'Suite: Judy Blue Eyes'.

Het US Rails project klinkt zeer geslaagd. Het traject bevat een aaneenschakeling van keurig en vooral eerlijk liedjes. Deze Freight Train gaat direct van afzender naar ontvanger en klinkt alles behalve gesloten.

Jan Janssen

Artist: Ben Bedford

Album: Land Of The Shadows

Label: Hopeful Sky Records

maandag 16 augustus 2010

Voor verreweg de meeste lezers zal de naam Ben Bedford geen belletjes doen rinkelen. Ben is een nog jonge singer-songwriter uit Illinois, die pas na zijn afstuderen aan de University of Illinois (history) besloot om geen geschiedenisleraar te worden, maar zijn leven te wijden aan het betere lied. Het lijkt geen twijfel dat Ben bij het schrijven van zijn liedjes put uit zijn kennis van de Amerikaanse geschiedenis.

Na het prachtige debuut, Lincoln's man uit januari 2008 met o.m. indringende verhalende songs over de Civil War en songs over een beroemde foto van Dorothea Lange, Migrant Mother (1936, ten tijde van de Great Depression) en over het leven en het werk van één van de eerste Amerikaanse broodschrijvers, Jack London (1876-1916) is er nu de opvolger, wederom opgenomen in Tennessee, Land of the shadows. De liedjes verhalen wederom over de burgeroorlog (Twenty one en Fisher's Hill), maar ook weer over mensen (Amelia over de in het niets verdwenen luchtvaartpioniere Amelia Earhart) en plaatsen (The Sangamon River) en gebeurtenissen uit de rijke Amerikaanse geschiedenis. Ben is een zeer goede singer-songwriter, die uitstekende teksten paart aan mooie en pakkende melodietjes. Zijn stem is aangenaam en zit in de wat hogere regionen. Zijn begeleiders op de CD zijn voortreffelijk. Met name multi-instrumentalist en producer Chas Williams (ook actief geweest bij o.m. Nanci Griffith en Wynonna Judd) draagt in zeer positieve zin op dobro (vooral zijn spel op dit instrument is de moeite waard), banjo en allerlei gitaren bij tot de fraaie klankkleur op dit album. In twee nummers horen we een prachtige accordeon van Joey Schmidt, op fiddle klinkt Tammy Rogers, Jon Randall doet in een aantal nummers de harmony vocals, verder horen we Kari Abate, Ben's partner, in die rol (ze schreef mee aan het mooiste nummer van de CD, de titeltrack Land of the shadows, over een zwarte bladzij in de geschiedenis van de USA, de lynchpartij van de jonge kleurling Emmett Till in Mississippi in 1955 die een opmaat was voor de burgerrechtenbeweging in de USA.

Ook Bob Dylan schreef een song over deze gebeurtenis). Bas en drums zijn in en onder handen van resp. David Spicher en Peter Young. Ben is één van de vele nieuwe singer-songwriters uit Obama's USA, maar wel een hele goede, die met zijn subtiele en uiterst aangename mix van folk, country en bluegrass mij zeer kan bekoren. Alle nummers zijn van Ben op twee na, de titelsong deelt hij met Kari en de instrumentale Ten Paces is van de hand van de voortreffelijke Chas Williams. Een juweel, beste mensen.

Fred Schmale

Artist: Brooks Williams

Album: Baby O!

Label: Independent

zondag 15 augustus 2010

Baby O! is het zeventiende album van de Amerikaanse folkblues gitarist Brooks Williams. De opnames vonden plaats in het Engelse Bristol, samen met muzikanten uit de bands van Jethro Tull, Fairport Convention en zangeres Helen Watson.

Williams toont zich een meester op de bottleneck gitaar, maar stelt die virtuositeit helemaal in dienst van zijn songs, zijnde een melange van blues, jazz en folk. De drumloze, bijna volledig akoestische setting (footstomping, staande bas, dobro, e-gitaar en harmonica) en zijn nasale baritonstem, sorteren een aangenaam landerig sfeertje. Muziek als een tintelend briesje (van zee) op een warme dag. Hij speelt vooral de Deltablues in een afwisselend vloeiende en ritmische stijl en interpreteert heel fraai songs van o.m. Son House 'Grinnin' In Your Face', 'Louis Collins' van Mississippi John Hurt en een erg mooie instrumentale benadering van de tradtional 'Amazin Grace'. Zeer onderhoudend luisteralbum en vergelijkbaar met het repertoire van Kelly Joe Phelps of Geoff Muldaur.

Huub Thomassen

Artist: Austin Collins & The Rainbirds

Album: Wrong Control

Label: Blue Rose Records

zaterdag 14 augustus 2010

Wrong Control is het derde album van de Texaan Austin Collins. Hadden de vorige cd's 'Something Better' ('05) en 'Roses Are Black' ('08) nog de fijnbesnaardheid (banjo, accordeon, lapsteel, etc.) van de singer-songwriter, op deze laatste domineert een recht-toe-recht-aan benadering van de mainstream poprocker in hem. De songstructuren van tien voornamelijk mid/uptempo songs, waar zijn makkers gitarist Dylan Mc Dougall met één en multi-instrumentalist (drums, bas, toetsen) Craig Bagby met twee songs aan bijdroegen, zijn van een te doorsnee kaliber en is de sound gemiddeld genomen nogal zeurderig en eentonig. Misschien met het oog op commerciële meerwaarde, zie ik deze ingeslagen e-gitaargeoriënteerde weg als een iets te geforceerde poging in het voetspoor te treden van bands als bijvoorbeeld Son Volt of Crazy Horse. Levert dat op het eerste part van de cd nog een aantal mooie momenten op – vooral de opener 'Just The Same' en 'Care' zijn uitstekende liedjes – de spanningsboog verslapt alras om tenslotte met de door keyboardfruitsels bewerkte ballade 'Centerpiece', in mineur te eindigen. Elke verandering is nog geen verbetering.

Huub Thomassen

Artist: Graham Parker
Album: Imaginary Television
Label: Bloodshot Records

vrijdag 13 augustus 2010

In de tweede helft van de jaren zeventig maakte de Britse puprocker Graham Parker vier uitstekende studioalbums met The Rumour van Brinsley Schwarz. Qua populariteit kon hij helaas niet tippen aan tijdgenoten Joe Jackson en Elvis Costello, eenvoudigweg omdat zijn liedjes geen hitpotentie bezaten. Na de breuk met The Rumour raakte hij in de vergetelheid, vertrok later naar Amerika, maar bleef geregeld soloalbums maken die soms, bijvoorbeeld met 'Struck By Lightning' uit 1991, het kwaliteitsniveau van weleer haalden.

'Imaginary Television' is het 23ste album van deze bijna 60 jarige cultheld, maar verdient zeker geen ereplaats in zijn oeuvre. De opwindende over vermeend onrecht is er bij hem nog wel als vanouds, maar dat uit zich geen moment meer in een vlammende, op muziek gezette, aanklacht tegen de boosdoener(s) (Deze keer was Parker in zijn wiek geschoten omdat hij, desgevraagd, een tune had gemaakt voor een TV serie die door de opdrachtgever afgekeurd werd, waarna hij besloot dan maar zelf een eigen denkbeeldig televisieconcept te maken). Op zijn karakteristieke stem zit nog helemaal geen sleet, maar het merendeel van de elf gemixte pop-blues-reggae-liedjes missen gewoon het heilige vuur. Illustratief in dezen is het spiritloze, jazzy deuntje 'Bring Me A Heart Again' dat zelfs in een hotellounge nog zal misstaan. Uitgerekend in het nummer 'You're Not Where You Think You Are' haalt hij nog even iets van zijn oude glorie naar boven. Zelfironie?

Huub Thomassen

Artist: I See Hawks In L.A.
Album: Shoulda Been Gold 2001-2009
Label: American Beat Records

donderdag 12 augustus 2010

Goed nieuws voor de liefhebbers van country rock, een stroming die op gang werd gebracht door Gram Parsons en The Eagles in het begin van de jaren 70. Groepen als Pure Prairie League, Poco en The Eagles staan duidelijk model voor de West Coast Groep 'I see hawks in LA'. Rond de eeuwwisseling zijn de broertjes Laques (Antony en Paul) en Rob Waller bezig om lekkere country-rock te spelen. Ze nemen een demo onder de titel 'I see hawks in LA' op in de studio van country-rock gourou David Jackson onder de rook van LA.

Deze demo is nooit uitgebracht, maar staat nu wel op deze lekkere overzichtsCD van deze country-rockers. Aan de vier tot dusver verschenen CD's van de heren wordt aandacht geschonken, gek genoeg op de eersteling uit 2001 na. In totaal staan er 16 nummers op de CD met een totale speelduur van 78 minuten en een beetje. Waar voor je geld, dus. Van die 16 nummers zijn er maar liefst 7 niet eerder uitgebracht en ook dat is interessant. Verwacht een mooie mix van country, bluegrass en rock met belangrijke rollen voor fiddle en steel gitaar en kleinere rollen voor accordeon, banjo en mandoline. De basisbezetting overigens is akoestische gitaar, bas, drums en lead gitaar/lap streeklap/dobro. Er zijn walsjes ('Byrd from West Virginia'), rockers, huppelende countrynummers (met name 'Raised by hippies' is een heerlijk nummer, een regelrechte meezinger), 'gewone' country-nummers, country-ballads, 'gewone ballads' en een lekker live nummer ('The mystery of live' uit 2004). In twee nummers zingt Carla Olson mee, beide zijn nieuwe nummers en speciaal voor deze CD opgenomen. Zowel 'Bossier city' als 'Laissez les bon temps roulez' behoren tot de hoogtepunten op de CD. Dit overzicht van de haviken uit LA bekoort mij zeer, het brengt voor mij de leuke tijden van de jaren 70 terug toen ik onder meer met veel plezier de LP's van Poco en Pure Prairie League grijs draaide.

De CD is opgedragen aan de vorig jaar overleden fiddler Amy Farris (o.m. bekend van Dave Alvin and the Guilty Women). I see hawks in LA is Country Rock met een hoofdletter, dus Country Rock op zijn best.

Fred Schmale

Artist: Jaimi Faulkner

Album: Kiss & Ride

Label: Mumble Records

woensdag 11 augustus 2010

Jaimi Faulkner is een jonge gozer uit Australië. In 2004 debuteerde hij als 21-jarige met 'Last Light', eind 2006 had hij blijkbaar voldoende materiaal voor een EP, 'Back to you' en eind 2009 verscheen zijn tweede 'full album', 'Kiss & Ride'. Met een speelduur van ruim 57 minuten en 14 originele liedjes is er in ieder geval voldoende gebruik gemaakt van de tijdcapaciteit van een CD.

De muziek van Jaimi is een mengsel van rock, soul, pop en blues. Zijn stem is soulful en prettig en past volledig bij zijn muziek. Denk aan een kruising tussen de jonge Stevie Winwood en Joe Cocker. Jaimi's basisband is bas, drums en piano/Wurlitzer/orgel. Jaimi is de sologitarist (akoestisch, elektrisch, dobro en steel gitaar) en uiteraard de belangrijkste vocalist. In één nummer, de afsluiter, het aangenaam rustige 'Rooftops' is er instrumentale inbreng van piano-accordeon en viool. In een vijftal nummers is er vocale steun van anderen. De teksten gaan over relaties, verliefdheden en het 'life on the road', vaak ook in verband met elkaar. Titels als 'Highway life', 'Skyline', 'Crescent City' (de bijnaam van New Orleans), 'Dublin girl' en 'Return' spreken boekdelen. Geen moeilijke toestanden, de teksten zijn gewoon recht voor zijn raap en dus heel goed te begrijpen. Neem bijvoorbeeld deze strofe uit 'Highway life': 'Something bout this hotel room, that's bringing music to my ears. I ain't been round that long. But I've seen more cities than I seen years. When I round to midnight, I need a place to lay my head. They say that 'Home is where the heart is', home for me is where I can find a bed.'

Een aardige CD, geen hemelbestormend werkstuk, maar dat kunnen we natuurlijk niet van iedere CD verwachten. Voor de liefhebbers van wat steviger aangezet singer-songwriterwerk met stevige voeten in de prettige rock en vriendelijke blues. En het begeleidende digipack is werkelijk prachtig!

Fred Schmale

Artist: Storyhill

Album: Shade Of The Trees

Label: Red House Records

dinsdag 10 augustus 2010

Storyhill is een folkduo dat prachtige liedjes in een verstilde akoestische setting brengt met subtiele gitaarbegeleiding (van de heren zelf) en adembenemend mooie duetvocalen. Chris Cunningham en John Hermanson groeiden samen op in Bozeman, Montana, waar zij sinds hun tienerjaren ook samen optraden. Hun eerste tape, onder de naam 'Chris and Johnny' verscheen in 1989, in het jaar dat ze hun high school opleiding afsloten.

Tijdens hun collegejaren, grofweg van 1989-1993 scheidden hun wegen, Chris zat in Spanje en John in Minnesota, maar op de momenten dat men elkaar tegenkwam werd er druk gemusiceerd. Na college, dus vanaf 1993 toerden ze in het college-circuit. Tussen 1991 en 1996 verschenen vijf zelf uitgegeven albums van 'Chris and Johnny', vanaf 1996 noemen ze zich Storyhill. Ondanks behoorlijk succes besloten de heren ieder een eigen weg te volgen en pas in 2001 komen ze weer bij elkaar en komen er nieuwe CD's uit, sinds 2007 op het kwaliteitslabel Red House Records. 'Shade of the trees' is hun laatste CD, die medio april verscheen. De CD is voorbeeldig geproduceerd door Dan Wilson (Dixie Chicks), die de opnamen live en met één microfoon voor de vocals liet plaatsvinden, waardoor een soort 'klassieke mono opnamekwaliteit' werd bewerkstelligd, hetgeen heel erg fraai klinkt!

Op de CD staan een tiental nieuwe liedjes, allen geschreven en gearrangeerd door Chris en John, handelend over liefde, oorlog (de titel van de CD komt uit een uitspraak van generaal Thomas 'Stonewall' Jackson ten tijde van die in en in trieste Amerikaanse Civil War: 'Let us cross the River and rest in the shade of the trees' - luister naar 'Better angels') en allerlei every day human problems. Sinds de beginperiode van Simon & Garfunkel heeft folk niet meer zo verstild mooi geklonken als nu met deze nieuwe CD van Storyhill.

Fred Schmale

Artist: Corinne West

Album: The Promise

Label: Make Records

maandag 9 augustus 2010

Corinne West doet haar naam eer aan: ze komt uit het westen van de USA, Californië om precies te zijn. Met haar 'The promise' is ze aan haar derde CD toe, na 'Bound for the living' (2004) en 'Second sight' uit 2007. En 'The promise' is meer dan een belofte, het is een aangename verrassing. Corinne heeft een stem die lijkt op die van Kate Wolf of Caroline Herring, maar haar stem klinkt aanzienlijker sexier dan die van deze erkende grootheden van de folk.

Met name in de nummers 'Pollen' en 'The stranger' komt dat naar voren, wellicht een roefje extra omdat er zo'n schitterende jazzy baslijn in deze nummers wordt neergelegd door ene Rene Worst. Over sexy jazzy gesproken, Corinne's versie van de Fred Neil klassieker 'Everybody's talkin' (wie herinnert zich nog Nilsson's versie in de film 'Midnight cowboy' eind jaren 60) is met afstand de meest sexy versie van dit nummer en weer is daar die jazzy bas. Afgezien van dit nummer zijn alle liedjes van Corinne zelf en ze zijn meer dan uitstekend. Naast de jazzy nummers is Corinne met name folk- en bluegrass georiënteerd. Het heerlijke 'Lily Ann' is folk en bluegrass beide, de fiddle van Doug Adamsz is hier heel gediensig en zorgt voor een subtiele achtergrond. Het prachtige 'Whisky poet' heeft geweldige gitaarbegeleiding met op het eind een doorkomende fiddle. Dit nummer doet ze inmiddels op niet te versmaden wijze ook samen met partner Kelly Joe Phelps, zie internet. Het wonderschone epos 'Lady luck' wordt verfraaid door slide gitaar en in de afsluitende ballad 'Turn the wheel' klinkt Corinne zwoeler dan ooit en wordt een heerlijk subtiele gitaar- en mandolinlijn neergezet. Tenslotte zijn de teksten ook nog eens van een poëtische schoonheid, getuige deze strofe uit 'Whisky poet': For dozen roses, blue lights in Georgia, dressed in captivating eyes. With that denim on your thighs. Hey whisky poet, of the backbeat, ah the streets they turned to sand. I took the night, I took your hand, I see your colors, you took some chances. How the silence is your friend, as will I be in the end.'

Een prachtige CD, vol verlangen naar schoonheid en daardoor een schoonheid van zichzelf. Gewoon een voltreffer van een onterecht onbekende singer-songwriter.

Corinne West indeed is from the Western parts of the USA, California to be exact. With the release of her 'The promise' she presents to us her third CD, after 'Bound for the living' (2004) and 'Second sight' from 2007. And this 'The promise' is a lot more than just a promise, it is a nice surprise. Corinne's voice reminds me of these of Kate Wolf or Caroline Herring, but is more sexier than either one of these well-known icons of folk. Especially in the songs 'Pollen' and 'The stranger' this fact is evident, and even more so because both songs have a beautiful jazzy bassline laid down by Rene Worst. Talking about sexy jazzy songs, Corinne's version of the Fred Neil classic 'Everybody's talkin' (remember Nilsson's version in the movie 'Midnight cowboy' at the end of the 60's) is undoubtedly the most sexy cover of this song with that jazzy bass again. Apart from this cover all songs on 'The Promise' are originals by Corinne and they are extremely good songs. Next to the mentioned jazzy songs Corinne is mostly folk- and bluegrass orientated. The lovely 'Lily Ann' is both folk and bluegrass with Doug Adamsz' fiddle providing a quiet and subtle background. The wonderful 'Whisky poet' has a great accompaniment on guitar and ends with a fiddle emerging from the background. This wonderful song is one of the highlights of Corinne's new duoperformance with Kelly Joe Phelps. The absolutely beautiful epic 'Lady luck' is enlightened with a fine slide guitar and in the closing ballad 'Turn the wheel' Corinne sounds more sultry than ever and it has a pretty guitar- and mandolin line too. And last but not least: Corinne's lyrics have an intense poetic beauty, as is shown in these lines from 'Whisky poet': For dozen roses, blue lights in Georgia, dressed in captivating eyes. With that denim on your thighs. Hey whisky poet, of the backbeat, ah the streets they turned to sand. I took the night, I took your hand, I see your colors, you took some chances. How the silence is your friend, as will I be in the end.'. 'The Promise' is a wonderful CD, full of longing for beauty and because of that a sheer beauty itself. It is a direct hit by a wrongful unknown singer-songwriter.

Fred Schmale

Artist: Si Kahn

Album: Courage

Label: Strictly Country Records

zondag 8 augustus 2010

Si Kahn schrijft folksongs sinds 1970. Sindsdien hebben meer dan 100 artiesten liedjes van hem opgenomen. Zijn songs hebben bijna zonder uitzondering een sociale of politieke achtergrond en gaan over zijn ervaringen of die van anderen (hij wil nog wel eens putten uit de rijke Amerikaanse geschiedenis) in het dagelijkse leven, Si is een echte vakbondsman en human rights activist (werkzaam bij Grassroots Leadership, door hem gesticht en dertig jaar lang geleid, waaraan hij geld dat hij verdient met concerten doneert) in de traditie van grootheden als Woody Guthrie en Pete Seeger.

De melodielijnen zijn ogenschijnlijk simpel, maar o, zo mooi en pakkend. De begeleiding is simpel en doeltreffend. Sinds 1973 verschenen er 16 cd's van zijn hand, nummer 16 is de recent op Strictly Country Records van Pieter Groenveld verschenen CD Courage, met daarop weer meer dan 53 minuten aandacht voor de zwakkeren in onze maatschappij, waaronder ook aandacht voor de 'existential angst' van een Labrador Retriever. De begeleiding (en ook de productie en de arrangementen) is in handen van Jens Krüger, die alle instrumenten die we horen bespeelt. De harmony vocalen zijn in vijf nummers van Kathy Matthea, die in het schitterende 'Going up the mountain' hulp krijgt van Jens en Anja Krüger. De teksten handelen dit keer met name over de vele immigranten in de USA en hun diverse problemen met integreren, de uitbuiting door de fabrieksbonzen. Maar ook het gevecht van een katoenboer tegen de droogte, het eigen verhaal van Si over zijn gevecht tegen de overheid in Taylor, Texas, waar 150 kinderen van immigranten in cellen werden opgesloten. Si toont ons de wonden die overal om ons heen zijn ontstaan, hoe mensen worden gebroken door gebrek aan gerechtigheid, maar ook door oorlogen. Geen vrolijke boel, derhalve, al is de muziek vaak heel positief ingevuld. Om een indruk te geven een strofe uit 'On this old farm', de woorden spreken voor zichzelf: 'Walking down my fences and the barbed wire's broke and rusty everywhere. It ain't rained since August, there's a dirty cloud just hanging in the air. The pond is dry and dusty, not a pocketful of water in the well. With the weather and the government you bet your life the farmer catches hell'.

Een CD om te koesteren, Si heeft een heerlijk rustige n prettige stem, Jens speelt prachtig, Kathy verfraait enkele liedjes, er zijn mooie fosfaatvrije melodietjes en duidelijke uitspraken in de lyrics.

Fred Schmale

Artist: The Mannish Boys

Album: 5 Year Anniversary Shake For Me

Label: Delta Groove Productions

zaterdag 7 augustus 2010

In het kader van de oprichting van Delta Groove Records, vijf jaar geleden, werd de formatie The Mannish Boys als gelegenheidsproject gelanceerd, met de bedoeling dit nieuw blueslabel een zet in de goeie richting te geven door het album 'That Represent Now'. Deze plaat en vooral hun promotie-optredens sloegen zo sterk aan, dat die tijdelijke status in een permanente werd omgezet. 'Sake For Me' is intussen het vijfde album van dit door de wol geverfde septet, dat bestaat uit een vaste kern, te weten de zangers/frontmannen Finis Tasby en Bobby Jones; Randy Chortkoff, harmonica en zang; Frank Goldwasser, gitaar en zang; Kirk Fletcher, gitaar; Willie J. Cambell, bas; Jim Bott, drums. Zij en een ellenlange rij gastpelers uit eigen stal, met onder anderen de gitaristen Kid Ramos, Nick Curran, de mondharpisten Mitch Kasnar, Rod Piazza, Lynwood Slim en pianist Fred Kaplan, zetten met vakkundig en gepassioneerd spel het eerste lustrum van band en label, met hoorbaar groot plezier, luister bij.

De zestien songs op 'Shake For Me' vormen een prachtige hommage aan verscheidene rhythm & bluesstromingen uit Chicago, New Orleans en Mississippi en aftakkingen als Jump, Boogie, Soul, Jazz, Stomping. Aan de hand van een aantal covers van ondermeer Lowell Fulson, Muddy Waters, Ray Charles, Little Walter, Howling Wolf en Lester Butler (The Red Devils) en een handvol eigen nummers, wordt u meegezogen in virtuoos gespeelde blues van toen en nu. En over virtuoos gesproken: Lester Butler bewonderaar Pieter 'Big Pete' van der Pluim, toont met zijn harmonicaspel en zangkunst in de Butlers' song 'Way Down South' nog maar eens aan, dat broeierige blues ook kan huizen in kaaskoppen.

De missie van The Mannish Boys is, oorsprong en evolutie van de blues levend(ig) te houden. Op 'Shake For Me' is dat opnieuw uitstekend gelukt. In hun korte bestaan nu al een onmisbaar bluesinstituut.

Huib Thomassen

Artist: Susan Cowsill

Album: Lighthouse

Label: Blue Rose Records

vrijdag 6 augustus 2010

Susan Cowsill woont sinds 1992 in New Orleans, de stad die in 2005 buitengewoon zwaar getroffen werd door orkaan Katrina. Net als veel van haar inwoners ontkwam ook Susan niet aan de verschrikkelijke gevolgen. Broer Barry verdronk en ze verloor haar huis en bezittingen. Alsof deze rampspoed nog niet genoeg was overleed enige tijd later oudste broer Bill. Haar tweede soloalbum 'Lighthouse' – na het debuut 'Just Believe In It' uit 2005 – staat volledig in het teken van deze tragiek. Een emotionele krachttoer van verwerken en loslaten; een persoonlijke worsteling hernieuwd vertrouwen en optimisme te kunnen ervaren. In twaalf songs drukt ze in mooi beeldend taalgebruik haar gevoelens uit van onmacht, wanhoop, berusting, relativering en – desondanks – haar liefde voor het leven. 'Oh New Orleans, you will always be my city, I will always be your daughter' zingt ze in het liedje 'Onola', waarme ze samen met het aangrijpende slotnummer 'Crescent City Sneaux', een fraaie hommage brengt aan haar geliefde stad.

Midtempo songs en ingetogen ballades binnen de Americana-bandbreedte bepalen ritme en sfeer, een enkele keer afgewisseld met iets steviger songs zoals de compositie 'River of Love' van broer Barry die hartverwarmend wordt gecoverd door de broers Bob, Paul en John Cowsill, schoonzus/ex-Bangles/Continental Drifters collega Vicky Peterson en gitarist 'good old' Waddy Wachtel, ooit deeluitmakend van de succesvolle eindjarenzestig popgroep The Cowssills. De basisbezetting van haar begeleiders wordt gevormd door drummer, co-componist en ega Russ Broussard, bassist Tad Armstrong, gitarist Aaron Stroup en is er een kleine gastrol van Jackson Browne in 'Avenue of the Indians'.

Susans hese sopraan klinkt flink aangedaan, vooral als ze begeleid wordt met het verstilde spel van Jack en Sam Craft op mandoline, piano, Wurlitzer, viool en cello. Maakt 'Lighthouse' aanvankelijk een wat matte indruk, gaandeweg blijkt het een intens emotioneel album dat de sluier draagt van rouwverwerking. Zoiets laat niet onberoerd.

Huub Thomassen

Artist: The Bacon Brothers

Album: New Year's Day

Label: Hypertension Music

donderdag 5 augustus 2010

Misschien overbodig om te vermelden maar bij de Amerikaanse rock formatie The Bacon Brothers draait alles om de gebroeders Kevin en Michael Bacon. Al meer dan vijftien jaar timmeren, juist ja, acteur Kevin Bacon (Apollo 13, Flatliners, Hollow Man, JFK, A Few Good Men) samen met zijn broer Michael aan de weg.

De gebroeders Bacon hebben hun broek niet kapot en hebben zich ook op hun zesde release "New Year's Day" weten te omringen door een paar ervaren coryfeeën in het vak. Met nog eens Paul Guzzone op bas, Ira Siegel op gitaren, banjo en mandoline, Frank Vilardi achter de drumkit en Charlie Giordano op toetsen klinkt: "New Year's Day" strak in het pak. De titeltrack en opener van dit album kan zo de hitlijsten in. Daarna neemt de plaat een wending die je niet verwacht. Duidelijk minder toegankelijk klinken 'Almost Got Rich' en 'Bitter Man'. Verrassende folklore in 'Architeuthis'. Pas aangekomen bij track negen 'Eye of the Storm' krijgen je weer te maken met de Amerikaanse powerpop die je uit die hoek eigenlijk verwacht.

Het mag duidelijk zijn The Bacon Brothers verrassen op alle fronten. Toch lijkt het erop we dat we de muzikale creativiteit van de twee niet als core business moeten beschouwen. Dit bleek nog maar eens pijnlijk uit het feit dat Kevin Bacon onlangs nog de Europese band tournee afzegde van wegen filmopnamen.

Jan Janssen

Artist: Anders Osborne
Album: American Patchwork
Label: Alligator Records

woensdag 4 augustus 2010

Anders Osborne live aan het werk zien in Nederland is een zeldzaamheid. Mede om die reden reisden wij in 2008 af naar Louisiana om Osborne live aan het werk te zien. Al meer dan vijftien jaar koesteren wij in ons café de onvergelijkbare crossover roots muziek van deze oorspronkelijke Zweed. Om precies te zijn in New Orleans zouden onze paden kruisen, waren het niet dat de orkanen Ike en Hanna roet in het eten gooiden. Flink gebaald dus!

Osborne debuteerde eind jaren tachtig met de release "Doin' Fine". Daarna volgde er nog velen met als hoogtepunt het in 1995 uitgebrachte "Wich Way to Here". Osborne scoorde o.a. hits als 'Favorite Son' en 'Pleasin' You'. Osborne's pennengeschrift trok daaropvolgend de aandacht van genestelde grootheden als Tim McGraw en Keb Mo. Vorig jaar nog dook hij plotseling ook op, op Mike Zito's prachtige release "Pearle River" en Clarence Bucaro's "Til Spring".

"American Patchwork" is zijn tiende CD maar Osborne debuteert hiermee op het fijne Alligator Records label. Op dit independent label huizen o.a. ook JJ Grey & MOFRO, The Holmes Brothers, Smokin' Joe Kubek & Bnois King en zijn alle CD's van, die andere gitaarheld van mij, Roy Buchanan verkrijgbaar.

Op de opvolger van "Coming Down" uit 2007 laat Anders Osborne horen dat hij "Back On Track" is. Niet dat hij daar ooit vanaf geweest is hoort maar als je hoort waarmee hij deze plaat opent 'On The Road To Charlie Parker' dan zegt dat je gezonde boerenverstand dat gewoon. De daarop volgende rock reggae deuntjes 'Echoes Of My Sins' en 'Got Your Heart' blijven hitgevoelig kleven. Met smerige grunge-rock krachtpatser als 'Killing Each Other' en 'Darkness At The Bottom' weet de inmiddels vierenvertigjarige Osborne mij opnieuw te overtuigen van zijn enorme klasse.

Jan Janssen

Artist: Ed Harcourt
Album: Lustre
Label: Piano Wolf

dinsdag 3 augustus 2010

Ed Harcourt heeft zich een tijdje uit het zicht onttrokken. In 2001 debuteerde deze in Sussex, Engeland geboren singer-songwriter met "Here Be Monsters". Vier jaar geleden prees ik zijn vijfde release "Beautiful Lie" de lucht in.

Nu klappen de deuren van dit café open en leggen we Harcourt's zesde plaat "Lustre" op de CD lade. Plug and play en je hoort meteen dat deze knaap weer een kwaliteitsplaat aflevert. Met co-producer Ryan Hadlock (Blonde Redhead, The Gossip) in het kielzog levert Harcourt een energiek staaltje werk af. Het verrassingselement zit hem vooral in het gebruikte instrumentarium en het iets wat schurende stemgeluid van Harcourt. De elf liedjes worden omhuld in bloemrijke versieringen van verhalen over herwonnen zelfvertrouwen en het afstand nemen van een mentale neerwaartse spiraal. 'Church Of No Religion', 'Heart of A Wolf' en het liedje 'When The Lost Don't Want To Be Found' komen in de buurt.

Deze volwassen alternative indie muziek doet denken aan Bert Jansch, Nick Cave en Jacques Brel maar dan op zijn Harcourt's. Klasse plaat die zeker zijn weg zal vinden naar de liefhebbers.

Jan Janssen

Artist: Otis Taylor

Album: Clovis People Vol 3

Label: Telarc

maandag 2 augustus 2010

Otis Taylor is, naar mijn beleving, ontegenzeggelijk de uitvinder van de Trance Blues. De, in Chicago geboren en getogen, inmiddels 61 Taylor maakte tot dusver acht zeer imposante albums. Allen kregen een eigen specifieke karakter mee. Op "Recapturing The Banjo", dat twee jaar geleden verscheen, omringde Taylor zich met grootheden zoals o.a. Alvin Youngblood Hart, Guy Davis, Corey Harris en Keb Mo. Het lijkt erop dat Taylor nog altijd zoekende is om zijn genre nog meer inhoud te geven. Op zijn nieuwe CD "Clovis People VOL 3" zoekt Taylor opnieuw naar de scherpe randen van zijn Trance Blues.

De Clovis People leefden ongeveer 13.000 jaar geleden, vlak in de buurt van Taylor's thuisbasis Pueblo, Colorado. Hoewel nooit menselijke resten gevonden zijn, beweren archeologen dat deze beschaving de oudste menselijke cultuur in Noord Amerika is. Hoe inspirerend klinkt de muziek als dit als uitgangspunt meent?

De twaalf tracks versassen elke seconde van de speeltijd. Met gepatenteerde monotone klanken drinkt de dramatiek en ernst van de zaak diep bij je naar binnen. Neem de opener 'Rain So Hard'. De regen gaat over in sneeuw. Een man overdenkt de zonde van overspel. Luister ook eens naar het 'Little Willie'. Het is een telefoongesprek naar een moeder wiens zoon neergeschoten is op het schoolplein. 'Lee And Arnez', featuring Thin Lizzy blues mirakel Gary Moore, verteld het typische Otis Taylor verhaal toen hij nog een kleuter was. Hoe leg in vredesnaam de verbanden? Niet dus!

Opnieuw horen we jazz trompist Ron Miles, en dochter Cassie op bas. Andere opvallenden rollen zijn weggelegd voor Fara Tolno op djembe, Pete Wernick op banjo, en drummer Larry Thompson (Iain Matthews). Leerzame muziek en tekst die als een 3D film aan je voorbij trekt. Taylor laat gitaren zingen, helemaal van deze tijd dus. Voor fans een must voor nieuwkomers een waarschuwing vooraf. Eenmaal verknokt aan de deze Trance Blues zou je misschien op zoek willen naar VOL 1 + 2. Even voor de volledigheid: VOL 3 is een woordgrap van Taylor. Vol 1 + 2 bestaan namelijk niet.

Jan Janssen

Artist: Joan Armatrading

Album: This Charming Life

Label: Hypertension Music

zondag 1 augustus 2010

Ik zeg het maar meteen onomwonden: de Britse singer-songwriter en poplegende Joan Armatrading heeft met het album 'This Charming Life' een heuse draak geproduceerd. In mijn ogen een volkomen mislukt project dat in bijna niets herinnert aan haar creatief beste periode, de middenjaren zeventig. In die tijd schreef ze een paar standaardalbums 'Joan Armatrading' en 'Show Some Emotion' op haar conto en scoorde een hit met 'Rosie'. Haar sterk persoonlijk getinte liedjes waren een verrukkelijk amalgaam van pop, reggae, jazz, blues en rock, vormgegeven in onconventionele melodielijnen, intens doorleefd gezongen en met een onweerstaanbare werking op de luisteraar. Legendarisch in dit verband, is haar live- optreden tijdens de Rockpalastnacht in april 1980.

Maar nu lijken de elf songs op 'This Charming Life' een beetje lukraak in elkaar geflanst, waarbij ze nadrukkelijker met de instrumentaties in de weer is geweest, dan met het maken van emotioneel beklijvende liedjes. Mogelijke verklaring hiervoor is misschien dat ze, behalve drums, voor het eerst alles zelf inspeelde en zich daar eens flink in wilde uitleven. De harde rockriffs op elektrische gitaar en het dwarrelende geluid van toetsen zijn even stuur- als vormloos. Dit staaltje huisvlit zal voor haar zelf ongetwijfeld charming zijn geweest. Privé is haar dat zeer gegund. Maar in het prutserige, bedroevende eindresultaat kan ik geen enkele legitieme reden ontdekken, waarom dit album werd uitgebracht.

Huub Thomassen

Artist: Mark Bates

Album: Down The Narrow

Label: Independent

dinsdag 20 juli 2010

De uit Nashville afkomstige eenentwintigjarige Mark Bates komt als een bliksem uit heldere hemel vallen met zijn debuut CD "Down The Narrow". Met relatief eenvoudige en behoudende teksten bezingt hij zijn verhalen. Hij beschikt overigens ook over een prachtig stemgeluid. Mag je dit Americana noemen? Ja, maar... wel in de soort die daar weer een uitzondering op maakt.

Het laidback geluid, dat Bates ten gehore brengt, maakt interessante uitstapjes naar blues, jazz en gospel folk. Dat heeft naar mijn gevoel alles te maken met producer Mark Thayer. Thayer kennen we van gelijksoortige artiesten zoals o.a. Jeffrey Foucault, Mark Erelli en Alastair Moock. Zo klinkt Bates baldadig in 'A Drunkard's Holiday', donker en sinister in 'Shotgun With The Devil' en aanstekelijke humoristisch in de afsluiter 'Dead Sucks'. O ja één mooie legendarische Townes Van Zandt cover levert Bates op deze plaat. 'Flying Shoes' waait en wiegt heerlijk alle kanten op.

Met nog eens 200 voorbeeldige liedjes op de plank ga ik er maar zachtjes van uit dat wij ongetwijfeld meer zullen gaan horen van Mark Bates.

Jan Janssen

Artist: Po'Girls

Album: Follow Your Bliss

Label: Independent

maandag 19 juli 2010

Po' Girl werd in 2002 opgericht door Allison Russell, Awna Texeira en Trish Klein (de laatste mede bekend van de Be good tanyas). In 2010 zijn we aangeland bij de 6e CD en is Trish alweer enige tijd geleden vervangen door Benny Sidelinger, net als Allison en Awna een multi-instrumentalist, die bovendien de gitaren (ook de dobro) van de groep zelf maakt (en – op bestelling – ook voor anderen). In ons land heeft Po' Girl inmiddels een trouwe schare volgelingen opgebouwd na met name de optredens op Blue Highways (2007) en de Groningse Rhythm 'n blues night (2009 en 2010 – 1 mei jl). Na het prachtige 'Deer in the night' en de live CD (beide vorig jaar) is er nu 'Follow your bliss' met bijna een uur meer dan prachtige muziek. Het belangrijkste wapenfeit van Po' Girl is de adembenemende samenzang van Allison (juichend en soulvol) en Awna (ingetogen en donker) en het samenspel van de drie multi-instrumentalisten die de groep rijk is. Allison heeft als hoofdinstrument de clarinet, Awna de accordeon. Als die instrumenten samen actief zijn lopen de rillingen over je rug, wat is dat mooi. Alle veertien songs op de CD zijn van eigen hand, zeven van Allison, zes van Awna, nummer veertien is een door de hele groep van muziek voorzien Frans 16e eeuws gedicht. En alle songs zijn raak, maar een vijftal stijgt nog boven het al hoge maaiveld uit: Russell's 'Kathy' en 'Follow your bliss' met beide een prachtig arrangement voor een heuse blazersgroep (tenorsax, trombone, trompet, flugelhoorn) en Teixeira's 'In the days', 'Kiss me in the dark' en 'Fernanda'. Ik had het al over de begeleiding, aanvullend deze informatie: Allison speelt gitaar, clarinet, harmonica, glockenspiel, banjo en Awna accordeon, bas (ook die leuke 'gutbucket' bass, een stok op een wasteil), gitaar, banjo, harmonica, glockenspiel. Benny doet het op dobro, banjo, wurlitzer, bas en zorgt voor achtergrondvocalen. De drummer is Mickey August, maar hij is niet bang voor piano, wurlitzer en shakers. Er is hulp van buitenaf, met name van Jeremy Lindsay (van JT and the Clouds, een band uit Chicago, waarover in de toekomst meer) op vocals, maar ook van de voornoemde blazersgroep en incidenteel spelen bassisten en gitaristen mee op de klankkleur te verfraaien. Maar wat een muziek, wat een enthousiasme, wat een impact. Luisteren en kijken naar Po' Girl is een topbelevens die lang blijft nawerken. Een ongeëvenaard en indrukwekkend nieuw folkgeluid. Direct aanschaffen.

Fred Schmale

Artist: Otis Gibbs

Album: Joe Hill's Ashes

Label: Independent

zondag 18 juli 2010

Het aan de kaak stellen van maatschappelijk onrecht, uitbuiting, hypocrisie en geweld vormden de rode draad op de vorige cd 'Grandpa Walked A Picketline' van protestzanger en - liedjesschrijver Otis Gibbs uit Nashville. Opvolger Joe Hill's Ashes is een volgende hoofdstuk met dezelfde inhoudelijke thematiek. Joe Hill, een onrechtbestrijder die een eeuw geleden een kopje kleiner werd gemaakt door het officiële gezag, staat daarbij symbool. Zijn Britse evenknie Billy Bragg was voor dat idee verantwoordelijk.

Zijn visie op de hardheid van het bestaan, laat Otis Gibbs wederom duidelijk doorklinken in twaalf traditioneel gecomponeerde liedjes, voornamelijk in een sobere akoestisch 'americana' omlijsting doormiddel van staande bas, mandoline, fiddle en gitaar en af en toe drums. Een adequate aanpak, omdat bij protestliederen de begeleiding vaak secundair is aan de tekst. Dankzij Gibbs' knoestige, gebarsten stem en de bijtijds variërende arrangementen blijf ik de aandacht makkelijk tot het eind toe vasthouden. Maar de nummers waarin tekst en muziek fraai in elkaar opgaan, hebben door hun vitaliteit en energie de grootste zeggingskracht. Hoe schitterend zo'n balans kan zijn, bewijst een aantal juweeltjes met 'Where Only The Graves Are Real', 'Kansas City' en 'The Ballad Of Johnny Crooked Tree', als meest pregnante voorbeelden.

Huub Thomassen

Artist: John Hiatt

Album: The Open Road

Label: New East Records

zaterdag 17 juli 2010

Dat John Hiatt ooit een plaat uit zou brengen die te titel "The Open Road" mee zou krijgen had ik 10 jaar geleden al kunnen bedenken. Wil daarbij Hiatt's beste platen "Bring The Family" en "Slow Turning", uit respectievelijk 1987 en 1988, niet voor de kop stoten maar hoe open klinkt die weg dan wel.

Heb altijd al veel respect gehad voor Hiatt's tekstuele en muzikale kunsten. Op Hiatt's nieuwe plaat hoor je in feite niets nieuws. Toch verrast Hiatt in positieve zin met deze plaat. Zonder overdigend te klinken kruipen ondermeer de titeltrack en liedjes als 'Like a Freight Train', 'My Baby', 'Homeland' en 'Movin' On' bij mij steeds meer onder de huid. Hiatt lijkt daar de afgelopen jaren een patent op te hebben. Nimmer kil of koud maar altijd tastbaar door soevereine bluesy pulserende melodielijnen die je bloedsomloop stimuleren. "Old rocker never die" zo ook niet John Hiatt, waarvan acte was getekend JJ

Jan Janssen

Artist: Allison Moorer

Album: Crows

Label: Ryckodisc

donderdag 15 juli 2010

Het schattige vrouwtje van Steve Earle levert met "Crows" haar zevende studioalbum af. Op haar debuutalbum Alabama Song (1998), met de hit "A soft place to fall" (uit de speelfilm The Horse Whisperer), bewees Allison Moorer al dat ze over iets speciaals beschikte. Met deze nieuwe release bewijst de in Mobile, Alabama geboren singer-songwriter dat ze ook op eigen benen kan staan. Moorer, die deze maand achtendertig word, schreef vrijwel alle liedjes zelf op deze plaat.

Bijna mierzoet bezingt ze thema's als "lost and found love, pain en clarification" waarbij ze qua muzikaliteit behoorlijk in de buurt komt van haar zus Shelby Lynne. Klank voorganger "Mockingbird" naar stilistische Nashville countryrock, "Crows" proeft veel meer naar akoestische easy listening softpop. Nummers als 'Just Another Fool', 'The Broken Girl' en 'Sorrow (Don't Come Around)' vallen dan echt op vanwege hun bevoegen karakter. Moorer's bewijst met haar veelzijdige stemgeluid dat geen genre haar vreemd is. Luister maar eens naar 'Should I Be Concerned' of 'Still This Side of Gone'.

Toch klingen de dertien tracks op "Crows", zelfs na meerde luisterbeurten, net iets te schijnheilig wat mij betreft. Daar veranderen de beeldschone foto's van Moorer, in de inlay, helaas niets aan.

Jan Janssen

Artist: Eric Bibb

Album: Booker's Guitar

Label: Dixiefrog Records

woensdag 14 juli 2010

Eric Bibb is een bluesman met een grote staat van dienst. Op zijn 59e heeft hij in slechts 13 jaren 17 studio albums en een dvd op zijn naam staan. De zeventiende CD kwam afgelopen februari uit en is een juweeltje. In iets minder dan een uur vertelt Eric zijn verhaaltjes aan ons in 18 nummers, waarvan twee instrumentaaltjes en twee covers (het onverwoestbare 'Wayfaring stranger' en Blind Willie Johnson's 'Nobody's fault but mine').

De instrumentatie is kleinschalig: Eric op diverse soorten gitaar met op negen nummers Grant Dermody op harmonica. Op de CD ook nog een videotje van het titelnummer, waarin Eric de legendarische National steel gitaar bespeelt van Bukka White (Booker T. Washington White, de legendarische bluesman uit de Mississippi Delta, die onder meer verantwoordelijk was voor de start van de carrière van zijn neefje B. B. King). Eric is de zoon van Leon Bibb, die naam maakte in de New Yorkse folk scene van de jaren 60 van de vorige eeuw en de neef van de beroemde jazzpianist en oprichter van The Modern jazz Quartet John Lewis. Vanaf zijn vroege jeugd (op zijn zevende kreeg hij van zijn vader zijn eerste gitaar) speelt Eric gitaar, op zijn 16e maaktr hij deel uit van zijn vader's begeleidingsband. Zijn liefde voor blues ontwikkelde hij vanaf ongeveer 1970. Zijn grootste interesse gaat vanaf dat moment uit naar de blues van voor de tweede wereldoorlog en op dit prachtige laatste album laat hij zich met name inspireren door de muziek van Bukka White. De eigen songs zijn van uitzonderlijke klasse, zowel in muzikaal als in tekstueel oogpunt. Misschien is het mooiste nummer wel 'Everyday's been Sunday', waarin Eric het verhaal vertelt van DeFord Bailey, een mondharmonica-speler van Afrikaanse afkomst (grootouders waren slaven!) die furore maakte in de countrymuziek van de Grand Ol' Opry in Nashville in de pioniersjaren van 1927 tot 1941. Door een conflict met BMI werd hij in 1941 aan de kant gezet, waarna hij zijn brood moest verdienen als schoenpoetser, kapper en dat soort werk. Een van de tragische verhalen uit de Amerikaanse muziekgeschiedenis. In het geval van DeFord (die in 1982 overleed) kwam de rehabilitatie een jaar of vijf geleden. Eric begint als volgt: 'DeFord Bailey is my name, you know. Folks heard me on the radio long time ago - in my prime. 'Harmonica wizard', that's what they called me, a member of the Grand Ole Opry. Though I've come a hard way, everyday's been Sunday with me'.

Eric's soepele, prettige stem en gave begeleiding zorgen ervoor dat 'Booker's guitar' een topper in het genre is. Voeg daar de prachtige verpakking, digipack met een boekje van 40 pagina's met info in Frans en Engels en alle songteksten (behalve 'Nobody's fault but mine').

Fred Schmale

Artist: New Heathens

Album: Hello Disaster

Label: Avenue A Records

dinsdag 13 juli 2010

De in Batavia, IL geboren en getogen gitarist en producer Eric 'Roscoe' Amber (Bottle Rockets, Go To Blazes) heeft weer een nieuw speeltje en heet New Heathens. Deze uit New York afkomstige veredelde barband, zeg maar gerust roots rock formatie, heeft overduidelijke veel muzikale overeenkomsten met de al eerder genoemde bandjes. Frontman Nate Schweber (Vocals, akoestische gitaar), Butch Phelps (gitaren en vocals), Domenick Tiziano (gitaren en vocals), Brandy Wood (bas) en Eric Seftel op drums laten er dus geen gras over groeien op hun tweede CD "Hello Disaster".

Bij het afspelen van deze elf track tellende stevig dampende CD gingen bij ons thuis de voetjes van de vloer. Met een opgeplakte sticker waarschuwen deze fatsoensrakkers zelf hun doelgroep. "Track 11 "Basterd Like Me" contains language which may be unsuitable for radio: asshole". Tja, en als je iets niet mag dan is het natuurlijk extra spannend om het toch te doen. Beste mensen laat u niet foppen. Het zijn Amerikanen. Deze ongecompliceerde roots rock gaat erin als zoete koek.

Jan Janssen

Artist: Tokyo Rosenthal

Album: Ghosts

Label: Rock & Sock Records

maandag 12 juli 2010

Tokyo Rosenthal is al een jaar of 30 bezig in de muziek, maar heeft de grote doorbraak nog niet kunnen bewerkstelligen. Zijn eerste muzikale stappen waren ten tijde van de country rock boom en hij is tot aan deze nieuwe cd, Ghosts, blijven slijpen aan zijn liedjes. Momenteel woont en werkt hij in North Carolina, waar hij samen met bassist Chris Stamey deze goede schijf heeft gemaakt, die in januari van dit jaar is uitgekomen. Bij het starten van de country-rock (jawel..) opener 'Inside your skull' denk je even aan een nieuwe van Joe Ely, Tokyo's stem doet heel sterk aan die van Joe denken en de muzikale begeleiding van met name grootheid Al Perkins op de pedal steel werkt aan dat beeld mee. Maar in de overige nummers komt het eigene van Tokyo naar voren, die bluegrass, folk, country, pop en rock naar hartelust mengt. Zelf speelt Tokyo maar liefst zes instrumenten (gitaren, mandoline, piano, harmonica en drums), en behalve genoemde Stamey en Perkins (in totaal drie nummers) is er hulp van accordeon (1 nummer), fiddle (4 nummers), banjo (drie nummers), fluit (twee nummers) en cello (1 nummer) en natuurlijk drums en percussie. Alle 10 liedjes zijn door Tokyo zelf geschreven, waarbij vooral de teksten opvallen. Die zijn weer om in te duiken en vaak lastig te begrijpen voor minder creatieve geesten als ondergetekende. Een voorbeeld, de titelsong, 'Ghosts': We must remove the ghosts, separate the boasts. What really matters can't repeat the patterns. My vision for the future, I except the blame, no amount or reason can stop your pain. I was plain angry, could recite chapter and verse. All my issues, all my hurts, I'll let you fill in the blanks on your payback. The reassurance won't alter the bare facts, I'll take my life and ride off this fast track. In nightmares I'm alive but it's all black.' Alstublieft! Een intrigerende CD van een eigenzinnig man. Hij was overigens in oktober 2008 en februari 2009 in Nederland.

Fred Schmale

Artist: Allan Taylor

Album: The Endless Highway

Label: Stockfisch Records

zondag 11 juli 2010

In 1971 kocht ik de debuut-LP van de Engelse folkie Allan Taylor, getiteld 'Sometimes'. Het was een prachtige, rustige LP met schitterende en gevoelige liedjes in een zuiver akoestische setting, gebracht door Taylor met hulp van de drie Dave's van Fairport Convention: Pegg, Swarbrick en Mattacks. Dat ik de man niet verder heb gevolgd is te danken (of te wijten) aan mijn veranderende voorkeur in die tijd: de Amerikaanse singer-songwriters. Maar extra leuk is wel dat ik nu het genoeg heb een kwalitatief uitmuntende dvd/blue-ray disc set te mogen recenseren, het laatste wat er van de nog immer zeer actieve Taylor (inmiddels ca. 17 cd's en dvd's) is verschenen en net als zijn andere cd's sinds 1996 verschenen op het Duitse kwaliteitslabel Stockfisch. En zowel de audio als de video zijn op deze twee schijven van topkwaliteit.

The endless highway is een documentaire over het leven van Allan met door hem gesproken en geschreven commentaar. We horen en zien over zijn beginjaren in Brighton, zijn ontwikkeling als gitarist (bijzonder interessante uitleg over de drie speelwijzen die hij zich eigen heeft gemaakt in die tijd) en als liedjesschrijver (op internet staat een bladzijden lange lijst van namen van artiesten die een liedje van hem opnamen in de loop der tijden: veel Ieren en Engelsen, maar ook Amerikanen – bij zijn topsong 'It's good to see you' staan 22 namen, waaronder die van Nana Mouskouri en Don Williams). Allan vertelt onder meer over zijn periode in de USA (New York City) waar hij vooral werd gegrepen door de voormannen van de beat generatie (Jack Kerouac, wiens 'On the road', dat hij als 17-jarige las, voor hem een soort bijbel werd, Allen Ginsberg en William Burroughs), over zijn periode in Parijs en zijn ontmoeting met de Amerikaanse folkie en banjoïst Derroll Adams. In de 68 minuten durende film zit een dertiental songs (of fragmenten van songs) verwerkt. Hoogtepunten zijn 'Kerouac's dream' (een viertal concertversies zijn kunstig gemixt tot een fantastisch geheel), 'The beat hotel' (over een hotel in Parijs, we zien een in die stad opgenomen uitgebreide registratie) en de afsluiter 'For those we knew' met een wonderschone piano-begeleiding. In tegenstelling tot vele andere dvd's is dit er een die ik vaak zal bekijken. Lang leve Stockfisch!

Fred Schmale

Artist: Girlyman

Album: Everything's Easy

Label: Independent

zaterdag 10 juli 2010

Dit is een wereld-CD, beste lezers! Girlyman, het collectief van twee vrouwen en één man uit Atlanta, Georgia, levert met hun vijfde CD sinds het debuut in 2003 een verrukkelijk intieme schijf af. Denk aan de muziek van The Beach Boys, The Carpenters of zelfs Jefferson Airplane, dus wonderschone harmoniezing, gegroeid uit vele jaren gezamenlijk muziek maken na een intensieve opleiding in zowel jazz- als klassieke sferen. Doris Marumatsu, Ty Greenstein en Nate Borofsky begonnen de band in 2001 in Brooklyn (ze deelden er een appartement), waar ze hun eerste repetitie hadden gepland op 11 september. U begrijpt dat die repetitie niet plaats vond! Maar volgens eigen zeggen hebben de gebeurtenissen van die 11 september wel richting gegeven aan hun muziek: 'We besloten vanaf dat moment plezier te maken en onszelf niet te serieus te nemen'. Dat is op de CD duidelijk te horen: heerlijk ontspannen luister- en meezingmuziek (die het ook op de achtergrond goed doet!), ruim 50 minuten lang. Maar liefst 14 eigen nummers, geschreven in wisselende samenstellingen, het vijftiende nummer (Up to the sea) is een adembenemend mooi a cappella nummer op muziek van Beethoven en met een tekst van Nate. Zelf geproduceerd en opgenomen in het huis van Nate met één microfoon (van maar liefst 10.000 dollar, gefinancierd door schenkingen van fans). De begeleiding is ook voor het overgrote deel in eigen handen, alle drie de leden zijn thuis op meerdere instrumenten. Bijdragen zijn er van een tweetal drummers (op in totaal vier nummers), van een celliste (2 nummers) en van de vocalisten Antje Duvokot en Lucy Wainwright Roche ('House song'). Alle vijftien nummers zijn raak, in de begeleiding zit voldoende variatie om de spanning er blijvend in te houden. We horen behalve bas, drums (ook ons drietal speelt drums of een of ander percussie-instrument) en akoestische en elektrische gitaar ook mandoline, banjo, orgel, piano, bouzouki, doumbek en frog. De mooiste nummers, hoor ik jullie vragen? Tja, vooruit dan maar. Nog mooier dan de andere nummers zijn 'Easy Bake Ovens' (wat een fancy tekst: 'You were throwing your shoes right up over the wire, you were building those Tinkertoy castle empires. Melting your crayons over tables of flame. I was feeling alone, I was feeling insane. Dad took a picture on August the nine of us with the newspaper and the headline: 'Ford steps up; Nixon resigns'), 'Could Have Guessed', 'Wherever You Keep', het walsje 'Everything's Easy', 'House Song' (met extra vocale inbreng van Lucy en Antje), het vaudeville-achtige vlotte 'My Eyes Get Misty', 'True enough' met zijn aparte ritmische begeleiding van kneelaps en cardboard box, verder de mooiste bijdrage van Doris: 'Trees Still Bend' ('Maybe the worst is behind us and we can look for the stars to guide us. Cause though it may end, water flows and trees still bend') en de twee afsluiters, het a cappella 'Up to the sea' en 'Somewhere different now'. Verplichte aanschaf!

This is a phenomenal CD, dear readers! Girlyman, the collective of two women and a man from Atlanta, Georgia, delivers us with their fifth CD since their debut in 2003 a delightful and intimate disc. Think about the music of The Beach Boys, The Carpenters or even Jefferson Airplane, so Girlyman brings us beautiful close harmony singing, where you can hear they have been playing and singing together for years and had both jazz- and classical schooling in music. Doris Marumatsu, Ty Greenstein and Nate Borofsky started the band in 2001 in Brooklyn (where they shared an apartment at that time). Their first rehearsal was planned for 9-11-2001. For obvious reasons this rehearsal never took place, but what happened that day determined the direction of their musical adventure: 'From that moment on we decided to just have fun and not to take ourselves too seriously'. You can clearly hear it on their last CD, 'Everything's easy', more than 50 minutes of wonderful relaxed music to listen to and to sing along with or just use it as background music. Together, in different combinations, or just by themselves, they penned 14 great songs in the folk-pop idiom. The 15th song ('Up to the sea') has lyrics from Nate set to a beautiful Beethoven melody and is sung a-cappella. They produced it themselves and recorded it in Nate's house using just one \$10.000 microphone, bought with money fans provided. The accompaniment also is largely their own, all three members of Girlyman play various instruments. In four songs two different drummers contribute, a cellist plays on two songs and Antje Duvokot and Lucy Wainwright Roche do extra harmony vocals in 'House song'. All fifteen songs hit you directly, the instruments we hear cover a wide range, so there's variation a plenty. Apart from drums (all three do drums or percussion at times) and bass we hear contributions by acoustical and electric guitar, mandolin, banjo, organ, piano, bouzouki, doumbek and frog. You really want to know what songs are the best? Well, if you really want to know: just a little bit more beautiful than the other songs are 'Easy Bake Ovens' (with fancy lyrics: 'You were throwing your shoes right up over the wire, you were building those Tinkertoy castle empires. Melting your crayons over tables of flame. I was feeling alone, I was feeling insane. Dad took a picture on August the nine of us with the newspaper and the headline: 'Ford steps up; Nixon resigns'), 'Could Have Guessed', 'Wherever You Keep', the waltz 'Everything's Easy', 'House Song' (additional vocals of Lucy and Antje), the vaudeville-like up-tempo 'My Eyes Get Misty', 'True enough' having nice rhythms of kneelaps and cardboard box, also the nicest contribution by Doris: 'Trees Still Bend' ('Maybe the worst is behind us and we can look for the stars to guide us. Cause though it may end, water flows and trees still bend') and the two closing songs, the a-cappella 'Up to the sea' and 'Somewhere different now'. A must buy!

Fred Schmale

Artist: Mark Wayne Glasmire

Album: Life Goes On

Label: Independent

vrijdag 9 juli 2010

Voor Mark Wayne Glasmire, zoals bij vele vergelijkbare musici, is het een langdurig gevecht geweest om enige erkenning te verkrijgen. Op zijn tiende kreeg hij een gitaar via zijn ouders van de Kerstman. Hij had kort daarvoor de Beatles op de Ed Sullivan show gezien en wist dat muziek zijn levensdoel zou worden. Maar Mark liet de gitaar na een paar lessen voor wat die was en vond voorlopig meer plezier in atletiek en werken. Luisteren naar muziek bleef hij wel intensief doen, de groten van de jaren 70 hebben zijn muziek behoorlijk beïnvloed: Crosby/Stills/Nash/Young, Jim Croce en Harry Chapin. Rond zijn twintigste pakte hij de gitaar weer op en in de jaren 80 trad hij veel op in New York City, o.a. in Folk City, The Speakeasy en The Bottom Line en dat naast zijn werk in de bouw overdag. In deze periode verschijnt zijn eerste CD, 'Sad songs', alsmede een EP (samen met een paar vrienden). Mark groeide in zijn muzikale mogelijkheden, zijn liedjes werden steeds beter en hij besluit zijn geluk te gaan beproeven in Nashville. In 1995 verhuist hij naar deze stad, een jaar later komt zijn tweede CD uit, 'All of my heart'. Het schijfje wordt goed ontvangen en krijgt de nodige airplay, ook in Europa. Maar een doorbraak blijft uit, al is hij dicht bij een contract voor Asylum Records. Dus gaat hij weer in de bouw werken, nu bij een landelijk opererende maatschappij waardoor hij veel moet reizen. Muziek blijft zijn eerste liefde, in 2006 komt weer een CD uit, 'Scrapbook' en nu is er dus de vierde, opgenomen in Nashville. Het is een mooi gearrangeerd Nashville-product geworden met veel aandacht voor mandoline, fiddle en dobro (allen bespeeld door Wanda Vick, die ook voor banjo en bazookie (wat is dat eigenlijk??) tekent). De arrangementen zijn zodanig opgesteld dat er een vermoeden ontstaat van strijkers in de begeleiding, maar misschien zijn er wel strijkers actief of wellicht helpt keyboardbespeler Gene Rabbai hier. Er is namelijk geen vermelding van strijkers in de credits. De liedjes (10 van de 12 zijn van Mark zelf) hebben een mooie melodelijn, zijn gevoelig, ofwel ballad of mid-tempo, de stem soepel en aangenaam warm, een beetje als John Denver. Nette, mooi afgewerkte Nashville-muziek, prettig om naar te luisteren. Maar ik kom nooit op het puntje van mijn stoel terecht.

Fred Schmale

Artist: Kevin Higgins

Album: Find Your Shine

Label: Little Train Records

donderdag 8 juli 2010

Kevin Higgins leeft en werkt in Austin, Texas, samen met zijn vrouw Barbara Malteze. Na een solo-CD in 1999 ('Dark side of the barn') bracht Kevin tussen 2001 en 2006 samen met zijn Barbara een viertal CD's onder de groepsnamen 'Cosmic Dust Devils' en (de laatste 2) 'The Dust Devils'. Blijkbaar was het weer tijd voor een solo-werkstuk, waarop een tiental echte Texaanse songs van Kevin's hand zijn te vinden, die hij brengt in de traditie van Robert Earl Keen en Will T. Massey. De begeleiding komt van Barbara (vocalen, piano, keyboards), producer Stephen Doster (bekend van Nanci Griffith en Lyle Lovett) op gitaar en vocalen, JJ Johnson op drums en John Gammill op de bas. Incidentele bijdragen zijn er van de Austinse klasbakken Chip Dolan (accordeon en orgel), Waren Hood (viool en mandoline) en John Leon op pedal steel. Kevin maakt muziek die hoort bij Texas in het algemeen en Austin in het bijzonder. Ook in de teksten is er veel over Texas, zoals in 'West Texas Aggregates' en 'Monahans' ('At the Dairy Queen one summer in a far West Texas town, the girl was all of sixteen, but she was woman pound for pound. Slippin' dollars in the jukebox, playing ZZ Top and Merle, sippin' lemon Dr. Peppers with my sweet Texas girl'). Het titelnummer brengt onze held in maar liefst 26 staten van de USA (telfout voorbehouden) op zoek naar het ultieme goede gevoel. Het is een tof tiental liedjes op deze CD, met de afsluiter 'Alone Star' als natuurlijk hoogtepunt, waar de schrijver verhaalt over het 'Life on the road' van een singer-songwriter die een succes(je) wil behalen ('You got your truck stops, honky tonks and taco stands, another lone starving artist looking for a good band, but that's more mouths to feed and you're one taco short of a combo platter. Another lost soul sharing her bed, another open wound, another tourniquet, another two cents in the old tip jar, and another and another and another and another Lone Star (bier)')

Fred Schmale

Artist: Lynn Miles
Album: Black Flowers Vol 1-2
Label: Independent

woensdag 7 juli 2010

De Canadese singer-songwriter Lynn Miles (geboren bij Montreal, momenteel woonachtig in de hoofdstad Ottawa na tussendoor te hebben gewoond in Nashville en Los Angeles) is in ons land heel populair sinds de release van haar prijs-CD Unravel (haar derde, uit 2001, kreeg een Juno award in 2003) en haar in de Tilburgse Chapel studio opgenomen dvd 'Live at The Chapel' uit 2003. Prachtige werkstukken, waarop Lynn met een band (gitaar, bas, drums) de sterren van de hemel speelt. Na de dvd verscheen de cd 'Love sweet love' in 2005, die werd bekroond met de Canadian Folk Award in dat jaar. Op alle drie is zowel gitarist Ian LeFeuvre en drummer Peter van Althen van de partij. In 2007 besloot Lynn om een serie solo-CD's op te nemen onder de titel 'Black Flowers'. In dit 'project', waarbij het de bedoeling was om ieder half jaar een CD uit te brengen, is Lynn helemaal alleen te horen, waarbij ze gitaar, piano en mondharmonica bespeelt en uiteraard de – uitsluitend eigen – liedjes zingt, waarvan de meeste op haar eerdere CD's in een andere setting waren te horen. Inmiddels zijn er twee CD's verschenen met in totaal 20 liedjes en in totaal ca. 75 minuten muziek. Black Flowers volume1 werd opgenomen in februari 2008 in Quebec in Canada, volume 2 in september 2008. Aan volume 3 wordt gewerkt, de release staat gepland voor najaar 2010. De vertraging is het gevolg van de 'behoefte' aan een 'gewone' studio-CD tussendoor. Momenteel is deze 'Fall for beauty' bijna gereed, de CD moet worden uitgebracht in september van dit jaar. Lynn toert in dit voorjaar onder meer in ons land.

Over The Black Flowers het volgende. Op uitermate intieme wijze beschrijft Lynn haar eigen levenservaringen en die van anderen, met een hoofdrol voor relaties. De titels spreken boekdelen: 'A thousand lovers', 'Map of my heart', 'You're not coming back', 'Over you' en 'Try not to be sad' van deel 1, 'All I ever wanted', 'Flames of love', 'Hide your heart', 'I always told you the truth', 'The people you love' op deel 2. In totaal 5 nummers stonden ook op 'Unravel' en krijgen nu een prachtige subtiele akoestische herkansing. De teksten zijn bovengemiddeld goed. Neem de titeltrack, Black Flowers, te vinden op Unravel en op vol 2 van dit project: 'I live beside this dark coal mine, the wistle blows everyday on time. When the rain pours down and the wind blows hard black flowers grow in my yard. When I lost my man down that old coal shaft I swear I heard the devil laugh. And the angels left and they took my heart, now black flowers grow in my yard'. Zwarte bloemen als symbool voor ellende, prima toch. Lynn schuwt het gebruik van ongebruikelijke beeldspraak bepaald niet, getuige haar hartekreet in 'Over you': Dark road, New Mexico. Now I know I gotta let you go, back of my throat I taste my pride, swallow hard, wipe my eyes. Hunker down, stay away. There's nothing more that you can take. Sky is blue, coyote moans, this is the first time I am alone. 'Cause I'm over you, I'm over you, I'm over you, I'm gonna drive on through 'cause I'm over you'. En dat zijn maar twee voorbeelden, ieder liedje is gewoon raak. Heerlijke CD's, om in alle rust van te genieten via de ipod of telefoon.

Fred Schmale

Artist: Los Cenzontles Feat. David Hidalgo & Taj Mahal

Album: American Horizon

Label: Los Cenzontles

dinsdag 6 juli 2010

In 1989 sticht Eugene Rodriguez het Los Cenzontles Mexican Art Center met als doel het versterken, c.q. uitbreiden van de wortels van de Mexicaanse dans- en muziekcultuur. De groep Los Cenzontles ("los senn-sont-less" oftewel: De Koekoeken) is hieruit ontstaan, hun muziek bestaat uit een mixture van Tex-Mex met elementen van de blues, funk, merengue en flamenco. Op de cd San Patricio van The Chieftains/Ry Cooder zijn ze op twee nummers te horen, en net als bij deze cd is ook op American Horizon de focus gericht op het meest zuidelijke gedeelte van Amerika, de border area met Mexico. Met dit maal de verhaallijn toegespitst op de Mexicaanse gastarbeiders die in Amerika hopen op een beter, welvarender leven, de American Dream waarmaken. De traditionele Mexicaanse invloeden van Los Cenzontles worden op deze cd verrijkt met de bijdragen van David Hidalgo (Los Lobos) en Taj Mahal. En vooral de bluesinjecties van Mahal (zang, gitaar, ukelele, banjo en keyboards) maken van dit album een uniek document. De harmonieuze ensemblezang van Lucina Rodrigues, Fabiola Trujillo en Hugo Arroya (luister eens naar 'Tecolote') kleuren prachtig mooi bij Mahal's meanderende gitaarwerk. Op 'Pajaro Cu', 'Overtime' en 'Cascabel' sprankelt het gitaarwerk dat we kennen van Los Lobos' Spaanstalige cd's; door de lichtheid en ritmiek in deze tracks komt al snel het meesterwerk 'El Carretero' van Guillermo Portabales in herinnering. En dan Taj Mahal, in 'La Luna' een heerlijk uitwaaiende gitaar, in 'One Hot Mama' blues op zijn best: zijn stem, een heerlijke gitaarsolo, een fraaie harmonica met daarachter een piano "rammelend" als in de beste bluestraditie! In 'Best Of Me' is de zangsolo van Hidalgo en dit nummer klinkt dan ook gelijk als een Los Lobostrack, ook hier weer met een prachtige gitaar. 'La Fuerza' klinkt als een Mexicaans slijpend soulnummer door het slepende orgelspel, Solomon Burke zou het kunnen opnemen, hoewel het (vermoedelijk door de Spaanstalige zang) af en toe neigt naar een bijdrage van Spanje aan het Eurovisiesongfestival, maar dan wél met veel soul! Een heel mooi product, met dank aan producers Hidalgo & Eugene Rodriguez én ... Taj Mahal!

Benny Mulder

Artist: JD. Souther

Album: Live At The Belcourt Theatre

Label: Independent

maandag 5 juli 2010

John David Souther is actief in de popmuziek sinds het begin van de jaren 70 van de vorige eeuw. Hij werd in die periode vooral bekend door zijn liedjes, die heel populair waren in de kringen van de toen zeer populaire country-rock beweging, waarvan The Eagles ('Best of my love', 'How long' en 'New kid in town' waren bijvoorbeeld van zijn hand) en Linda Ronstadt (hij produceerde haar 'Don't cry now' en schreef en zong diverse duetten voor en met haar op haar albums) de bekendste afnemers waren. In 1972 verscheen zijn eerste solo-LP ('John David Souther'), waarna tot 1984 nog drie LP's verschenen. Vervolgens werd het stil, hij was vooral bezig als (film)acteur in de jaren 80 en 90, tot er in 2008 een nieuwe CD verscheen, 'If the World was you', waarin J.D. de kant van de jazz op gaat. Een mooie CD die bij de critici goed viel. De follow up hiervan is een (helaas kortdurende – slechts krap 35 minuten) live-CD, opgenomen in het historische Belcourt Theatre in Nashville (de eerste locatie van de Grand Ol' Opry), met twee gezichten. Na drie prachtige jazznummers, met medewerking van artiesten die op zijn comeback-CD waren te beluisteren, waarvan twee met een heerlijk caribisch ritme en mooie solo's op sopraansax (Jeff Coffin), trompet (Rod McGaha) en piano (Chris Walters), volgen twee nummers solo of bijna solo (hij begeleidt zichzelf op gitaar) gebrachte klassiekers: 'New kid in town' (jawel hoor, springlevend!) en 'Silver Blue' (we horen hier ook nog de piano). De CD sluit af met een vlot jazzrocknummer, 'House of Pride', waarin de piano soleert en de blazers als sectie opereren. Er is zowaar een hidden track (zo te horen de toegift van het concert), zijn grootste eigen (1979) hit, 'You're only lonely', met weer alleen de eigen gitaar. Het publiek genoot hoorbaar op de avond van 4 maart 2009 en de kopers van de CD zullen dat zeker doen als ze de prima afwisseling van jazz en zeventiger jaren singer-songwriter stuff kunnen waarderen.

Fred Schmale

Artist: Scott Kirby
Album: Row Me Home
Label: Independent

zondag 4 juli 2010

Voor mij betekende de kennismaking met singer-songwriter Scott Kirby een aangename verrassing. Het betreft het zesde (!) werkstuk sinds 1993 met origineel materiaal van de man die zijn roots (grootouders) heeft in New Foundland en die opgroeide aan de kust in New England (Boston en wijde omgeving), om precies te zijn in de staat New Hampshire. Momenteel woont en werkt hij in Key West. Nooit te ver weg van de kust, dus. Naast muziek is vissen een tweede belangrijke factor in zijn leven, hij is inmiddels aan zijn vijfde boot toe. Scott leerde zichzelf de gitaar te bespelen op zijn twaalfde en is inmiddels '40 jaar en 20 gitaren' verder. Tot zijn 30e speelde hij voornamelijk in bands en daarna begon hij een solo-carrière als singer-songwriter. Tussen 1980 en 1988 raakte hij geen gitaar aan en verdiende hij de kost als politiek adviseur. In 1988 had hij genoeg van de kou en de politiek en trok hij met zijn gitaar en een paar kledingstukken en dergelijke naar Key West om muziek te gaan maken. En vanaf dat moment schrijft hij ook zijn eigen materiaal. De productie van 'Row me home' is in handen van niemand minder dan drummer Russ Kunkel, die uiteraard de drumpartijen voor zijn rekening neemt. Ook van de partij is de minstens even bekende bassist Leland Sklar, gitarist/pedal steel speler en dobroïst Dean Parks en Gary Meek op tenor sax. Namen die op menige goede Americana CD terug te vinden zijn! Behalve genoemde klasbakken is ook Jay Oliver op keyboards en Gabe Witcher op fiddle te beluisteren. Prachtige begeleiding dus voor een zeer goede singer-songwriter, die zijn muziek uit velerlei straatjes laat komen. We horen de soort folk waarmee Gordon Lightfoot ons gedurende vele jaren heeft verblijd ('Blow me down to Cayo Hueso', 'Port about starboard home', 'Out here near the edge' en het rockende 'This is the USA'), maar ook folk-pop muziek die uit de koker van James Taylor had kunnen komen. Er zijn een paar nummers met een lekkere scheurende sax of een bluesy piano of een funky orgel die ergens tussen R&B en soul in hangen ('It's all about the girl', 'Walking on down' en 'The wicked sisters'), jazz-gestuurde nummers die Jimmy Buffett graag zou hebben gedaan ('Woman and grapes' en 'Valentine's day'). Dan weer lijkt het of folkie Bill Staines aan het werk is ('Row me home to Juliet' en '4am, I'm missing you'). Een heerlijk geheel, een nieuwe ontdekking. Luister ruim drie kwartier naar deze man met zijn soepele stem en verrassend mooie songs, waarin hij verhalen vertelt uit zijn dagelijkse leven van nu en vroeger met een hoofdrol voor het water en de kust (New Foundland wordt bijvoorbeeld een aantal malen genoemd en ook Boston speelt een rol). Op My Space is een aantal liedjes te beluisteren.

Fred Schmale

Artist: Brian Molnar & the Naked Hearts
Album: Miss You
Label: Independent

zaterdag 3 juli 2010

Brian Molnar & The Naked Hearts hebben drie albums op hun naam staan, die allen aan mijn oren voorbij gingen. Wat niet weet wat niet deert, tenslotte is niet alles te beluisteren. Nu de kennismaking, dankzij de release van het live opgenomen album 'MissYou', met deze jonge alt.country, annex 'light' rhythm & bluesformatie uit Nashville alsnog plaatsvond, ben ik daarover redelijk content. Maar, het is wel een vreemde timing een liveplaat te maken, na slechts een trits studioalbums te hebben uitgebracht. Is er nu al sprake van snel opdrogende creativiteit of van gedoofde inspiratie? Hoe het ook zij, de negen nummers geven een aardig inkijkje op repertoire en muzikale kunne van Brian Molnar. Hij schrijft kristalheldere, toegankelijke, midtempo liedjes, eenvoudig van structuur in een consequent volgehouden toonsoort in mineur. Op deze nauwelijks als live te herkennen plaat hoor je, in muzikaal opzicht, een zeer behoorlijk optreden, maar komt de entourage en atmosfeer nogal flets over. Ter illustratie: er is nauwelijks interactie tussen band (slechts wat thank you's) en publiek dat na elk nummer keurig beleefd applaudiseert. In de op zichzelf uitstekende instrumentale begeleiding door The Naked Hearts, had de rolverdeling wel wat evenwichtiger gekund. Vooral toetsenist Travis Miscia leeft zich helemaal uit. Diens dominante, ouderwets aandoende rhythm & blues piano- en orgelspel - dat me steeds doet denken aan de sixties Nederbeatgroep 'Incrowd' - sneeuwt de toch al spaarzame gitaarriffjes van John Koneval in het totale geluidsbeeld helemaal onder. De nodige kritische kanttekeningen dus, maar per saldo is vanwege de zeer behoorlijke kwaliteit van de songs en door het gevoelige, mild raspende stemgeluid van Brian Molnar sprake van een geslaagd soort 'best of' album. Maar niet van een goed gelukte liveplaat.

Huub Thomassen

Artist: Danny Bryant's Redeyeband

Album: Just As I Am

Label: Continental Record Services

vrijdag 2 juli 2010

Bluesrockfanaten hebben het eind vorig jaar verschenen 'Just As I Am' van de 29 jarige Britse gitarist Danny Bryant natuurlijk al lang in huis. Dit stukje zal voor hen de bekende mosterd zijn en dus kan hen dit gestolen worden. En zo hoort het eigenlijk ook, ware het niet dat er minder sterke fanatici zijn, waaronder schrijver dezes, die een lekker potje blues & rock op zijn tijd wel weten te waarderen en via onze (vooral) americana website alsnog op het goeie spoor worden gezet. Want zoiets doet deze jonge man op voortvarende wijze met de negen nummers, die trouwens absoluut niet allemaal het afgezaagde 'van dik hout zaagt men planken' karakter hebben. Subtiliteiten vind je in het voorbeeldig gecoverde 'Masters Of Distaster' van warempel John Hiatt en ook in het titelnummer. Uiteraard vervult zijn gitaar de stanleymesscherpe hoofdrol, waarmee hij odes brengt aan zijn grote voorbeelden als Buddy Guy, B.B. King en Muddy Waters. Het hoogpolige bluestapijt dat hij kamerbreed heeft uitgerold voldoet aan alle vereiste kwaliteiten. Lekkere midtempo bluesnummers in afwisseling met popverwante invloeden, goeie zangstrot en gespierde, stuwende gitaarsoli. Dat zijn vader Ken Bryant als bassist letterlijk en figuurlijk naast hem staat maakt het allemaal extra bijzonder. Ooit was Walter Trout Danny Bryant's leermeester, maar die steekt hem met zijn inmiddels negende album, finaal naar de kroon.

Huub Thomassen

Artist: Danny Santos

Album: Say You Love Me Too

Label: Brambus Records

donderdag 1 juli 2010

Danny is een geboren en getogen Texaan die als gitarist autodidact is. Op jonge leeftijd pakte hij de gitaar die zijn broer niet meer zag zitten op en probeerde hij de populaire deuntjes die hij op de radio hoorde na te spelen. Rond 1970 werd hij gegrepen door de muziek van o.a. Guy Clark, maar het zou tot in het begin van de jaren 90 duren voordat hij in het zelf muziek maken een roeping zag. Hij verhuisde naar Austin in 1993 en probeerde een muzikale carrière van de grond te krijgen. Dat betekende spelen op zo'n beetje alle mogelijke plaatsen in Austin. De festivals in de States en in Europa volgden. Zijn eerste CD, Caution to the wind, verscheen in 1995. Nummer 2, Sinners and Saints, trok de aandacht van het Zwitserse Brambus label, waar ook Headaches and Heartaches (2003) en recentelijk Say you love me too verschenen.

Danny is een echte Texaanse songsmid, die zijn prachtige akoestische songs met een soepele en aangename stem brengt. De CD en live optredens zijn volkomen vergelijkbaar dank zij een summere en effectieve begeleiding, waardoor de liedjes op een prettige manier de aandacht opeisen. Zijn muziek is folk met een beetje country en een vleugje texmex (hij zingt delen van zijn teksten in het Spaans). De liedjes zijn op één na, een mooie fingerpicking versie van de klassieker 'Sitting on top of the world', van eigen hand met in twee songs hulp van gitarist Steve Brooks. De teksten handelen over de liefde, meestal voor vrouwen, maar in de afsluiter, het live opgenomen 'Häagen Dazs Blue', verklaart Danny zijn passie voor dit ijsmerk. Er zijn twee liedjes over mensen, El Coyote gaat over de illegale Mexicaanse arbeiders en The Coffee Club over een groepje gepensioneerde mannen en hun dagelijkse ontmoeting in het plaatselijke café. De begeleiding is goed gekozen en behoorlijk gevarieerd, maar altijd kleinschalig. Ieder denkbaar instrument uit de folkmuziek komt voorbij: steel gitaar, fiddle, cello, mondharmonica, banjo, mandoline, keyboard, bas en percussie en (diverse soorten) gitaar. Aangename CD, luistert heerlijk weg, een prima rustig maar toch Texaans produkt, je stressgevoelens verdwijnen op slag. Wie haalt Danny naar ons land, hij verdient een kans!

Fred Schmale

Artist: Jackson Brown & David Lindley

Album: Love Is Stange

Label: Inside Recordings

maandag 21 juni 2010

Jackson Browne behoeft weinig introductie. De man is sinds zijn wilde beginjaren aan de Amerikaanse Westkust, toen hij met zijn makkers als Crosby, Stills and Nash en opvallende vrouwtjes als Linda Ronstadt de bloemetjes buiten zette. Jackson was een van de jongste in het gezelschap, maar werd geroemd om zijn songwriting capaciteiten. Denk aan 'Take it easy', een van die superhits van The Eagles. Zijn eigen LP's en CD's, te beginnen met het debuut 'Saturate before using' uit 1972, werden goed verkocht en bezorgden hem een cultstatus. De dubbelaar 'Love is strange' (ja, die Everly Brothers hit) is zijn 18e werkstuk en is de weerslag van een mooie tournee in het Spanje van maart 2006. De opnames werden gemaakt in Madrid, Oviedo, Bilbao, Zaragoza en Barcelona en er is een interessante inbreng van een aantal Spaanse grootheden als Carlos Nunez (whistle), Javier Mas (banduna), Kiko Veneno (gitaar en zang) en de mooie Luz Casal (vocal). Lindley speelt zoveel verschillende instrumenten dat ik de tel kwijtraakte, ik noem bouzouki, oud, fiddle en Hawaiian gitaar. Jackson beroert met name een bariton gitaar en de top-percussionist uit Spanje, Tino di Geraldo, heeft een mooie cajon bij zich. Het zijn ruim 100 verrukkelijk minuten, waarin een mooie doorsnee van het prachtige werk van onze held wordt gegeven: behalve Take it easy passeren ook For everyman, Late for the sky, These days en Running on empty. De mooie meezinger Stay, een oude popklassieker (Maurice Williams schreef het in 1953 op 15-jarige leeftijd en had er een wereldhit mee in 1960) is voor de gelegenheid gekoppeld aan de Everly Brothers kraker 'Love is strange'. Dan hebben we twee van de vijf covers gehad. De derde is een traditional, 'Sit down servant' en nummer vier en vijf zijn 'The crow and the cradle' en 'Mercury blues'. El Rayo X is geschreven door Lindley zijn geschreven en behoort tot het vaste repertoire van Browne. Een mooie inluistermogelijkheid voor het concert op 9 juni in de Heineken Music Hall, waar in ieder geval Jackson en David aanwezig zullen zijn. Ik heb geen idee of er iets is afgesproken met Spanje..

Fred Schmale

Artist: Joel Rafael

Album: The Songs Of Woody Guthrie Vol 1 & 2

Label: Inside Recordings

zondag 20 juni 2010

Joel Rafael is een echte folkie, een zanger van melodieuze folksongs dus. Hij doet dat vanuit zuid Californië. Zijn debuutCD verscheen in 1994. Aan het begin van de 21e eeuw werd hij bekend door zijn vertolkingen van songs van de legendarische Woody Guthrie op de CD's Woodeye (2002) en Woodyboye (2004). Omdat deze albums inmiddels niet meer te verkrijgen zijn heeft het label Inside Records (opgericht door Jackson Browne en zijn management team) eind vorig jaar de beide CD's in een prachtige box met een schitterend informatieboekje van 30 pagina's met onder meer ook alle teksten (her)uitgebracht. De liefhebbers van Woody Guthrie's muziek en van Joel Rafael kunnen zo voor de prijs van één CD de beide CD's verkrijgen. Bestellen kan o.m. op de website van Joel (www.joelrafael.com). Het fraaie digipack heeft 2 CD's met in totaal 26 songs, waarvan twee door Woody geïnspireerde liedjes van de hand van Joel zelf (overigens zelf een gerespecteerd songwriter), te weten 'Talking Oklahoma Hills' op vol 1 en 'Sierra Blance Massacre' op vol 2, en 24 van de hand van de meester, een mooie verzameling bekende en minder bekende songs. Een bijzonderheid valt bij dit laatste gegeven te vermelden. Woody schreef tijdens zijn leven meer dan 1000 teksten, maar heeft ze niet allemaal van muziek voorzien. Andere artiesten hebben in de loop van de tijd een aantal van deze laatste categorie van muziek voorzien, zo ook Joel. De liedjes 'Dance a little longer' op vol. 1 en 'Ramblin' reckless hobo' plus 'Dance around my atom fire', 'Your sandal string' en 'Love thyself' op vol 2 zijn door Joel van muziek voorzien (op vol 2 staat ook nog 'Way over yonder in a minor key', waarvoor Billy Bragg de muziek schreef). Over de begeleiding kan ik heel kort en duidelijk zijn: verbluffend mooi en subtiel. Naast de basisbezetting van Carl Johnson (gitaar), Jeff Berkley of Mauricio Lewak (percussie en incidenteel drums), Dan Rothchild of Will Landin (bas), dochter Jamaica Rafael (viool), Matt Cartsonis (mandola/bottleneck gitaar) zijn er bijdragen van een aantal anderen. Daarbij opvallende namen als Van Dyke Parks (op een flink aantal nummers actief op accordeon of piano), en Jennifer Warnes (zang). Verder zijn er vocale bijdragen van Ellis Paul, Arlo Guthrie, Jackson Browne, The Burns Sisters en Jimmy Lafave. Een machtig mooi document. Grijp je kans nu het voor zo weinig geld kan. In juni toert Joel in ons land. Kijk op zijn website voor de data.

Joel Rafael is a real folkie, he sings folksongs having nice melodies. He lives and works in Southern California and saw his debutCD released in 1994. In the beginning of the new millennium he interpreted a wonderful cycle of songs by the legendary Woody Guthrie on the CD's Woodeye (2002) and Woodyboye (2004). Because these two albums are out of print by now Inside Records (a project of Jackson Browne and his management team) reissued both CD's in a wonderful box with a lovely 30 page booklet containing all lyrics (only one of the original CD's had a booklet with the lyrics). If you are interested in Woody Guthrie's music and Joel Rafael's fine versions of his songs you can order both CD's in one go in a beautiful digipack for the price of one CD. To order visit Joel's website (www.joelrafael.com). The two CD's have a grand total of 26 songs, two of them are songs written by Joel (who is a respected songwriter in his own right) and inspired by Woody: 'Talking Oklahoma Hills' (found on vol 1) and 'Sierra Blance Massacre' (on vol 2), and 24 songs by Woody himself, a great collection of well known and lesser known songs. Guthrie-fans know that Woody wrote over 1000 different lyrics during his lifetime, but not all of his songs he provided with a melody. Over the years since Woody's death in 1967 other artists have set some of these songs to music, Joel being one of them. 'Dance a little longer' (vol. 1) and 'Ramblin' reckless hobo' plus 'Dance around my atom fire', 'Your sandal string' and 'Love thyself' (vol 2) got their music from Joel (to be complete: on vol 2 'Way over yonder in a minor key' is set to music by Billy Bragg). The accompaniment on both CD's is breathtaking beautiful and subtle. The base is laid down by Carl Johnson (guitar), Jeff Berkley or Mauricio Lewak (percussion and incidentally drums), Dan Rothchild or Will Landin (bass), daughter Jamaica Rafael (violin) and Matt Cartsonis (mandola/bottleneck guitar). There are contributions by many others, among them interesting people like Van Dyke Parks (plays accordion or piano on a number of songs) and Jennifer Warnes (vocals). Also heard in additional vocals are the likes of Ellis Paul, Arlo Guthrie, Jackson Browne, The Burns Sisters and Jimmy Lafave. 'The songs of Woody Guthrie vol 1&2' is a mighty fine document, an interesting and well-produced collection of some of the finest songs in folk history. Grab your chance to buy it for so little money.

Fred Schmale

Artist: Kasey Anderson

Album: Nowhere Nights

Label: Blue Rose Records

zaterdag 19 juni 2010

Onlangs constateerde ik dat gitarist en producer Eric "Roscoe" Ambel (Bottle Rockets, Go To Blazes) een nieuw speeltje had in de vorm van de uit New York afkomstige roots rock formatie New Heathens. Dat hij op alle platen van Kasey Anderson meespeelt en die ook produceerde was bij de meeste van jullie wel bekend. De uit Bellingham, Washington, afkomstige singer-songwriter heeft met name om die reden nog nooit een slechte plaat afgeleverd. Met zijn vijfde nieuwe release "Nowhere Nights", is dit uiteraard niet anders.

Anderson opent, stemzeker, als een volwassen Steve Earle met het liedje 'Bellingham Blues'. Daarna hinkt en stapt Anderson van het ene naar het andere mooie radio en TV serie vriendelijke liedje. 'All Lit Up', 'Home', 'From Now On' en het ruim zeven minuten uitgesponnen sluitstuk 'Real Gone' zijn daar een paar prachtige voorbeelden van. Fijnzinnig of avontuurlijk wordt het echter nooit. Vindt het eigenlijk wel goed zo. Heerlijke muziek om je auto te wassen, als het mooi weer is tenminste, en erg inspirerend als je aan het klussen bent. Kijk, dat is ook een karaktertrek waar velen niet zomaar aan denken. Kasey Anderson doet waar hij goed in is en weet natuurlijk allang dat hij geen Ryan Adams is of ooit gaat worden.

Jan Janssen

Artist: Mark Wehner

Album: I Wasn't Finished

Label: CIA Nashville

vrijdag 18 juni 2010

Er is niet veel informatie over deze Mark Wehner te vinden op internet. Hij is blijkbaar de bedenker en producer van een wekelijks TV-showcase programma voor Americana artiesten in Nashville, genaamd 'Americana Tonight'. Maar daarnaast is hij zelf ook een Americana artiest met inmiddels drie CD's op zijn naam. De hier besproken CD is inmiddels sinds februari via i-Tunes etc. te downloaden en als schijfje in een nette digipack verkrijgbaar. De muziek is des Nashville's en heeft dus een duidelijke country-inslag met gitaren en many 'stringy things' (de term staat bij de bezetting-informatie in het boekje en vermeldt erbij de namen van o.m. Vassar Clements, Fats Kaplin en Michael Webb). Niet de eerste de besten dus en de kwaliteitsgarantie geldt ook voor de overige begeleiders, waaronder een tiental achtergrondvocalisten (onder andere Nashville-icoon Walt Wilkins). Overigens is de basisband, de 'Left For Dead Band', een collectief van Mark (stem, gitaar) met gitarist Ric Latina, bassist en producer, tevens verantwoordelijk voor alle techniek, Dan Frizzell en drummer Derek Wolfford. Er is veel fiddlewerk en mandoline, maar ook orgel, piano, mandoline en mondharmonica zijn prominent aanwezig. De liedjes zijn op één na (een stevig aangezette cover van Arlo Guthrie's klassieker 'Coming into Los Angeles') van Mark zelf en zijn redelijk tot goed. Ook Mark's stem klinkt prima en is één van die lekkere donkere stemmen uit het betere segment van de country-muziek. Mooie arrangementen zijn er voor deze CD gemaakt, met name in de ballad 'It might as well rain', het walsje 'Remember I love you', 'Missing Lorraine' met mandoline en accordeon en de vrolijk op een bedje van fiddle en mandoline voorthuppelende afsluiter 'Anna Lee'. Het duurde bij mij een behoorlijk aantal draaibeurten voordat ik de CD op de juiste waarde leerde schatten en dat is vaak een goed teken. Een van de betere recente Nashville-produkten, dus.

Fred Schmale

Artist: Rebecca Rippy

Album: Telling Stories

Label: Independent

donderdag 17 juni 2010

Rebecca Rippy zong veel gospel muziek in haar jeugd in de bergen van het oosten van de staat Tennessee. Direct na het afmaken van de High School toerde ze drie maanden in Europa, waar ze in contact kwam met gelijkgestemden en daar een mooie ontwikkeling doormaakte als liedjesschrijver en vocalist (ze was met name zeer gewild als harmonievocalist. In 2007 verscheen haar debuut-CD, 'Secrets' en in 2009 is zij toe aan een opvolger, 'Telling Stories'. Opgenomen in Charlotte, North Carolina door Jamie Hoover, tevens (mede-)producer, bassist, speelt ook gitaar, orgel en keyboard, ukulele en meer van dat spul. Verder in de begeleiding veel ruimte voor cello (Victoria McLaughlin) en een diversiteit aan ritme-instrumenten (cajon, hand claps, congo, maar ook drums). De liedjes zijn alle van Rebecca en vertellen over haar relaties, niet in de sexuele betekenis van het woord, maar meer over de relaties met haar familieleden (vader, broer, grootmoeder, echtgenoot). Erg persoonlijk dus en een bijzondere kijk op haar leven tot dusver. Neem bijvoorbeeld de opener, 'It's October', de geboortemaand van haar op jonge leeftijd (49) overleden vader. Opgedragen aan haar vader en een liefdevolle statement. De afsluiter is ook zo'n liefdevolle story. 'Grandma's song' is opgedragen aan haar grootmoeder, maar ook aan haar moeder, beiden verloren hun partner op een veel te vroeg moment. De muziek bevindt zich ergens tussen folk en pop met wat rockfranje, Rebecca's stem is expressief en heeft leuke randjes. Het geheel is echter iets te weinig gevarieerd om blijvend te boeien, de melodielijnen zijn veelal vergelijkbaar. Maar de cello en de leuke ritmes vergoeden veel. Aardige, zij het niet opzienbarende CD.

Fred Schmale

Artist: Doug Burr

Album: O Ye Devastator

Label: Velvet Blue Music/Spune

woensdag 16 juni 2010

De muziek van Doug Burr kennen ik al zeven jaar. Burr's droomdebuut "The Sickle & The Sheaves" en de evenzo bejubelde opvolgers daarvan "On Promenade" (2007) en zijn bloed mooi tussenproject "The Shawl", van het vorig jaar, bevestigden al dat Doug Burr over verontwikkelde, artistieke, tekstdichterlijke en muzikale gave beschikt waar we in de toekomst rekening mee moesten gaan houden.

Jongelui opgelet! Burr's vierde klapperrrrrr... heet "O Ye Devastator". De uit Denton, Texas afkomstige singer-songwriter, die vreemd genoeg tot op de dag van vandaag geen Europees distributie deal heeft, in alle stilte, aan een gestaag groeiende aanhang. De meeste liedjes die op "O Ye Devastator" staan drukte hij op papier tijdens zijn tournee met Son Volt. Een liedje als 'At The Public Dance' klinkt alsof het live is opgenomen. Burr en zijn maatje, producer en multi-instrumentalist Britton Beisenherz, vormen een uitzonderlijk team. Met trefzekere nummers als 'Red, Red' en 'You've Been A Suspect All Your Life' dringt Burr diep bij je naar binnen. Zelden Burr ook zo uptempo gehoord als in 'I Got This Fever / O Ye Devastator'. De melodielijnen klinken soms passé ingrijpend (Topeka) dan weer futuristisch sensueel (High Blood And Long Evening Dresses), echter nooit en te nimmer zwaarmoedig of over de top. Met soms elegant dan weer smerig vervormde gitaren en met gedreven percussie werk wringen de liedjes zich, na verloop van tijd, helemaal tussen je oren. Man hoe beschrijf je dit unieke geluid!

"O Ye Devastator" bevat super knappe en intelligente American roots muziek met filmbeelden uit het archief van de maker. Dit muzikale patroon bestaat uit herhalingen van relatief eenvoudig begrijpbare eenheden die boeien van begin tot eind. Kortom, Doug Burr maakt, wat mij betreft, tot nu toe de plaat van het jaar.

We came in touch with Doug Burr's Music seven years ago. Burr's dream debut "The Sickle & The Sheaves" and the highly acclaimed successor "On Promenade" (2007) plus his more than wonderful inbetween project "The Shawl" last year beared out the fact that Burr possesses experimental, artistic, lyrical and musical gifts that will keep on pleasing us in future.

Boys and girls, watch out. Burr's fourth winner is called "O Ye Devastator". Burr, a singer-songwriter from Denton, Texas without a record deal in the EU to date, has a increasing number of followers in the EU. Most songs on "O Ye Devastator" he wrote while being on the road with Son Volt. 'At The Public Dance' sounds like it was recorded live. Burr and producer/multi-instrumentalist Britton Beisenherz turn out to be an exceptional team. Catchy songs like 'Red, Red' and 'You've Been A Suspect All Your Life' grow big inside your brain. Seldom before Burr was as good in an uptempo song as in 'I Got This Fever / O Ye Devastator'. His melody lines sound outmoded radical (Topeka) then again futuristic sensual (High Blood And Long Evening Dresses), but never to heavy or over the top. Using at times dirty disturbed guitars and passionate percussion the CD grows on you with time. How to describe Burr's overall sound?

"O Ye Devastator" has superb handsome and intelligent American roots music with movie fragments from the maker's archive. This musical pattern consists of repeatedly played relatively simple and understandable units that fascinate you from beginning to end. In short, in my opinion Doug Burr released the best CD of the year 2010 so far.

Jan Janssen

Artist: Peter Wolf
Album: Midnight Souvenirs
Label: Verve

dinsdag 15 juni 2010

Voor de vijftigplussers onder ons blijft Peter Wolf de man achter The J. Geils Band. Deze Amerikaanse band bouwde in de jaren '70 en begin jaren '80 een uitstekende live reputatie op en scoorde vlak voordat de band uit elkaar viel nog vette hits met nummers als Centerfold, Freeze Frame en Love Stinks.

Met de solo carrière van Peter Wolf wilde het daarna niet opschieten. De vijf CD's die hij tussen 1984 en 1998 uitbracht hadden kwaliteit, maar kwamen al snel in de uitverkoopbakken terecht. Met de release "Sleepless" uit 2002 keerde hij het tij.

Wolf overtreft, na acht jaar afwezigheid, zichzelf weer. Op zijn nieuwe CD "Midnight Souvenirs" hutselt hij opnieuw zeer gevarieerde blues, soul, R&B, country, folk, jazz en rock stijlen door elkaar. Geraffineerd implementeert hij eigentijdse klanken in zeg maar jaren zeventig melodieën die lekker in het gehoor liggen. Luister maar eens naar liedjes als 'Overnight Lows', 'There's Still Time' of het samen met Shelby Lynne gezongen: 'Tragedy'. 'The Night Comes Down' draagt Wolf op aan zijn onlangs overleden vriend Willy DeVille. De majestueuze stem van Neko Case hoor je in de country balled 'The Green Fields of Summer'. Outlaw Merle Haggard bedwelmt die ander balled 'It's Too Late For Me'.

Refereert er dan helemaal niets naar die goede oude The J. Geils Band periode, zult u zich afvragen? Ja hoor, natuurlijk. 'I Don't Wanna Know' en 'Watch Her Move' zouden zelfs ook op een recent Chuck Prophet album hebben kunnen staan. Peter Wolf levert met "Midnight Souvenirs" de beste plaat uit zijn carrière af.

Jan Janssen

Artist: Furnace Mountain
Album: Fields Of Festue
Label: Shepherds Ford Records

zondag 13 juni 2010

Furnace Mountain speelt Ethno Appalachian Roots Music, wat in feite lekkere pure bluegrass muziek is met Ierse invloeden. Het viertal in de band, de heren David van Deventer (tja..) op fiddle en banjo en Danny Knicely op mandoline en fiddle en de dames Aimee Curl (bas, zang) en Morgan Morrison (gitaar, bouzouki en zang) is duidelijk goed op elkaar ingespeeld na vier eerdere CD's en brengt ons een twaalfstal prima akoestische songs, waarvan acht traditionals ('Sugar in the Gourd' is voor mij de bekendste van dit stel) en vier originals (2x David, 1x Danny, de vierde van Brad Barr van 'The Slip'). Er staan een aantal instrumentaaltjes op de CD, waarbij met name het samenspel van fiddle en mandoline in het spotlight staat en de heren doen dat meer dan voortreffelijk: op de titeltrack (van David) zijn de Ierse invloeden evident, 'Pretty Little Widow' en 'Sugar in the Gourd' (de laatste met een bijdrage van Megan Downes, die haar voeten al dansend laat spreken: Appalachian Clogging) zijn beide onvervalste Appalachian bluegrass, Danny's 'Turbo Dog' en 'Watermelon Seed' krijgen een moderner jasje en lijken uit het repertoire van Marc O'Connor te zijn gestapt. De samenzang van de dames in de overige nummers op de CD is prachtig, de hese stem van Aimee en de rustige stem van Morgan mengen uiterst plezierig en de combinatie is zeer geschikt voor dit genre. Uiteraard is er in de gezongen liedjes prettig veel ruimte voor fiddle en mandoline. Heel mooi is het langzame walsje 'Ooh Belle' (van Brad Barr), waarin de beide stemmen vanaf het begin een adembenemend mooi duet brengen en twin fiddles een prachtige brug invullen. Een CD met voldoende variatie tussen origineel en moderner om te boeien van begin tot eind. Een must voor iedere echte bluegrass-liefhebber!

Fred Schmale

Artist: Anais Michell

Album: Hometown A Folk Opera

Label: Independent

zaterdag 12 juni 2010

De uit Vermont afkomstige singer-songwriter Anais Mitchell leeft in een 200 jaar oude boerderij "totally cut of from the rest of the country" Ze vertrouwd op vrienden, burens en verbouwd daar haar eigen groenten om de koude winters door te komen. Kortom een plaats waar niets te doen is. Eigen initiatief is dan het grootste vermaak. Het idee om liedjes te schrijven voor haar nieuwe album "Hometown" is dan ook ontstaan toen ze voor haar allesbrander lag weg te mijmeren. Van "Oh, there's a pile of wood in your driveway? I'll help you stack it" sloeg de vlam over naar "Oh, you want to write an opera? Sure, I'll be Hades!"

Samen met haar partners in crime Ben Matchstick en Michael Chorney legde Mitchell de muzikale fundamenten van wat nu "Hometown A Folk Opera" heet. Ben al vele malen op vakantie geweest in Griekenland maar veel Griekse mythologie kennis heb ik daarbij nooit opgesnoven. Wikipedia leert mij dat Mitchell het liefdesdrama tussen de mooiste nimf van de Naiaden "Eurydice" en Thracische zanger "Orpheus" als uitgangspunt heeft genomen. Verdere details daarover zal ik u besparen maar het liep allemaal niet goed af. Hoe kom je op zo iets? De winters zijn kennelijk erg lang, saai en eenzaam in Vermont.

Op de CD laat Anais "Eurydice" Michell zich overschaduwen door glansrijke gastrollen van o.a. Justin "Orpheus" Vernon (Bon Iver), Greg "Hades" Brown, Ben Knox Miller (The Low Anthem) in de rol van "Hermes", en de godin van het dodenrijk "Persephone" in de verschijningsvorm van Ani DiFranco. Wie nu denkt dat Michell zich de Griekse mythologie inhoudelijk eigen heeft gemaakt, heeft het mis. De uitvoering en vertellingen van deze opera focussen zich voor een groot deel op het hedendaagse Amerika. 20 in elkaar overlopende tracks kent deze plaat. Sommige gezongen dan weer onderbroken door instrumentale hoogstandjes die keer op keer weer iets moois inluiden. De veelvoud aan muziekstijlen moet je aandurven voordat je overweegt deze plaat aan te schaffen. De ritmiek en de drive laveren namelijk van hyper moderne ragtime, old time jazz, oer blues en Caribische salsa. Tja, en als dit alles dan ook nog gebracht wordt door "real people" met "real instruments" dan snapt u al dat ik dit conceptalbum warm kan aanbevelen.

Een paar tracks die bij de eerste luisterbeurt bij mij al bleven hangen. Wedding Song, Way Down Hometown, When the Chips Are Down, Wait For Me, Why We Build the Wall en Doubt Comes In bezorgen mij nog steeds kippenvel. Attentie Peter Gabriel, Mike Oldfield en Roger Waters fans deze muzikale opera zou jullie ook wel eens aan kunnen spreken.

Jan Janssen

Artist: The Preserves

Album: How Excellent & Cicilized Are We

Label: Independent

vrijdag 11 juni 2010

The preserves is een project van Tony Tengs en Albert McDonnell in de hoofdstad van Alaska, Juneau. Het begon in 1993 met een optreden op het Alaska Folk Festival in hun woonstad en sinds dat jaar zorgt Tengs voor in ieder geval drie nieuwe songs voor dat festival, uit te voeren door 'The Preserves Festival Band' met een wisselende samenstelling die tot tien musici kan oplopen. Op de foto in het digipack oogt het gezelschap uitermate vrolijk in redelijk extravagante kleding. Behalve Tengs en McDonnell zijn er meer dan 23 anderen actief op de door laatstgenoemde in Juneau opgenomen eerste CD van het gezelschap. Kenmerkend voor de sound van The Preserves zijn de (fraaie en soulvolle) stem van zangeres Roslyn Brown (lead vocals op 8 van de 13 tracks) en de trombone van Mike Bucy (op 5 songs). Verder horen we naast bas (Albert) en akoestische gitaar (Tony) de piano of keyboards van George Wallace (9 nrs) en de drums van Andy Engstrom (8 nrs). Incidentele bijdragen zijn er op banjo, fluit, orgel, sax, harmonica, djembe, fiddle, mandoline, percussie (o.m. hand drum) en er is een flink aantal achtergrondvocalisten (voornamelijk vrouwen). De nummers op de CD zijn geschreven tussen 1993 en 2006 door Tengs, die hulp krijgt van McDonnell (9 songs) en soms ook anderen. Een echt luisterfeest, deze CD, met hele aparte nummers en bijzondere teksten. Neem bijvoorbeeld de opener, 'Stone soup', een soulnummer met uiteraard Roslyn in een bevallige hoofdrol: 'Take a little pebble and then put it in a pot. And you add a quart of water and you cook it till it's hot. We're making stone soup, soup from a pebble, soup that comes when you're adding lots of drums in a pot made of metal'. Dus is het een recept voor de muziek van The Preserves! Behalve aardig wat soul herkennen we blues, jazz, folk, singer-songwriterwerk en een toefje rock in het totale recept. En ook wat vaudeville, zoals in het titelnummer, waar een vette vraagteken wordt gezet bij de 'beschaving' van het eigen land, de USA: 'How excellent and civilized are we, no longer just from sea to shining sea. Our Kingdom spans the World continually, how excellent and civilized are we. How fabulous and modernized are we. We know this 'cause we heard it on TV. Our bombs are smarter than the other's be. How fabulous and modernized are we. Uncle Sam is our big brother. To the world, he is a mutha'. But you know, before this ends they'll be crying 'Uncle!' once again'. Heel aparte CD, leuke variatie door al die verschillende instrumenten die op één of soms twee nummers meespelen. Ga eens luisteren op internet. Makes you feel happy again!

Fred Schmale

Artist: The Manhattan Valley Ramblers

Album: Ballads And Barnburners

Label: Crusty Scone Records

donderdag 10 juni 2010

Met een dergelijke groepsnaam is het niet moeilijk om te raden waar deze heren vandaan komen. The Manhattan Valley Ramblers zijn Bill Christopherson en John Saroyan, die elkaar in 2006 ontmoetten en sinds die tijd als fiddle/banjo duo optreden. De muziekstijl is Old-time Music, een stijl die beide heren op het moment van ontmoeten al jaren speelden, dus het was niet moeilijk om een repertoire op te bouwen. De harmoniezang werd steeds meer verfijnd, de mandoline (John, naast banjo en gitaar, Bill is de fiddler en pakt af en toe een gitaartje mee) werd geïntegreerd en er kwam een intense zoektocht op gang naar geschikt materiaal van met name de Louvin Brothers, de Stanley Brothers, de Blue Sky Boys en de Carter Family. Dus met name veel bluegrass en country en liedjes over liefde, dood, verraad, verlies en – al dan niet terecht – verblijf in de gevangenis. Op de CD worden negen liedjes met een duidelijke 'broertjes-harmonie-inslag' (vooral uit de jaren 30, 40 en 50 van de vorige eeuw) afgewisseld met hun basisrepertoire, de aanzienlijk oudere fiddle/banjo tunes ('Hell broke loose in Georgia', 'Forked deer', 'Why don't you shove', 'Grey eagle jig', 'Florida blues'). De heren zijn zelf wat terughoudend over het resultaat van de harmoniezang, Bill: 'Er zijn niet veel stemmen die kunnen concurreren met die van de Louvin Brothers'. Maar daarmee doen ze zichzelf tekort, ze benaderen het origineel behoorlijk goed en juist de afwisseling met de 'klassieke' banjo/fiddle tunes is heel aangenaam. Ze hebben bovendien de CD zo 'eenvoudig' mogelijk geproduceerd en geen andere musici ingehuurd. Voor de liefhebbers van de genoemde muziekstijlen is dit een prima aanvulling op wat zij reeds in huis hebben en het is fijn om te weten dat er heden ten dage zelfs in New York musici deze klassieke Amerikaanse roots muziek in hun hart hebben gesloten. Lang leve de valleien in Manhattan!

Fred Schmale

Artist: Sleepy Driver

Album: Steady Now

Label: Black Bell Productions

woensdag 9 juni 2010

Drijvende kracht achter de Canadese band Sleepy Driver is Peter Hicks. Hij componeerde, arrangeerde en (mede) produceerde hun debuutalbum Steady Now. Een heel aardig waaiertje van dertien, soms met country doordesemde, rockpopsongs zijn er op terechtgekomen. Een prima 'wegluister' album vanwege de toegankelijke melodieën en aanstekelijke ritmes, maar dat me toch geen moment bij de kladden greep. Het soortelijk gewicht van de meeste liedjes vind ik daarvoor echt wat te laag, al moet ik toegeven dat ze geheid in elkaar steken.

De degelijke ritmesectie, prima gitaarwerk, pingelend pianootje, meanderend orgel, opduikende trompetjes, het klinkt allemaal als een klok. Maar toch.

Huub Thomassen

Artist: John Shipe

Album: Yellow House

Label: Involushun Records

dinsdag 8 juni 2010

Singer-songwriter John Shipe woont en werkt in Eugene, Oregon (Westkust USA, onder Seattle). Sinds het einde van de jaren 80 van de vorige eeuw heeft hij 200 liedjes geschreven en 9 albums uitgebracht, alternerend tussen akoestisch en elektrisch. Het aparte Yellow House, inmiddels bijna twee jaar oud, is zijn laatste product, voornamelijk akoestisch. Zestien eigen nummers, 50 minuten lang, brengt hij ons op de hoogte van zijn wederwaardigheden. Sommige liedjes hebben een absurdistische inslag, zoals het titelnummer Yellow House, waar hij allen die bij de CD betrokken zijn een rol geeft in zijn (gele) huis ('six-foot woman', 'mysterious landlord', 'homeless man', 'frat boys', zelf is hij Jonathan Kraus, waarvan ik de bedoeling niet begrijp). Maar misschien leeft hij met deze groep wel in communaal verband, wie weet...Zijn muziek heeft een duidelijke knipoog naar de Beatles, John's stem doet zelfs aan die van Paul McCartney denken. In het openingsnummer 'Hours go by' citeert hij zelfs de Beatjes (jullie weten nog wel: 'I read the news today, oh boy...about a lucky man': 'A day in the life' van Sgt Pepper). Voor de rest treffen we een groot aantal stijlen op de CD aan: folk, country, blues, jazz, pop en experimenteel (hetzelfde soort gitaar-noise dat de Beatles op die LP lieten horen komt in het tweede nummer van de CD voor: 'A double thing'). Shipe zelf speelt een zevental instrumenten, waaronder glockenspielen, clippers en 'bowed psaltery' (een plat snaarinstrument dat met een strijkstok wordt bespeeld), verder horen we bas, drums, percussie, fiddle, trompet en lap-steel. De productie is van Shipe en zijn vaste compaan Ehren Ebbage (gitaren, vocalen, percussie en glockenspielen), Ebbage tekent ook voor het mixen. Een aparte CD, veel aardige liedjes met vooral leuke verwijzingen naar de Beatles in een flink aantal liedjes.

Fred Schmale

Artist: The Wiyos
Album: Broken Land Bell
Label: Independent

maandag 7 juni 2010

The Wiyos is een viermanscollectief uit Brooklyn, actief sinds 2002 en inmiddels aan hun vierde CD toe. Alle liedjes op deze vrolijke 'Broken Land Bell' zijn van de hand van drie van de vier Wiyos's, te weten Michael Farkas (vocals, harmonicas, sound effects, mbira (Afrikaans instrument, betaande uit een houten plank met daarop trapsgewijs geplaatste metalen toetsen), mouth trumpet, goed voor 4 liedjes), Parrish Ellis (vocals, guitars, guitar-banjo, banjo-ukulele, 5 songs) en Teddy Weber (vocals, (steel) guitars, alto horn, mouth trumpet, 3 songs). Bassist (plus vocals, victrola, tape delay, soundscape manipulation) Joseph Dejarnette is behalve muzikaal uitvoerend verantwoordelijk voor de opname en het mixen. Het valt wellicht uit het instrumentarium af te leiden: dit toffe viertal maakt een mix van vaudeville, old-timey Music, string band Music, (country) blues, country, swamp Music, western swing en jug-band music. Overigens zijn er twee gasten in een zestal nummers actief: Adam Matta (human beat-box/vocal percussion en mouth trumpet) en Sxip Shirey (whistling, megaphone, sundries (=letterlijk: extra's)). Het geheel is zeer aanstekelijk! De heren kunnen ook aansprekende songs pennen, zoals het vaudevillesque western swing nummer 'Dontchaletmecatchya', het calypso-achtige 'All aboard', het in zydeco gedoopte 'Angeline' (de openingszinnen zijn in het Frans), een tweede western swing nummer 'Green bottle #6' (geen fiddles, wel een sublieme mondharmonica, banjo en een 'vijftiger jaren steel guitar'), het nummer in trein-tempo 'Drum', het in 'Hank Williams stijl' (steel guitar!) gebrachte 'Uncork the whiskey' en de prachtige afsluitende wals 'Valentina'. Vooral het gebruik van de harmonica's en verschillende verschijningsvormen van de steel guitar geven Broken Land Bell een gevarieerd muzikaal landschap mee, waardoor je bij elke song weer wordt verrast. En je wordt er echt vrolijk van! The Wiyos lijken me beslist ook een groep die live harten sneller doet kloppen. Als ze ooit (weer) in de buurt zijn is een gang naar een van hun concerten - op basis van de muziek op deze CD - een aanrader. En de CD is uiteraard ook een aanrader, zeker voor de universele liefhebber van Amerikaanse roots-muziek die zich wil laten verrassen

---

Fred Schmale

Artist: Tony Denikos
Album: Already Gone
Label: Independent

zondag 6 juni 2010

Already Gone van de Amerikaan Tony Denikos is een kleine, maar bondige staalkaart van stijlen, waar het verzamelbegrip 'americana' voor staat. Uit die rijke ruif plukte hij namelijk de fijnste bestanddelen uit de genres country, folk, blues en rock en heeft die tot een even solide als subliem geproduceerde songreeks gekneed. Opgetogen en ingetogen liedjes met afwisselend een folk- en blueslaagje. Liedjes voor de lol en liedjes vanwege weemoed en verlangen. Dat hij daarbij als componist frequent leentjebuurt speelde bij met name de muziek van John Fogerty, John Prine en Lyle Lovett, geeft helemaal niks. Voor hem zijn deze iconen eerder een grote inspiratiebron geweest, dan dat er sprake zou zijn van ongegeneerd jätwerk. Hier hoor je het kloppend hart van een ouderwetse liedjessmid, die alleen al uit pure liefde voor deze muziek vakwerk heeft afgeleverd. En om zijn boeket van elf songs + reprise tot volle bloei te brengen, koos Tony Denikos voor een stel puike instrumentalisten op bas, drums, gitaar als basis en op orgel, accordeon, piano en cello voor de extra kleur. Soepel switchend tussen temporeijke nummers en ballades, is het vooral zijn prachtige tenor die voor de fraaie songcohesie op Already Gone heeft gezorgd.

Huub Thomassen

Artist: Ewen Carruthers

Album: One Red Shoe

Label: Stockfisch Records

zaterdag 5 juni 2010

Op het Duitse kwaliteitslabel Stockfish komen met grote regelmaat prachtige folk-CD's uit. In navolging van de CD's (en sinds kort ook DVD's/ Blue Ray's) van een 'éminence grise' van de Engelse folk, Allan Taylor, sinds 1996 op dit label, heb ik recentelijk de Canadese Engelsman Paul O'Brien mogen recenseren en nu is er dan Ewen Carruthers, een Amerikaanse (Californië) Engelsman die zo bescheiden is dat hij geen eigen website heeft (Mijn muziek doet het woord...). Informatie over hem is dan ook lastig te vinden. Na 'When time turns around' (2006) is 'One red shoe' Ewen's tweede CD voor Stockfish. Steeds weer valt op wat een geweldige geluidskwaliteit Stockfish weet te bereiken op haar CD's, ook is manifest dat de kwaliteit van de merendeels Duitse begeleiders bovenmodaal is. Ik noem een paar namen: Ian Melrose (gitaar, whistle, shakuhachi), Martin Hutch (dobro, sitar guitar), Johanna Single (concert harp), Annika Lückebergfeld (mandolin, mandola), Siard de Jong (viool), Hans-Jörg Mauksch (die prachtig klinkende fretless bass). En Ewen zelf kan er ook wat van: zijn akoestische gitaar is prominent aanwezig. U begrijpt het al: deze CD kan mij zeer bekoren. Ewen's stem zit ergens op de lijn van Allan Taylor, met een klein ruig randje Gordon Lightfoot, een aangename en rustige bas. De liedjes zijn heel subtiel, heel mooi, breekbaar zelfs. Hij schrijft over bijzondere gebeurtenissen in zijn (en ons) leven, vaak is een kleine alledaagse gebeurtenis voldoende voor een intens gevoelige beschrijving, soms zijn het grote gebeurtenissen die de wereld schokten - 'Hey Katrina' beschrijft de bekende verwoestende orkaan als een boze vrouw, 'One red shoe' is over 9/11 (in 2006 zag Ewen op TV een beeld dat hem is bijgebleven: één rode schoen op de grond met op de achtergrond de verwoeste twin towers), 'A springtime story' is een loflied op het mooiste seizoen in zijn woonomgeving (Californië), 'Lovebirds' is het verhaal van een vogelpaartje dat de Carruthers' ooit cadeau kregen. Over zijn zoon gaan twee liedjes, een verhaaltje dat hij tijdens een lange autorit aan zijn kleinkinderen vertelde (ze vielen prompt in slaap) werd 'Lonely little white cloud', een recensie van een van zijn CD's op internet schreef Ewen wensvol toe aan een 'Chinese girl', zijn Duitse leraar op de middelbare school in Engeland heette 'Mr Anderson' (Ewen had weinig geleerd tijdens de lessen). Voor de liefhebbers van hele rustige, subtiele, breekbare folk met prachtige begeleiding en begrijpelijke teksten is deze CD een prachtige aanwinst. Heerlijk!

Fred Schmale

Artist: Andy Mason

Album: Stories Told

Label: Last Stop Records

vrijdag 4 juni 2010

Andy Mason is een singer-songwriter uit Californië, uit de Bay Area om wat nauwkeuriger te zijn. Hij woont in de nabijheid van San Francisco. In juli 2007 verscheen zijn debuut-CD 'Songs from town', met 'Stories told', uitgebracht begin 2009, is hij aan zijn tweede volwaardige CD toe. De negen liedjes zijn alle door Andy geschreven in 2008 en handelen over lokale gebeurtenissen, politieke kwesties en minder plezierige menselijke ervaringen (ervaringen met drank, vrouwen, politie, ook wel frustraties genoemd). Zijn manier van zingen en spelen (vier van de liedjes brengt hij alleen, waarbij hij zichzelf op gitaar en mondharmonica begeleidt) maakt duidelijk dat Bob Dylan een zeer belangrijke invloed is, met name het mondharmonicaspel doet sterk denken aan Dylan in zijn beginjaren. Overigens noemt hij zelf ook Woody Guthrie, Johnny Cash en Waylon Jennings als belangrijke invloeden. Andy's stem zit in de hogere regionen, heeft een beetje vibrato, is vrij 'vlak' en wordt op den duur licht irritant. Dat geldt in wezen ook voor zijn liedjes, er is weinig variatie, de een kabbelt even eenzaam voort als de ander. Helaas is hij, met name in de vijf liedjes die hij met band brengt, moeilijk te verstaan en zijn de teksten, op de opener 'Bridge to Panama' na, nergens te vinden. Dus mis ik de pointe van de verhalen van onze Andy in een paar gevallen. Ik heb een poging gedaan om van één van de betere liedjes, het solo gebrachte 'Bride on home', de tekst op te schrijven: 'So why don't you bring your bride on home, this been going on for way too long. So why don't you bring your bride on home, cause no man is meant to be alone. See she says she's been running around town, and she's got better things to do. You say you have believed it all inside, and these feelings you can hide. So why don't you bring your bride on home, this been going on for way too long. So why don't you bring your bride on home, cause no man is meant to be alone. Don't leave her on that basement floor, or you have to deal with the authorities for sure. Try to live a good long life, and don't fill your days with so much strive. So why don't you bring your bride on home, 'tis been going on for way too long. So why don't you bring your bride on home, cause no man is meant to be alone. So why don't you bring your bride on home, this been going on for way too long. So why don't you bring your bride on home, cause no man is meant to be alone'. Ook de teksten zijn niet echt hemelbestormend, dus. Resteert het vermelden van de band (5 nummers): Dave Reep (lead guitar, dobro), Mike Chase (keyboards) en Dave Gursom (bas). Begrijp me niet verkeerd, de CD is zeker niet slecht, Andy is een redelijke singer-songwriter, maar er springen bij mij zeker geen vonken over.

Fred Schmale

Artist: Sarah MacDougall

Album: Across The Atlantic

Label: Copperspine Records

donderdag 3 juni 2010

Een echte prettige verrassing, dit wonderschone album van de in Zweden geboren en in Canada (Vancouver) wonende singer-songwriter Sarah Mac Dougall. Ze schreef de 10 juweeltjes helemaal zelf, nam de liedjes zelf op en produceerde de CD. Aanvullende werkzaamheden vonden plaats in een studio in Vancouver. Sarah's stem is licht onvast, vibreert wat, maar is zodanig met emotie geladen dat je moeiteloos in haar ban geraakt. In de begeleiding zit veel onverwachte variatie, vooral door het gebruik van blazers, met name trompet, clarinet en euphonium. Met name in het up-tempo nummer 'Biggest mistake' is sprake van veel onverwachte wendingen, waarin behalve de genoemde blazers ook viool en Fender rhodes een mooie rol spelen. De opvolger van dit leuke nummer is een heerlijk walsje, waarin viool en cello de achtergrond inkleuren en er veel ruimte is voor een schitterende dobro-solo, waarna de Weissenborn het afrondt ('Oh, my darling, my dear, I will wisper to you slow, I will wisper to you slow, that I've got sorrow in my heart, and I thought that you should know'). En dan dat laatste nummer, 'Goodbye Julie', ingezet door de trompet van Tim Tweedale (ook dobro, Weissenborn en pedal steel), een gevoelig walsje met een schitterende melodie en een gevoelige tekst (al blijft het raden hoe het zit met die Julie, 'Goodbye Julie, it's time I leave for good, you always said I would'). Heerlijk, kippenvel... De overige zeven liedjes grijpen je op vergelijkbare wijze bij de... (vul in naar behoefte). Prachtige melodietjes, prachtige arrangementen, prachtige begeleiding. Aan wie het doet denken? Geen idee, ik heb geen vergelijkingsmateriaal kunnen bedenken. Dit is gewoon Sarah Mac Dougall met haar eerste goed verkrijgbare CD (haar debuut was een in 2005 in haar woonkamer opgenomen als een soort demo en om op shows te verkopen, van de 1000 exemplaren zijn er nog maar een paar over; in 2008 maakte ze een EP-tje ter gelegenheid van haar tour door de UK).

Fred Schmale

Artist: Massy Ferguson

Album: Cold Equations

Label: Independent

woensdag 2 juni 2010

Als ik de muziek hoor van het vierkoppige alternatieve rockbandje Massy Ferguson uit Seattle, denk ik aan landdoorkruisende autoritten. Uiteraard het liefst in Amerika en anders maar, met enige verbeeldingskracht, thuis op de bank. Hoe of waar dan ook, de elf songs op hun debuutalbum Cold Equations hebben een prettige luistertrip voor je in petto. Elf energieke, goed in het gehoorliggende, meezingbare liedjes met kop en staart. Invloeden uit het rocksegment voeren de boventoon, met daartussen krokante laagjes alt.country en pop. De sfeer is licht melancholiek, dromerig, landerig.

De bandleden, die alle liedjes samen schreven, zijn drummer Dave Goedde, toetsenist Tony Mann, gitarist/vocalist Adam Monda en vocalist/bassist Ethan Anderson. Die laatste heeft een nogal schorre stem, die bovendien vaak net niet de vereiste hoogte haalt en juist daarom machtig klinkt. Massy Ferguson is een hecht en dynamisch klinkend gezelschap, dat bovendien een snaar weet te raken.

Huub Thomassen

Artist: Vince Melamed

Album: What Matters Most

Label: Independent

dinsdag 1 juni 2010

Alvorens zelf de spotlights te zoeken, hebben sommige muzikanten al decennialang gespeeld en geschreven voor anderen. Als begeleider in de studio of op het podium en soms als liedjesleverancier. De uit Los Angeles afkomstige oudere jongere Vince Melamed is zo iemand die, nu pas, met What Matters Most zijn debuut heeft gemaakt. Een A-4tje vullen met grote namen, aan wie hij in die verschillende hoedanigheden diensten aanbood, vormt geen enkel probleem al moet hier volstaan worden met een kleine greep: Bob Dylan, The Eagles + solo gerelateerd, Dan Fogelberg, JD Souther, Rosanne Cash, Karla Bonoff, Trisha Yearwood, Rodney Crowell. Inderdaad, vooral een exponent van zowel de zeventigerjaren Westcoastpop als van het gepolijste Nashville geluid en dat steekt hij op What Matters Most nog steeds niet onder stoelen of banken. Tien verzorgd klinkende, netjes binnen de lijntjes ingekleurde plaatjes, maar dan zonder die aalgladde productie van ongeveer veertig jaar terug. De ook nu min of meer aanwezige steriliteit, wordt ruimschoots gecompenseerd door de melodieuze rijkdom en superieure begeleiding, waardoor elke song garant staat voor een misschien terloops, maar nochtans sterk luisterplezier. Kan bijna ook niet anders wanneer je beschikt over de superbe gitarist Pat Buchanan en nog zo'n handjevol klasbakken. Waarvan akte.

Huub Thomassen

Artist: The Shannon Lyon Townes Experience

Album: Sorrow And Solitude

Label: Independent

dinsdag 18 mei 2010

De geboren en getogen Canadees Shannon Lyon is een troubadour avant la lettre. Om eenzaamheid en demonen voor te blijven trekt hij sinds jaar en dag de wijde wereld in, zijn persoonlijke liedjes over troeblerende ervaringen voordragend aan wie ze maar horen wil. Naar het schijnt vindt hij evenwel slechts bij alt. countrydiehards, in met name Duitsland en ons land (hij bezit een woonstek in Limburg) een gewillig oor, hetgeen niet te snappen is met minstens een dozijn magnifieke en goudeerlijke albums op zijn conto waar de vitaliteit en melancholie vanaf spat. Een prachtig oeuvre, dat met de coverplaat 'Sorrow And Solitude', als eer aan zijn zwartgalligste voorbeeld Townes Van Zandt, een stijlvol vervolg krijgt. Vele artiesten gingen hem voor, zoals vorig jaar Steve Earle met 'Townes', maar niemand kan in Lyon's schaduw staan door de fenomenale wijze waarop hij een negental nummers in kraakheldere, twangende en jamachtige rockversies, heeft geïnterpreteerd. Naast overbekende als 'Waiting Around To Die' en 'If I Needed You', is er ook een heerlijk, ruim tien minuten lange uitvoering van 'Marie' en de in een liefdevolle wurggreep houdende ballade 'The Catfish Song'. En daarbij, niet eens uit chauvinisme opgemerkt, wordt hij grandioos geruggensteund door een trio landgenoten met de lyrische orgelklanken (een geweldige vondst) van Mike Roelofs (J.W Roy, Bart Oostindie, B.J. Baartmans), de dynamische drumpartijen van Joost Kroon (o.a. New Cool Collective, Hans Teeuwen, Kane) en de uitgerekte ultramelodische, maar (be)giftige gitaarpartijen (a la Neil Young, Ad Vanderveen) van Léon Bartels in wiens studio (Leons Farm in Nijmegen) de plaat werd opgenomen. Het uiterst krachtige doch beheerste samenspel van prachtige donkergekleurde arrangementen, lome ritmes en intens droevige stem van Shannon Lyon, maken het luisteren naar 'Sorrow And Solitude' inderdaad tot een indringende ervaring. Wie breekt er nog meer een lans voor deze zeldzaam goeie singer-songwriter?

Huub Thomassen

Artist: John Fullbright

Album: Live at the Blue Door

Label: Independent

maandag 17 mei 2010

John Fullbright is een jonge (begin 20) singer-songwriter uit Okemah, Oklahoma, de stad waar Woody Guthrie is geboren. Ik heb hem tijdens het afgelopen SXSW festival in Austin (zondag 21 maart) zien optreden in de achtertuin van Amelia's, helemaal akoestisch (de PA was elders terecht gekomen). Dat beviel mij uitstekend, het geeft een helder beeld van de mogelijkheden van de artiest en in het geval van John viel het goede spel op gitaar en mondharmonica, de bluesy stem en de fraaie liedjes op (volgens zeggen is hij ook een puike pianist en accordeonist). Deze jongen heeft het in zich om een hele grote te worden. Zijn stem doet denken aan die van Steve Earle, evenals de muziekeuze – de bluesinvloeden die manifest zijn op deze prachtige live-CD waren ook te horen op bijvoorbeeld Earle's 'Guitar Town'. Maar John doet ook denken aan de jonge Dylan, een bluesier versie weliswaar. Terug naar de CD. Deze werd live opgenomen in de 'Blue Door', sinds 1993 het belangrijkste podium voor singer-songwriters in Oklahoma, gevestigd in Oklahoma City. John schreef 13 van de 14 liedjes zelf, nummer 14, de afsluiter, is een lofwaardige cover van Leonard Cohen's prijsnummer 'Hallelujah'. In de teksten van de eigen liedjes is een belangrijke rol te bespeuren voor zijn geliefde Oklahoma. In het schitterende 'Tombstone' wordt een ode gebracht aan Woody en zijn favoriete opa, van beide is een grafsteen te vinden op de plaatselijke begraafplaats. In 'Post war blues' komt de problematiek van de door een oorlog getroebleerde (ex)-militairen aan de orde. Vraagtekens bij het begrip 'gerechtigheid' komen aan de orde in 'Justice'. Ook heeft hij aandacht voor de liefde, zij het in mindere mate dan meestal op dergelijke CD's. Het prachtige 'New arrival' gaat over het opgroeien van een baby met alle liefde die erbij hoort en soms te weinig wordt gegeven, na een prachtige fingerpicking intro komt een moeilijke relatie aan bod in 'Somebody else's name' met een meisje dat maar niet gelukkig wil zijn. Ook in het walsje 'All that you know' is de relatie moeizaam. In een tweede walsje, 'Blameless' verzoekt hij zijn geliefde om alsjeblieft te blijven: 'Well, lover, please do not leave me, departing, finish the work that you're starting, don't leave me some half-painted dream. Tell me why she takes on the love that I give her, flows down the path like a river, throws my love onto the sea. Oh Jesus, what do we say when they leave us, why don't they ever believe us, do they not know what they do'. Blijkbaar ontmoet John alleen maar moeilijke vrouwen of is het misschien zijn eigen invalshoek? Wie zal het zeggen. En steeds is er die geweldige begeleiding op gitaar (hij speelt in diverse stijlen en met name zijn fingerpicking techniek is groots) en harmonica. John is binnenkort te bewonderen op het 'Naked Song Festival' in Eindhoven (zaterdag 29 mei as.). En wat mij betreft een dubbelvette tip.

Fred Schmale

Artist: Jason & The Scorchers

Album: Halcyon Times

Label: Blue Rose Records

zondag 16 mei 2010

Halcyon Times is de onverwachte, maar grandioze comebackplaat van Jason & The Scorchers. De combinatie van stoere plattelandsrock en smartelijke countryballades blijkt, ook na een jaartje of vijftien, nog steeds hun handelsmerk. Verschil is echter wel dat hij met dit album zijn oude repertoire veruit overtreft. Betere songs, grotere variatie, sterkere dynamiek, strakkere ritmiek en glasheldere productie zorgen voor een opwindende luisterervaring. De band bestaat nu, naast 'farmer' zanger en componist Jason Ringenberg, uit de op het oude nest teruggekeerde Fender Telecaster- beul Warner E. Hodges, plus de nieuwkomers bassist Al Collins en Zweedse drummer Pontus Snibb. Geestverwante muzikanten Tommy Womack en Dan Baird staken een schrijvershandje toe, waarbij laatstgenoemde in alle veertien nummers ritmegitaar speelde. Het resultaat rockt en swingt compromisloos in alle soorten en maten. Hard en zacht wisselen elkaar af in een bonte mengeling van punk, rockabilly, hardrock (soms volgens Led Zeppelin- concept) en country. Jakkerend of jankend het doet er niet toe, want zonder uitzondering wordt elke noot met hart en ziel geraakt.

Dit uitstekend nieuwe repertoire zal, tijdens de Europese tour dit voorjaar, ongetwijfeld voor een extra adrenalinstoot zorgen bovenop de toch al van oudsher zeer enerverende en energieke live reputatie van dit gezelschap, type 'ruwe bolster blanke pit'.

Huub Thomassen

Artist: David Olney

Album: Dutchman's Curve

Label: Independent

zaterdag 15 mei 2010

Voor de liefhebbers van het betere singer-songwriterwerk is David Olney een goede bekende. Zijn productie is inmiddels uitgegroeid tot een 24tal soloCD's sinds zijn debuut op Rounder in 1981 ('Contender'). Vaak handelen zijn liedjes over andere personen en beschouwt hij de wereld vanuit het perspectief van die ander. In de loop der jaren zijn vele juweeltjes verschenen, mooie ballades maar ook pittige rockers. Het nieuwe album, dat op 13 april jl. het levenslicht zag, borduurt voort in de Olney-traditie, maar Olney zou Olney niet zijn als hij niet een paar verrassingen voor ons in petto had. Op de nieuweling zijn dat het 'Doo-Wah' getinte 'Little sparrow' over de bekende Franse zangeres Edith Piaf en het Buddy Holly getinte nummer 'Lucky star and Mr Moon' met een celeste in de hoofdrol. Een andere verrassing is het slotnummer, 'The moment I tell you goodbye' met een verrukkelijk melodietje dat doet denken aan 'Defying gravity' van Jesse Winchester. Echt Olney is 'Mister Vermeer', een wonderschone ballade die hij schreef aan de keukentafel van Joanna Serraris in Den Haag op de dag dat hij dat geweldige Vermeer-schilderij 'Meisje met de paarlen ooring' had gezien. De titel 'Dutchman's curve' is behalve een knipoog naar zijn goede ervaringen met ons land, waar hij al vele jaren komt spelen (in 1994 verscheen al een CD 'Live in Holland' van hem) een lied over de grootste treinramp in de USA in de 20e eeuw, in 1918 bij Dutchman's curve nabij Nashville. Dan is er nog het Iers (o.m. dank zij het gebruik van een penny whistle) getinte verhaal over een vrolijke treinroof, 'Covington girl', waarbij het wijsje doet denken aan 'Bottle of wine'. Blues komt aan bod in 'You never know' en rock in 'Way down deep'. David schreef zijn 11 eigen liedjes op deze nieuwe CD voor een deel samen met John Hadley (7), verder zijn er in dit verband bijdragen van Gwil Owen en David's vaste begeleider Sergio Webb. De twee overige songs zijn covers, waarbij vooral de zeer aparte versie van de klassieker uit 'The great American Songbook', 'I only have eyes for you' opvalt (hierin zorgt David voor de 'Doo Wop Sh-Bops'). Sergio is in 7 songs de voornaamste gitarist. Verder zijn er belangrijke bijdragen van Jack Irwin (drums, percussie, keyboards), Dave Roe (staande bas), David Henry (cello, viool) en Jim Hoke (saxen, penny whistle, auto harp). En ook zijn er enkele avonturen van David zelf op zijn ukulele. Een fantastisch gevarieerde CD met rock, blues en een paar onvergetelijke subtiele ballads en toekomstige klassiekers, behalve de eerder genoemde juwelen 'Mister Vermeer' en 'The moment I tell you goodbye' met name 'If I were you': 'If I were you here's what I'd do: I'd put a candle in the window. I'd watch the clouds roll across a moonlit sky. While you were gone I'd carry on and I'd dream of you returning. That's what I'd do if I were you' en verderop: 'If you were me you would see all the miles keep us apart. If you were me you would believe I will hold you in my arms again not just in my heart'. Helemaal Olney! David Olney en Sergio Webb toeren eind mei, begin juni in ons land met onder meer optredens in Eindhoven (Naked song festival, zaterdag 29 mei) en Den Haag (Transvaria, dinsdag 1 juni).

Fred Schmale

Artist: Crazy Heart
Album: Original Motion Picture Soundtrack
Label: New West Records

vrijdag 14 mei 2010

De film 'Crazy Heart' is gebaseerd op de gelijknamige roman van Thomas Cobb en verhaalt over het leven van Bad Blake, een countryzanger op zijn retour. Voor de hoofdrol werd Jeff Bridges gecast; een gelukkige keuze, hij won er onlangs voor het eerst in zijn carrière een Oscar mee.

Blijft natuurlijk de vraag over kan zo'n 'Best Actor' er ook als zanger mee door? Geen enkel probleem, z'n nonchalante wijze van acteren blijkt ook zingend uitstekend te werken.

Begeleid door het puikje onder de sessiemusici (o.a. Jay Bellerose, Greg Leisz, Joel Guzman en Buddy Miller) komt de stem van Bridges op je over als een gelouterde countryartiest. In de zes door hem gezongen tracks hoor je vocalen die vergelijking oproepen met een zanger als Dave Alvin. Filmcollega Colin Farrell levert ook twee maal vocaal zeer behoorlijk werk af, al klinkt zijn stem toch wat meer mainstream. Overbodig vind ik de (gelukkig slechts 51 seconden durende) bijdrage van Robert Duvall, een a capella uitvoering van Billy Joe Shaver's 'Live Forever'.

De soundtrack is verder gevuld met nummers van artiesten als The Louvin Brothers, (zangeres) Sam Phillips, Waylon Jennings, Townes Van Zandt en Buck Owens (verrassend hoe fris zijn 'Hello Trouble' uit 1964 nog klinkt!). Maar de mooiste 'opvuller' is voor mij toch 'Once A Gambler' van Lightnin' Hopkins; luister eens hoe hij zijn gitaar laat 'cry'en'!

Echter, de mooiste stem op de cd is die van Ryan Bingham, twee bijdragen van hem met als onbetwist hoogtepunt van deze cd het themalied van de film 'The Weary Kind', zeer terecht dat dit nummer de Oscar kreeg voor 'Best Original Song'.

Benny Mulder

Artist: Reckless Kelly
Album: Somewhere In Time
Label: Blue Rose Records

donderdag 13 mei 2010

In januari besprak ik al de energieke countryrock plaat "Naive" van Micky & The Motercars. Schreef toen "Als je Naive voor het eerst opzet denk je meteen aan Reckless Kelly. De melodieuze muzikale gelijkenis is enorm. Je zou kunnen stellen dat de familie Braun (Micky, Willy, Gary en Cody) zo langzamerhand hun eigen countryrock sound hebben ontwikkeld". De achtste release "Somewhere In Time" van Reckless Kelly onderstrepen deze woorden zij het niet met een grote maar...

"Somewhere In Time" is een eerbetoon aan liedjesschrijver en countryzanger Pinto Bennett. Het zijn, volgens eigen zeggen, stuk voor stuk "Hardcore Cowboys" liedjes waar de gebroeders Braun mee opgroeide. Super vette songs als 'Little Blossom' en 'The Ballad of Elano Deleon' (met Joe Ely) en 'Bird on a Wire' klinken overtuigend. Daarna kakt de CD echter in met een aantal zoetsappige onschuldige country deuntjes waarvan er dertien in een dozijn passen. Ik veer pas weer op bij track negen 'Pure Quill'. Jammer want ik had een iets roekelozere insteek van deze "old time" traditionals veel mooier gevonden. Een stuk minder gedreven Reckless Kelly plaat dus weliswaar gemaakt door vakmensen maar die kunnen ook wel eens een "Day Off" hebben.

Jan Janssen

Artist: Hilary York

Album: In The Dark

Label: Hey Miau Records

woensdag 12 mei 2010

Als telg uit een muzikale familie, was het nota bene David Bowie's song Space Oddity die de ambitie in haar aanwakkerde om muziek te gaan maken. Maar het repertoire van de in Austin, Tx woonachtige singer-songwriter Hilary York, heeft helemaal niks gemeen met het overwegend theatrale werk van de Brit. Integendeel, de moderne folkrock- en popliedjes op haar tweede album In The Dark, ademen - geheel in overeenstemming met die titel - een donkere en vaak vertilde sfeer, als gevolg van teleurstellende liefdeservaringen. Nou ben ik wel een liefhebber van droevige liefdesliedjes, zeker wanneer er mooie tekstregels in voorkomen, zoals bijvoorbeeld 'the future's got me thinking of the past' in het openingsnummer Jadad. Dat liedje vormt de goedgekozen opmaat voor de overige acht stukken die hetzelfde aangrijpende mineurkarakter bezitten. De mistroostige maar krachtige manier van zingen, waarmee Hilary York haar hartzeer de vrije loopt laat, heeft soms een lichte touch van Patti Smith. Vocaal wordt ze ondersteund door een erg aardig plukje plaatselijke muzikanten, met onder meer meester gitarist Scrappy Jud Newcomb, multi-instrumentalist en co-producer Kullen Fuchs op piano, orgel, trompet /cornet, Steve Bernal op bas en cello en Kyle Schneider op drums. In The Dark bevat een warme, toegankelijke en kleurrijke mix van akoestische- en elektrische folkrock, die met veel soul ten gehore wordt gebracht. Om in je hart te sluiten.

Huub Thomassen

Artist: Lee Harvey Osmond

Album: A Quiet Evil

Label: Latent Recordings

dinsdag 11 mei 2010

Wie denkt dat Lee Harvey Osmond de naam is van een nieuwe singer-songwriter heeft het mis. Werd in eerste instantie ook op het verkeerde been gezet. Nee, Lee Harvey Osmond is het nieuwe speeltje van Tom Wilson die u waarschijnlijk wel kent van Canadese bands als Junkhouse en Blackie & The Rodeo Kings. Wilson sleepte o.a. drummer Ray Farrugia (Junkhouse), Aaron Goldstein (Pedal steel), bassist Josh Finlayson (Skydiggers) en Brent Titcomb op mondharmonica in zijn kielzog mee. Het vijftal staat trouwens, in deze vorm, ook live op het podium. Op het debuutalbum "A Quiet Evil" weet de band zich ondersteund door ondermeer Colin Linden, Andy Maize (Skydiggers), en de twee Cowboy Junkies Margo en Michael Timmins.

Met de opener 'The Love Of One' sluipt hun debuutalbum "A Quiet Evil" bij je naar binnen. Meteen wordt duidelijk dat hier vaklui aan het werk zijn. Ennio Morricone's 'Once Upon A Time In The West' smelt samen met een geavanceerde Calexico groove. Heerlijk! Track twee 'Cuckoo's Nest' wordt muzikaal uitgesponnen met klarinet en sax geschal. Het roffelende 'Queen Bee' en het psychedelische 'Blade Of Grass' tillen gezamenlijk "A Quiet Evil" naar een aantal hoogtepunten op deze plaat. 'I'm Going To Stay That Way' en 'Angels In The Wilderness' zouden zomaar tot enorme radio hits kunnen uitgroeien. Hekkenluiter is zowaar een Lou Reed cover 'I Can't Stand It'. In een hypermoderne hoedanigheid herrijst een nieuw Velvet Underground era. Gewoon klasse...

Vorig jaar al over de tongen van echte insiders nu maar hopen dat deze Canadese poprock, folk en blues de erkenning krijgt die het verdient.

Jan Janssen

Artist: Matt Harlan

Album: Tips & Compliments

Label: Berkalin Records

maandag 10 mei 2010

Het is een volgens mij een droom van de meeste singer-songwriters om bij het uitbrengen een debuut CD muziekcritici meteen de mond te snoeren. Nadeel daarvan is vaak dat de lat meteen te hoog wordt gelegd. Om dit te voorkomen hier een ingetogen betoog over Matt Harlan's debuutalbum "Tips & Compliments".

Om maar eens met de titel in huis te vallen, die is aardig gevonden en zegt in principe, naar mijn eendoordeel, meer dan voldoende. Harlan heeft een mooi warm stemgeluid die bij de eerste luisterbeurt al omarmt. Dat doen de dertien country en folkrock georiënteerde liedjes op deze plaat overigens ook. Met het grootste gemak zak je weg in je sofa en geniet je van songs als 'ElizabethTown' en 'Driving Song'. In laats genoemde liedjes doet overigens ene Phoebe Hunt (Belleville Outfit) een flinke duit in het zakje. Soberheid heeft, wat mij betreft, nog nooit zo geïnspireerd geklonken. Harlan sluit af met misschien wel het mooiste nummer op deze plaat. 'Dresses' onderstreept het enorme talent van singer-songwriter Matt Harlan die op het punt staat voorzichtig door te breken. Behoudender kan ik het niet opschrijven.

Jan Janssen

Artist: Cracker

Album: Live At The Rockpalast Crossroads Festival

Label: Blue Rose Records

zondag 9 mei 2010

De progressieve Duitse TV muziekprogramma's als BeatClub en RockPalast plaveien nog steeds aan de weg. Met de komst van digitale TV en recordable DVD spelers is het zelfs weer mogelijk ze te bekijken. Waar in de wereld je de naam RockPalast ook laat vallen echte muzikliefhebber weten precies waarover je het hebt. Twee keer per jaar vindt het Crossroads festival plaats. De camera's en microfoons staan dan opgesteld in Music Club Harmonie in Bonn. Cracker is typisch een band die je op de RockPalast planken verwacht. In 2005 stond men daar overigens ook al.

In oktober 2008 deed het viertal Johnny Hickman, David Lowery, Frank Funaro en bassist Sal Maida (Roxy Music) het dunnetjes over. Live At The RockPalst Crossroads Festival bevat twee CD's en een loepzuiver geregisseerde DVD. Het RockPalast productieteam levert vakwerk af. Als keurig geklede Spartanen wordt er stevig maar zeer geconcentreerd op los gerost. Alt Country zoals het ooit bedoeld was! Het is feest op deze plaat met liedjes die in feite stuk voor stuk wereldhits hadden kunnen zijn. 'Teen Angst', 'Turn On Tune In Drop Out', 'Euro Trash Girl' en hun nieuwste telg 'Gimme One More Chance', ze staan er allemaal glashelder op. Een prachtig collectors item voor de ware Cracker aanhanger en misschien ook voor mensen die weer willen ontdekken "How To Rock 'n' Roll"

Jan Janssen

Artist: Crappydog

Album: Sure Ain't Getting Any Younger

Label: Sonic Rendezvous

zaterdag 8 mei 2010

Achter de 'welluidende' groepsnaam Crappydog gaat songschrijver, zanger, veelzijdig instrumentalist én Zeeuw Erik Vandenberghe schuil die, na een drietal soloplaten, met Sure Ain't Getting Any Younger een - laat ik zeggen - krankzinnig (mooi) bluesalbum heeft gemaakt. Alleen aan excentriekelingen, zoals hij, is het gegeven de blues te verknippen tot een beklemmend hoorspelachtige luisterervaring. Hoewel de entree tot zijn hoogdrempelige leef- en muziekwereld niet vanzelf ging, bleek en beetje nieuwsgierigheid genoeg om er blijvend geboeid door te raken. De grommende en snerpemde saxofoon geluiden van Arnout Brinkman, de huilende en dreigende (slide) gitaarklanken van Vandenberghe, maar vooral zijn wanhopig en troosteloos klinkende manier van zingen, laten een onuitwisbare indruk achter. In twaalf nummers gutsen gemankeerde bluesversies uit zijn poriën. Zodoende zijn binnenste buitenkerend, een opkomende polderkolder afwerend. Het spelen van heftige bluesinterpretaties als bezweringsformule of als uiterst noodzakelijke manier van overleven, geven aan zijn muziek een heel heftig karakter. En wie neurotische blueserupties als deze omlijst met hanengekraai, meeuwengekrijs, klokkengelui, donderslagen, klotsend water en wat dies meer zij, moet een intens melancholische romanticus zijn.

Huub Thomassen

Artist: Jeffrey Foucault & Mark Erelli

Album: Seven Curses

Label: Continental Record Services

vrijdag 7 mei 2010

Enkele jaren geleden namen deze twee vrienden in twee avonden/nachten een verzameling 'murder ballads' op. Het resultaat is nu te horen op deze cd. Slechts twee stemmen en veel snarenwerk, flonkerend gitarenspeel om preciezer te zijn. En heel fraai opgenomen; geen foefjes, geen technische manipulaties, maar een mooi direct en droog geluid. Smullen geblazen! Erelli heeft een stem die prachtig past bij deze min of meer verhalende songs en Foucault? Ach, prachtig die emotionele lading in zijn hemelse stembanden! De keuze van de songleveranciers is zeer divers, zo zijn er b.v. nummers van Woody Guthrie, Tom House, Paul Siebel, Steve Earle, Bruce Springsteen, Neil Young én Porter Wagoner (het wrangkomische 'The First Mrs. Jones') te beluisteren. Genoeg geschrijf; voor elke rootsliefhebber is dit album onmisbaar. 'Seven Curses' is een onvermijdelijke aanschaf!

Benny Mulder

Artist: Paul Curreri

Album: California

Label: Tin Angel Records

donderdag 6 mei 2010

Paul Curreri is een jonge singer-songwriter (33 jaar), geboren in Seattle en momenteel samen met zijn vrouw en collega artiest Devon Sproule in Charlottesville in Virginia. Hij heeft zijn hele leven muziek gemaakt, maar zijn opleiding na de High School was gericht op schilderen en film maken. Die opleiding zorgde voor een verscherpte observerend kijk op de wereld om hem heen, maar uiteindelijk won toch de oude passie van het zelf muziek schrijven en maken. Aan het eind van zijn studie had hij al ruim 200 liedjes gecomponeerd op gitaar en piano. In 2001 trok hij door een optreden in New York de aandacht van Kelly Joe Phelps, met wie hij vervolgens een jaar of vier lang regelmatig zou optreden. In 2002 kwam zijn eerste CD uit en met 'California' is hij aan zijn zesde werkstuk toe.

Op California staan 13 nummers, waarvan er 11 van de hand van de meester zelf zijn. Paul schrijft mooie songs met intelligente teksten, waarbij hij veel woorden gebruikt: in de elf liedjes van zijn hand gebruikt hij meer dan 2000 woorden! Het is niet altijd direct te begrijpen waar hij over zingt, je moet er echt induiken. Zijn onderwerpen zijn divers, behalve over zijn liefde voor Devon ('Now I can go on', het leven van alle dag ('Here comes another morning', het gelukkige leven in muzikaal 'California', 'Down by the water', 'Off the street, on the road'), beschouwingen over toen en straks ('I can't return' en 'I can hear the future calling'). Het moeilijkste lied om te doorgronden is 'The line': 'For once, maybe, it doesn't begin where it left off: a navigatable room in the dark. Branches against a raised arm, bare wires tongueing, little eyes of a whole people fireworking from the cracked boards of dustboxes that drone on steady like the backsides of islands, the muscle memory of flatlands.' Ala ik Paul ooit spreek heeft hij een en ander uit te leggen! De begeleiding is overigens ook in handen van Paul, die hiervoor een keur aan instrumenten gebruikt, van drums, bas, viool, piano tot aan een regiment gitaren. Hij doet dat knap en brengt ook nog eens een puike dosis variatie aan, zodat ballads, walsjes, mid-tempo en up-tempo en anders-tempo nummers elkaar op een aangename wijze afwisselen. De gebruikte melodietjes liggen prettig in het gehoor. Er zijn twee covers, één van de voor mij onbekende Brady Earnhart ('Stephen Crane', de man komt ook uit Virginia, Paul was actief op één van Brady's CD's) en verder 'Wildegesees' van de bijzondere singer-songwriter Michael Hurley (nog altijd actief, overigens). Dit laatste (als enige) nummer wordt opgeleukt door vrouwlief Devon (el gtr, vocal, piano). Een typische singer-songwriter CD van, naar mijn bescheiden mening, één van de betere singer-songwriters van de huidige tijd. Een extra plusje is er voor de verpakking van de CD, een digipack met tekeningen en schilderwerk van Paul zelf, die ook het tekstboek van fraaie tekeningen voorzag.

Fred Schmale

Artist: Elliott Murphy

Album: A Live In Paris

Label: Blue Rose Records

woensdag 5 mei 2010

In Parijs, al twintig jaar zijn tweede thuishaven, verzorgde New Yorker Elliott Murphy ter ere van zijn zestigste verjaardag in oktober 2008 met zijn zeer toegewijd spelende Franse begeleiders The Normandy All Stars een optreden, dat op cd en dvd werd vastgelegd. Alive In Paris biedt de vertrouwde Murphy -bestanddelen, als daar zijn: literaire teksten, felle aanslag op akoestische gitaar, schelle zang, ritmische arrangementen en tomeloze inzet. De songs stammen uit de tweede helft van zijn bijna veertig jaar omspannende carrière waarin hij, om en nabij, dertig albums maakte. De registratie levert een aardig geslaagd live -album op, dat me desondanks niet tot het einde weet te boeien. De nummers geven van lieverlee de indruk meer van hetzelfde te zijn en daar kan zelfs de uitzonderlijk inventieve gitarist Olivier Durand niets aan verhelpen. De dvd die vijf tracks meer telt, heeft met LA Woman van The Doors nog wel een curieuze cover in petto.

Huub Thomassen

Artist: Or, The Whale

Album: Or, The Whale

Label: Independent

dinsdag 4 mei 2010

Alweer een aantal maanden geleden verscheen het tweede, titelloze album van Or, The Whale uit San Francisco. Fanatiekelingen onder u zullen dit feit zeker niet gemist hebben. Maar een plaat zó steengoed al deze verdient maximale steun, teneinde zoveel mogelijk zieltjes te winnen. Een enthousiaste missie is daarom nooit te laat, al blijft het de vraag of die zoden aan de dijk zal zetten.

Want leefden we nu in de zestiger jaren deze band zou zonder veel moeite, net als hun illustere stad- en muzikale bondgenoten Jefferson Airplane, It's A Beautiful Day en Grateful Dead, een roemrijke toekomst tegemoet gaan.

Deze zevenkoppige formatie - vijf mannen en twee vrouwen - blaast het oude Bay Area-geluid van deze groepen weer nieuw leven in. Geïnspireerd door dat typerende ruimtelijke rockgeluid, worden folk en country op meesterlijke wijze verwerkt tot elf oorspronkelijk klinkende nummers. De aangebrachte finesses door gebruik van banjo, pedalsteel, piano en orgel en bovenal door de warme (samen) zang van de verschillende groepsleden, bepalen tenslotte de muzikale identiteit van Or, The Whale. Krachtig, ingetogen, omfloerst, melancholiek.

Huub Thomassen

Artist: Mike McClure Band

Album: Onion

Label: Boo Hatch Recordings

maandag 3 mei 2010

Songschrijver, gitarist en zanger Mike McClure herkende ik niet onmiddellijk als de toenmalige spil van de countryrockband The Great Divide. Een déjà vu kreeg ik pas toen ik Nowhere Woman op zijn laatste album Onion tegenkwam. Dat nummer staat, in een niet zo heel erg afwijkende versie, ook op het tien jaar oude, door Lloyd Maines geproduceerde, album Revolutions. Daarna, onder eigen naam, zette hij op drie opeenvolgende platen het countryrockgeluid nog wat sterker aan, maar het bleven toch typische tussen wal en schip vallende producties. Dit laatste kan niet van Onion gezegd worden.

Countryinvloeden hebben bijna helemaal plaatsgemaakt voor een compromisloos rockgeluid, dat zelfs niet gespeend is van felle hardrock licks. Die stevige toon wordt van meet af aan gezet in Crah Land, het gedreven openingsnummer, met ouderwets scheurend gitaarwerk en de steenharde ritmiek van zijn begeleiders, Eric Hansen op drums en Tom Skinner op bas. (die laatste figureerde nog even in de pas door de NPS uitgezonden prachtfilm 'Searching' for the Heart of the Heartlands' van Dré Didderiëns, Ankie Keultjes en Ad van Meurs). Het mag dan rocken en rollen als de spreekwoordelijke neten, nochtans is er genoeg ruimte voor de zeer pakkende melodieën die Mike McClure in zijn elf liedjes heeft gestopt. Hij beschikt bovendien over een even gevoelige als rauwe strot, af en toe daarin bijgestaan door Steve Ripley van The Tractors. De goed getimed afwisseling van ballads, up- en mid-tempo songs, geven de plaat een uitstekende balans. Hard, jachtig, ruig, meeslepend, intens, melancholiek, karaktervol en ontieligelijk beziel, zo klinkt deze Red Dirt-band uit Oklahoma.

Wie zo nu en dan aan een al te sterke dosering Americana wil ontsnappen, vormt een band als die van Mike McClure, hét perfecte alternatief.

Huub Thomassen

Artist: Kevin Deal

Album: Seven

Label: Independent

zondag 2 mei 2010

Ondanks dat de Texaanse countrytroubadour Kevin Deal de nodige albums op zijn naam heeft staan, bezit hij hier niet de bekendheid van bijvoorbeeld Joe Ely, Billy Joe Shaver, Ray Wylie Hubbard of de broers Charlie en Bruce Robison. Dat deze man helemaal niet onderdoet voor deze vakbroeders toont hij andermaal aan met het album Seven 7, waarop tien 'Lone Star Texas' songs staan van eigen hand, waarvan twee in co-schrijverschap met Lloyd Maines. Net als op Deals' vorige albums, bespeelt deze icoon weer weergaloos op diverse snaarinstrumenten en zorgt als altijd voor een sprankelende productie.

Is de sound dik in orde, de liedjes zijn dat zonder twijfel ook. Deal schrijft met een knipoog onder meer over cops, liefdes(valstrikken), verloren jeugd en politiek. Country is natuurlijk de muzikale hoofdmoot, maar bluesuitstapjes zijn er ook wanneer Deal de mondharmonica smeugig laat schuiven. Door zijn raspende, wat knauwende stem en donkere timbre bezit elk nummer een lekker vettig soulrandje.

Authentieke countrysongs, een fijne stem en vakbekwaam spel tillen Seven 7 zeker uit boven het kwaliteitsgemiddelde van dit genre. Een album waar, door de aanklevende blue highway-romantiek, zowel heimweezieke roadhitters als dromerige thuiszitters zich aan kunnen laven.

Huub Thomassen

Artist: Devon Sproule

Album: Keep Your Silver Shined

Label: Tin Angel Records

zaterdag 1 mei 2010

Je positief onderscheiden in het alsmaar uitdijende gezelschap singer-songwriters, is de kunst. De Amerikaanse singer-songwriter Devon Sproule verstaat die kunst. Dat bleek eerder al op haar vorige albums en ze bevestigt dat nog eens nadrukkelijk op haar vierde cd 'i Don't Hurry For Heaven'!

In Nederland is er nog een wereld voor haar te winnen, maar Engeland ligt allang aan haar voeten. Eerlijk is eerlijk, ik had ook tijd nodig de aparte symbiose van folk, country, jazz, reggae in haar, ironisch aandoende, liedjes te leren waarderen. De bepaald niet doorsnee melodieën en haar behoorlijk onderkoelde zangstijl deed aanvankelijk wat studentikoos aan en bezitten bepaald geen grote toegankelijkheid, maar bleven op de een of andere manier toch boeien. Geduldig doorluisteren, waardoor uiteindelijk het kwartje viel, heeft me haar muziek leren waarderen. 'i Don't Hurry For Heaven!' bevat tien vernuftige rootsy popliedjes, die geweldig creatief zijn gearrangeerd en bovendien kristalhelder zijn geproduceerd door haar kersverse man en veelzijdig instrumentalist (orgel, piano, A en E- gitaren, banjo, percussie en bijzang) Paul Curreri. Ondersteuning was er van studiomuzikanten op bas, drums en af en toe de extra begeleiding op pedal steel, cello, viool en sax. Eigenzinnig, eigenaardig en ongewoon mooi.

Huub Thomassen

Artist: Overmountain Men

Album: Glorious Day

Label: Ramseur Records

vrijdag 16 april 2010

De meeste Amerikanen zijn echte vaderlanders. Velen koesteren hun kennis over de veldslagen tijdens de Amerikaanse Burgeroorlog, die plaatsvonden tussen 1861 en 1865. Zelf volgde ik ooit een trail die mij langs plaatsen als Williamsburg, Charlottesville, Gettysburg, Harpers Ferry loodsten. Moet eerlijk bekennen dat het indruk op mij gemaakt heeft. Als dan een plaatje op de deurmat valt met als titel "Glorious Day" maakt het mij nieuwsgierig. Het duurde even voordat ik door had dat het om een gelegenheidsproject ging.

Overmountain Men is een bedenksel van Avett Brothers bassist Bob Crawford en singer-songwriter David Childers. Samen met Modern Don Juan gitarist Randy Saxon en drummer Robert Childers is deze plaat opgetuigd ergens in de heuvels van Noord en Zuid Carolina. Daar in de buurt vond, rondom 1780, de slag om Kings Mountain plaats. The Tennessee Overmountain Men keerde het tij van de revolutie die vooraf ging aan de Amerikaanse Burgeroorlog. Dit alles voel en proef je op de een of andere manier.

Lekkere nummers als 'Rembrandt' en 'Some Place Along The River' maken de deze moderne vorm van Hillbilly Bluegrass erg toegankelijk. Met de stroom van Engelse en Ierse immigranten veranderde niet alleen het patriotisme maar ook de muziek in Amerika. Dit wordt eens te meer onderstreept in kroonstukken als 'Coney Island Express' en 'Leaving England'. Crawford vakmanschap uit zich in het liedje 'Angola'. De track maakte ook deel uit van de bekroonde documentaire film Six Seconds Of Freedom.

Ingetogen en leerzame muziek die tot nadenken aanzet. "Glorious Day" klinkt als een cultureel erfstuk. Je bewaard en koestert het tot de tijd rijp is om het met anderen te delen. Fijn gevoel.

Jan Janssen

Artist: Shelley King
Album: Welcome Home
Label: Lemonade Records

donderdag 15 april 2010

Shelley King woont en werkt in Austin, Texas, maar komt oorspronkelijk uit Arkansas. Ze maakt muziek (gitaar, percussie, zang) sinds de vroege jaren 90. Na een drietal EP's tussen 1992 en 1996 (niet meer verkrijgbaar), zijn er vanaf 1998, met inbegrip van deze schitterende nieuweling, 5 CD's verschenen. Ik noemde deze laatste CD, 'Welcome home', schitterend en dat heeft mede te maken met de geweldige sfeer die de CD uitstraalt en het fenomenale vakmanschap van de drie begeleiders (ook in de vocalen) van onze heldin, John Magnie (keyboards, accordeon, harmonica, piano, percussie, drums), Tim Cook (bas, percussie) en Steve Amedée (gitaar, percussie, drums) van de voortreffelijke rootsgroep uit New Orleans, The Subdudes. Shelley heeft een heerlijke, soulvolle stem en mixt op deze CD naar hartelust folk, blues, boogie woogie, gospel, cajun, Rhythm & Blues, bluegrass en swamp pop. Een heerlijke afwisseling van langzame nummers ('Asking too much' en 'It's starting to rain' zijn regelrechte 'klassieke' New Orleans R&B nummers, 'I can't make it easy' is een heerlijk gezongen zwijmelnummer in de echte Swamp-traditie, 'Grain of sand' klinkt als een subtiel gebed, compleet met functioneel orgel, ook in de gospelsferen verkeren de twee versies van 'Welcome home', geschreven vlak na Katrina, waarbij de tweede versie, tevens de afsluiter van de CD, a capella wordt gebracht met hand claps) en vlottere nummers ('Falling Fast' swingt de pan uit en er zit een heerlijke honkytonkpiano in, 'Everything is alright' is een folksy cajun nummer, 'How you make me feel' is een boogie-woogienummer à la Jimmy Reed, 'I remember' met zijn vraag-en-antwoord structuur zou zo maar uit een zuidelijke kerkdienst kunnen komen). De opener, het vrolijke 'Summer wine' is een zonnig stemmend lied met een heerlijke accordeonbegeleiding. Alle liedjes op één ('Asking too much') na zijn door Shelley geschreven, in een drietal gevallen samen met een ander. Om jullie een indruk te geven van Shelley's teksten is hier een fragment uit de titel track, 'Welcome home': 'When your soul leaves your body for to make that journey home. When your time here is over and you sang your last sweet song. You prepare to meet your maker, will your heart be pure and good? Did you try to help your neighbor, doing everything you could? Did you reach out to your brother in his time of need? Did you live a life of kindness sowing every little seed?' En na nog een aantal van deze levensvragen komt de afsluiter: 'Will the lord come out to greet you, singing child, welcome home, welcome home? In de loop van de jaren hebben vele artiesten een liedje van Shelley gecoverd (onder meer Nancy Sinatra en Lee Hazelwood – Texas blue moon in 2004) en na het beluisteren van deze CD begrijp ik volledig waarom dit het geval is. Jullie horen het uit mijn juichende verhaal: dit is een grote verrassing en in alle opzichten jullie gewaardeerde aandacht waard! Go for it!

Shelley King lives and works in Austin, Texas, but origins from Arkansas. She started singing and playing (guitar, percussion) music in the early nineties. Her first three EP's (between 1992 and 1996) are out of print, in 1998 her first full CD was born and since then five CD's came out, including the wonderful new CD, 'Welcome home'. Listening to this CD brings you into contact with the enjoyable atmosphere it has, due to Shelley's great singing and the phenomenal craftsmanship of three members of the New Orleans based roots band, The Subdudes. Listening to our heroin's vocals together with John Magnie (keyboards, accordion, harmonica, piano, percussion, drums), Tim Cook (bass, percussion) en Steve Amedée (guitar, percussion, drums) makes your flesh creep. Shelley's voice is lovely and soulful, she mixes to her heart's content folk, blues, boogie-woogie, gospel, cajun, Rhythm & Blues, bluegrass and swamp pop. A delightful variation of ballads ('Asking too much' and 'It's starting to rain' are true 'classical' New Orleans R&B numbers, 'I can't make it easy' is a swooning song in the Swamp-tradition, 'Grain of sand' sounds like a subtle prayer, complete with a functional organ accompaniment, the gospel feel is also evident in both versions of 'Welcome home', written soon after Katrina (the second version, the closing track of the CD, is done a cappella with hand claps) and mid- and up-tempo songs ('Falling Fast' swings like hell and has a great honky-tonk piano in it, 'Everything is alright' is a folksy cajun number, 'How you make me feel' a boogie-woogie song Jimmy Reed could have recorded in his prime, 'I remember' with its call-and-response structure could be sung in a southern church). The opener, joyful 'Summer wine' makes you happy and has a wonderful accordion.. All songs but one ('Asking too much') were penned by Shelley herself, in three songs she had a co-writer. To give you an idea about Shelley's songwriting here is a fragment from the title track, 'Welcome home': 'When your soul leaves your body for to make that journey home. When your time here is over and you sang your last sweet song. You prepare to meet your maker, will your heart be pure and good? Did you try to help your neighbor, doing everything you could? Did you reach out to your brother in his time of need? Did you live a life of kindness sowing every little seed?' This part is followed by a few more vital questions. Shelley ends with: 'Will the lord come out to greet you, singing child, welcome home, welcome home?' Over the years many artists recorded one of Shelley's songs, among others Nancy Sinatra and Lee Hazelwood ('Texas blue moon' in 2004). After listening to her latest CD I fully understand why! Of course you will have guessed by now, after reading my cheerful review: this CD is a big surprise and worth everyone's attention. Go for it!

Fred Schmale

Artist: Dan Krikorian
Album: Colors And Chords
Label: Independent

dinsdag 13 april 2010

Soms springen pop-rock muzikanten uit de ban en kunnen ze zelfs muziek pionieren in het onafhankelijke circuit overtuigen. Twee jaar geleden lukte dat de uit California afkomstige singer-songwriter Dan Krikorian aardig met de release van zijn debuut "Oxford Street". Zijn nieuwe plaat heet "Colors And Chords". Erg benieuwd was ik of hij die heerlijke golvende en waaierende sound van zijn debuut CD door kon trekken.

De tien zelfgepende songs op "Colors And Chords" sluiten naadloos aan, niets meer en niets minder. Krikorian neemt geen enkel risico's en trekt stationair zijn baantjes. Daarmee wil ik niet zeggen dat deze plaat tegenvalt maar het had, wat mij betreft, wat gedurfd gekund. De opener 'Lock On The Door' en het daarop volgende 'Bobby Jones' hebben bijvoorbeeld hetzelfde ritme. Had na ruim zes minuten niet in de gaten had dat het twee nummers betrof. In liedjes als 'Words', 'Waste' en 'Tangerine Eyes' laat Krikorian pas het achterste van zijn tong zien. Niet alleen de tekstuele diepgang maar ook de muzikale bewerkingen daarvan halen met het grootste gemak het eredivisie niveau.

Dan Krikorian dineert samen met o.a. Shane Alexander, AM, Peter Bradley Adams aan dezelfde tafel. Met andere woorden, keurige singer-songwriters met uitstekende tafelmanieren waar menigeen een voorbeeld aan kan nemen.

Jan Janssen

Artist: Nick Curran & The Lowlifes
Album: Reform School Girl
Label: Eclecto Groove Records

dinsdag 13 april 2010

In rock & roll- en blueskringen wordt, de in Austin, Tx wonende gitarist, zanger en songschrijver, Nick Curran al geruime tijd als een heel groot talent gezien. Zijn vader, een professioneel muzikant, bracht hem de r & b en r & r - beginselen bij door hem streng te wijzen op het repertoire van Duke Robillard en The Fabulous Thunderbirds. Vanaf 1999 gaat het dan rap vooruit met zijn carrière en dat resulteert onder meer in vijf albums, waarvan Reform Schoolgirl in februari jl. uitkwam. Succes leek hem te komen aanwaaien, totdat begin dit jaar mondkanker bij hem geconstateerd werd. In plaats van een promotietoer langs enkele Nederlandse bluespodia, vond er onlangs een benefit festival plaats in Eindhoven voor de bekostiging van zijn medische behandeling. Wij wensen hem een snel herstel toe.

De trefzekere remake van de r & r glorie tijd op Reform Schoolgirl reflecteert Nick Curran's grote liefde voor de muziek uit de vijftiger en begin zestiger jaren. Zijn hele ziel en zaligheid legt hij in de veertien songs, waarin hij zowel het rauwe, rebelse van Little Richard als het zoet(s)makende bakvissengeluid van The Shangri-Las en The Ronettes laat horen. In een aantal nummers giet Curran daaroverheen nog eens een niet te versmade rockabilly- annex rhythm & bluesaus a la The Blasters, wiens voorman Phil Alvin meezingt op de met Curran in co productie geschreven song Flying Blind. Het is ouderwets swingen, shaken en schuifelen op deze nostalgische klanken uit het petticoattijdperk. Nick Curran is een oprechte retrorocker.

Huub Thomassen

Artist: Will Hoge
Album: The Wreckage
Label: Ryckodisc

maandag 12 april 2010

Toen het Real Roots Cafe, een aantal jaren geleden, het debuutalbum Carousel (2001) van de uit Nashville afkomstige singer-songwriter Will Hoge besprak hadden wij niet in het snotje dat deze knaap daarna in Verenigde Staten door zou breken. Het producer en engineering duo, John Hampton (Robert Cray, Greg Brown) en Scott Parker (James Otto) en Georgia Satellites gitarist Dan Baird legde de basis op dat album en wij voorspelde toen al dat Hoge's muzikale benadering van muziek en zangkunsten zomaar uit zou kunnen groeien tot één van grootste ontdekkingen van dat jaar.

Jammer, Nederland liet Hoge en Hoge liet Nederland links liggen. Een beetje verjaard verscheen vorig jaar Hoge's "Draw The Curtains", in de Nederlandse platenwinkels. Las onlangs ergens "waarom aandacht en tijd verspillen aan slechte muziek als er zoveel goede muziek voor het grijpen is". Over smaak valt natuurlijk niet te twisten maar als Hoge iets uitbrengt dan druipt de kwaliteit er vanaf. Zo ook op man's nieuwe CD "The Wreckage". De in Franklin, Tennessee geboren singer-songwriter laat ook op deze plaat opnieuw qua stem het beste van Paul Rogers, Eddie Hinton, Ray LaMontagne en Adam Duritz horen.

Aan alles hoor je dat deze plaat met grote zorg is gemaakt. Waarom Dolly Parton vragen om mee te zingen in 'Goodnight / Goodbye', als de in Knoxville geboren Ashley Monroe in de buurt is? Klasse hoor! Hoge is een traditionalist en hunkert terug naar de tijd toen er nog goede muziek uit de radiospeakers klonk in 'Even If It Breaks Your Heart'. Ook ziet hij Amerikaanse steden in verval raken. Hij plooit dit in een lekker countryrock deuntje genaamd 'Highway Wings'.

Nee, laat die Hoge maar schuiven! Gelet op het productie duo Charlie Brocco en ex Wilco drummer Ken Coomer die overigens ook aan Hoge's vorige album sleutelde, is dit weer een pareltje van jewelste.

Jan Janssen

Artist: Jon Dee Graham
Album: It's Not As Bad As It Looks
Label: Blue Rose Records

zondag 11 april 2010

Ik realiseer mij nu pas dat het al een tijdje geleden is dat we Jon Dee Graham live in Nederland aan het werk gezien hebben. Het had overigens niet veel gescheeld of deze vriendelijke Rootsrocker uit Austin, Texas was al niet meer in ons midden geweest. Een jaar of twee geleden raakte hij met zijn auto in de vangrail en brak nagenoeg alles in zijn lijf wat maar kon breken.

Gelukkig is het allemaal goed gekomen en wie Jon Dee Graham een beetje kent wordt er nu een beetje lacherig op teruggekeken. Sterker nog de titel van zijn zevende release "It's Not Bad As It Looks" spreekt wat dat betreft boekdelen.

Samen met Fighting Cocks bestaande uit Mike Hardwick (elektrische gitaar), Andrew Duplantis (bas) en Joey Shuffield (drums) knalt de nieuwe Graham uit je speakers. Graham heeft het tot een kust verheven om zijn studioalbums zo te laten klinken alsof je naar een van zijn live concerten zit te luisteren. "What you hear is what you get" om maar eens in vakjargon te spreken. Met titels als 'Beautifully Broken', 'My Lucky Day' en 'God's Gonna Give You What You Need' lijkt hij zichzelf in de arm te knijpen om te kijken of hij nog droomt. De vijftigjarige singer-songwriter realiseert zich dat hij geluk gehad heeft. Graham is er van overtuigd is dat hij weer gelukkig wordt. Hij sluit namelijk fantastisch af met 'I Will Be Happy Again'. Rijkdom is wat je hebt en geeft. Deze karakter gozer is een muzikant in hart en nieren. Welcome back!

Jan Janssen

Artist: Dave Rawlings Machine

Album: A Friend Of A Friend

Label: Independent

vrijdag 9 april 2010

Gillian Welch heeft wereldwijd een flinke schare volgers, die ten tijde van het epos 'Oh, brother, where art thou' (2000) en het naar aanleiding van het succes van deze film op 24 mei 2000 gehouden concert 'Down from the mountain' met muziek uit de Appalachian Mountains als uitgangspunt alleen nog maar groter werd. De vier CD's die Gillian met haar muzikale (en levens-) partner David Rawlings (ze ontmoetten elkaar op het fameuze Berklee College of Music in Boston rond 1990) tussen 1996 en 2003 maakte waren zeer populair en daarna stopte de productie. Een writer's Block van grote omvang werd als de oorzaak genoemd.

Nu is er dan de eerste CD die Rawlings onder zijn eigen naam mocht maken. De David Rawlings Machine bestaat uit Rawlings, Welch (schreef mee op 5 van de 9 nummers en is op vrijwel elk nummer vocaal actief) en vier leden van de old-time string band Old Crow Medicine Show, namelijk fiddler Ketch Secor, gitarist Willie Watson, bassist Morgan Jahnig en guitjoïst (een guitjo is een zes-snarige banjo met een gitaarhals) Kevin Hayes. Op een drietal nummers is good old Benmont Tench actief op piano, orgel of Wurlitzer, de even oude bekende Karl Himmel drumt op het afsluitende juweel 'Bells of Harlem'. Op dezelfde afsluiter en op het eveneens prachtige openingsnummer 'Ruby' zorgt een achttal strijkers voor een prachtige, door (alweer een oude grootheid) Jimmie Haskell gearrangeerde begeleiding. Voor de percussie zorgen Gillian en David zelf. De vocalen hebben uiteraard een hoofdrol voor Rawlings in petto, met nu Gillian Welch als de tweede 'viool'. Prachtige harmonieën zijn er te genieten, mede dankzij de extra inbreng van de oude kraaien Secor en Watson op een vijftal nummers. Op twee nummers na zijn de nummers van Rawlings zelf, vijf schreef hij met Gillian, één met Ryan Adams ('To be Young (is to be sad, is to be high)'), dit nummer was eerder te horen op het debuut van Adams in 2000 (met flinke muzikale bijdragen van Rawlings) en één met OCMS's Ketch Secor ('I hear them all', eerder verschenen op OCMS's album uit 2006 – geproduceerd door Rawlings). De muziek is diep geworteld in de eerder genoemde Appalachian sound, maar Rawlings brengt leuke variaties aan, zoals bijvoorbeeld in de opener 'Ruby', die zo uit het eaglestijdperk in de jaren 70 lijkt te zijn ontsnapt, terwijl 'I hear them all' als een mooi folk singer-songwriterwerkstukje wordt gebracht met minimale begeleiding. En dan is er nog die ruim 10 minuten lange medley van Conor Oberst 'Method acting' en Neil Young's 'Cortez the Killer', met alleen de gitaren van David en Gillian en vocalen van David met een kleine inbreng van Gillian. Helemaal geweldig! Het nonsensnummertje over kiespijn, 'Sweet tooth' is een lekker folkgevalletje met een hoog Appalachian-feel, 'How's about you' een kalm swingend countrydeuntje met een hoofdrol voor de fiddle en een ondersteunende piano en prachtige vierstemmige vocalen, 'It's too easy' is pure Appalachian bluegrass, in 'The monkey and the engineer' (van Jesse Fuller, een 'one-man band' die het bekendst is geworden door het nummer 'San Francisco Bay blues') horen we een trompet in combinatie met harmonica en banjo en wellicht de mooiste vierstemmige vocalen van de hele CD, een heerlijk ongecompliceerd meezingnummer. En dan komt de afsluiter 'Bells of Harlem', een heerlijk poppy zwijmelnummer met prachtige strings en de duet-vocalen van David en Gillian en een heerlijke uitloop van de strings. Wat een CD! Aanschaffen, in de speler en genieten.

Fred Schmale

Artist: The DeSotos
Album: Cross Your Heart
Label: Independent

vrijdag 9 april 2010

Nieuw Zeeland is niet echt een land waar je loep zuivere en onvervalste Americana uit zou verwachten. De uit Auckland afkomstige band The DeSotos bewijzen op hun debuutalbum "Cross Your Heart" echter het tegendeel. Het viertal, bestaande uit zanger Paul Gurney, toetsenist Ron Stevens, bassist Stuart McIntyre, en drummer Rex McLeod, moeten in de gaten gehad hebben dat ze het niet al te ingewikkeld moeten maken, wilde ze Europeanen overtuigen. In dit laatste zijn ze behoorlijk geslaagd moet ik vaststellen.

Strak en recht voor z'n raap wordt geopend met het liedje '59 Cadillac. Daarna wordt er met enorm veel samenhang en bezieling gemusiceerd. Een paar hoogtepunten zijn Greedy Men en het zompige Sat On A Mountain, met kleverig mondharmonicaspel van respectievelijk Andrew McGregor en Midge Marsden. De Neil Young cover When You Dance klinkt enigszins voorspelbaar. Toch hoop je, gedurende de speeltijd van dit dertien track tellende album, stiekem dat men iets multicultureels uit eigen land inpluigt. Geduld is een schone zaak! In het ruim acht minuten uitgesponnen donkere Goodbye geven The DeSotos iets prijs van de mystiek en pracht van de Coromandell en The Bay Of Islands uitzichten.

Zoals al eerder gezegd laat "Cross Your Heart" niets horen wat we niet kennen. Een zorgeloos album met tijdloze muziek in de trend van Tom Petty & The Heartbreakers, John Fogerty, Neil Young en vele naderen. Niets meer maar zeker ook niets minder.

Jan Janssen

Artist: Vic Chesnutt
Album: Skitter On Take-off
Label: Vapor Records

donderdag 8 april 2010

Kaler dan kaal klinkt de productie van de laatste cd van de onlangs overleden singersongwriter Vic Chesnutt. Dat is even wennen, want naarmate zijn muzikale loopbaan vorderde, werden zijn albums steeds rijker aan mooie arrangementen met "Ghetto Bells" als absoluut hoogtepunt. "Skitter On Take-Off" klinkt als het sobere "Little", het solo-debuut, dat in 1990 door Michael Stipe (REM) werd geproduceerd. Nu zat Jonathan Richman, de soberheid zelve, achter de knoppen. Vic Chesnutt alleen met de gitaar met sporadisch toevoeging van gitaar en mondharmonicaklanken (Jonathan Richman) en licht drumwerk van Tommy Larkins. Dat is de aanpak van deze negen liedjes, die Vic de luisteraar voorschotelt. Hierdoor wordt het accent gelegd op de inhoud van de poëtische liedjes die doorspekt zijn van melancholie, zwarte humor en cynisme. Met zijn rauwe, messcherpe stem deelt hij een flinke veeg uit naar Dick Cheney (gelijknamige track) en andere politici, zoals in "Worst Friend". Verbeten en brutaal klinkt hij in "Feast In The Time Of Plague" en het ironische "My New Life". Het album sluit af met een prachtig sentimentvol liedje vol oog voor de kleine details: "Sewing Machine".

Paul Jonker

Artist: Andrew Vladeck

Album: The Wheel

Label: Independent

woensdag 7 april 2010

Was hem bijna alweer vergeten. In 2003 zag ik banjo virtuoos Andrew Vladeck voor het eerst live aan het werk. Plaats van handeling was volgens mij Joe's Pub en even daarna in Sheriff Uncle Bob in New York. Een jaar later verscheen zijn ongetitelde debuut CD. Daarna kwam ik zijn naam en de track 'You Can't Kill Time' nog tegen op een verzamel CD genaamd American Fallout "Americana Sampler Volume 1". Vladeck klonk en klinkt dat nummer naar de beste werken van Chuck Prophet of een Elliott Murphy.

De vanuit Brooklyn werkende Vladeck trekt die lijn uitstekend door op zijn nieuwe CD "The Wheel". Deze knaap manipuleert met instrumenten zoals een akoestische gitaar, autoharp, ukelele en banjo traditionele folk liedjes die hightech aanvoelen. Nee, geen sampling, loops of andere moderne computer vondsten maar puur door een andere benadering van bespelen. Daarnaast is Vladeck ook een voortreffelijk liedjesschrijver met een enorme woordenschat. De volgorde daarvan lijkt soms op een hutspot. Jammer is dan dat je dit niet even kunt naslaan in een CD lay-in of zo. Vladeck stem moet je liggen maar in nummers als 'The Songs You Inspire' en het bluesy 'Picking Apples in Orange County' druk hij wel de stempel. Niet alle songs, op dit dertien track tellende album, blijven even goed hangen. Vladeck bedoeling met "The Wheel" mag duidelijk zijn, geduld is een hersenprikkel als je daarover niet beschikt kan je het wel schudden.

Jan Janssen

Artist: Thomas Hine

Album: Motives

Label: Independent

dinsdag 6 april 2010

Thomas Hine stamt uit Golden, Colorado (iets ten westen van Denver) en is een allesvreter op het gebied van muziek. Hij speelde in Afrikaanse percussiegroepen, was lead-gitarist van een Congolese groep en speelde in allerlei folk- en rock gezelschappen. Het aantal instrumenten dat hij kan spelen is vrijwel onbegrensd. Zijn eersteling, Il Porto, verscheen in 2008 en is totaal aan mij voorbij gegaan. Nummer twee, Motives, uit 2009, heeft nu een gedegen aantal malen in mijn CD-spelers gelegen. Daaruit is uiteraard een oordeel gegroeid. In de eerste plaats vind ik dit een groeiplaatje, het wordt beter en beter naarmate je vaker luistert. De man maakt muziek die zowel als achtergrond (bijvoorbeeld bij het lezen van een lekker boek) als luistermuziek kan worden gedoogd. Bij het luisteren is het handig om de teksten erbij te hebben, deze zijn te vinden op de My Space-blog van Thomas Hine. Louterend naar de teksten valt op dat deze (vrijwel) niet over relaties gaan, maar een soort filosofische beschouwing van het leven geven. Een voorbeeld, het nummer Blind (to me), waarin de titel van de CD passeert: Let the rains come, let the fog come rolling in, let the trains come when they may. You know they're always running late as long as you're blind to me. Take my rambling words, perhaps they're clever little swords or maybe fitting into the scene. Makes obscurity the perfect cloak for me, just as long, just as long as you turn a blind eye to me. Asuras, running like Asuras in the night, don't damn me for your motives. Don't damn me for the land that I come from. Let the snow fall, let it cover me where I lay and I'll go hurling bombs, see the smoke. What a mess I made. Tja, daar heb je wel een kluif aan (is het nummer toch een beetje relatiegestuurd?). Wat bedoelt de man toch? Hij zal wel zeggen dat de interpretatie van de mooie woorden aan de luisteraar is, maar de eigen bedoeling van de artiest is minstens even interessant. Zie maar. Overigens: Asura's zijn machtzoekende goden uit de Hindoeïstische mythologie (heb ik even geogogeld).

Overigens speelt Thomas alle instrumenten zelf, op drums op twee nummers na (Jason Wheeler, die op Arrogant Bird een heuse drumsolo speelt). Bas, drums en gitaren zijn alom aanwezig, harmonium (!) en mandoline hebben voorkeur (resp. op 7 en 4 nummers) als dragend instrument, er zijn kleinere rollen voor nog 8 instrumenten. De muziek is bijna 100% akoestisch. Alle 12 nummers zijn van Thomas zelf, twee nummers zijn instrumentaal. Het is erg lastig de man in een hokje te plaatsen. Qua sfeer doet hij me (maar dan ver weg) af en toe denken aan Nilsson (de stem vooral). Een apart produkt.

Fred Schmale

Artist: Patrick Bloom

Album: Ghost Of Radio

Label: Mud Duaber Records

maandag 5 april 2010

Patrick Bloom is een muzikant uit 'the American Midwest'. Ja, wie komen daar ook al weer vandaan? Iris DeMent, Greg en Pieta Brown, Bo Ramsey, Ben Weaver en David Moore schieten mij zo al te binnen. Nu blijkt dat deze Patrick Bloom de afgelopen jaren op de een of andere manier (bijvoorbeeld producer) zich verdienstelijk heeft gemaakt voor deze muzikanten. Hij debuteerde als singersongwriter Patrick Brickel in 2003 met "(Songs For) The Pink Sofa. Dat beviel zo goed dat hij zijn band The Letterpress Opry (nu bekend onder de naam The Mayflies) verliet en als troubadour met een nieuwe naam (Patrick Bloom) het singersongwriter-circuit afstruinde. In 2008 verscheen van hem "Moses" en onlangs bracht hij zijn derde schijf "Ghosts of Radio" uit die hij helemaal zelf produceerde.

Het is een warmbloedig album met melodieuze folky popsongs, zoals de luisteraar wellicht kent van Steve Forbert en Ron Sexsmith. De 9 songs zijn met vele instrumenten rijk ingekleurd en voortreffelijk vastgelegd, waardoor het van begin tot eind plezierig luisteren is. In zijn teksten komt hij enigszins introvert over. Het zijn vaak spiegelende observaties van de gewone man in de straat. Het album opent fraai met de luisterrijke track "Minnesota". Een van de mooiste songs is de aangrijpende ballade "Prophetstown", dat gevolgd wordt door het met luchtige blazers getooid "Rosalie". De hese, niet zo krachtige stem van Patrick Bloom doet het meeste denken aan Paul Simon. Een heerlijke meezinger is het zomerse "Idle Signs Of Summer". Met het gevoelige "Baltimore" eindigt Patrick een beetje somber, maar dat hoeft hij niet te zijn als je zo'n luisterrijk album achterlaat.

Paul Jonker

Artist: Virgil Brawley

Album: Bottle Tree

Label: Independent

zondag 4 april 2010

Virgil Brawley is rond 1950 geboren in Mississippi. Vanaf zijn tienerjaren maakt hij muziek (hij speelde in de tweede helft van de jaren 60 al in een rock band), maar pas nadat hij terugkeerde in Mississippi na een periode in Texas te hebben gewoond (hij trouwde er, voedde een zoon op en fokte er paarden) werd muziek een belangrijk gebeuren voor hem. In 1996 richtte hij The Juvenators op, waarmee hij tussen 1998 en 2007 drie albums opnam met stevige elektrische blues. In 2009 verscheen zijn eerste solo-CD, Bottle Tree, met daarop voornamelijk akoestische blues, min of meer in de stijl van met name Lightnin' Hopkins, wiens Needed Time de fraaie afsluiter van deze prima CD is. De 11 nummers werden opgenomen in een aantal sessies tussen juni 2008 en mei 2009, waardoor maar liefst 11 verschillende musici (maar geen andere Juvenator) op steeds één of twee of in een enkel geval drie verschillende nummers meespelen. Die hulp betreft bas, drums, piano/orgel en ondersteunende gitaarpartijen. Virgil zelf speelt akoestische gitaar, slide gitaar, lead gitaar, resonator gitaar, dobro, bas drum en bas en hij doet (uiterst verdienstelijk, overigens) alle vocalen.

De acht eigen nummers van Virgil sluiten prachtig aan bij de bekende nummers uit de Mississippi blues traditie. Met name de opener White house blue (met een mooie pianopartij van Jimmy Jarat), het titelnummer (prachtige slide en resonator van Brawley zelf), het ingetogen Fish Tale (Brawley op bas, mooie akoestische gitaar van Steve Chester), het country-achtige Eudora's Jitney (prachtige dobro, mandoline van Hal Jeans, staande bas, geen drums). De drie covers zijn in blueskringen bekend: Muddy Waters' Louisiana Blues, gebracht in trioform met bas drum, akoestische gitaar en National Dolain Resophonic slide guitar (wat zou Dolain zijn?), het fraaie Delta Woman Blues (alleen Virgil op slide en akoestische gitaar) en voornoemd juweeltje Needed Time (Virgil op dobro). Bovengemiddelde blues CD, een must voor liefhebbers van de betere akoestische blues.

Fred Schmale

Artist: Clarence Bucaro

Album: New Orleans

Label: Hyena Records

zaterdag 3 april 2010

Clarence is van origine afkomstig uit Cleveland, Ohio, een van de noordelijke staten van de USA. Hij heeft in het begin van deze eeuw een tweetal jaren gezworven door zijn immense geboorteland, waarbij hij onder meer de gehele lengte van de Appalachian Trail heeft gelopen, en streek toen neer in het fraaie New Orleans, in 2004. In 2002 en 2004 bracht hij twee CD's uit, beide geproduceerd door zijn muzikale mentor Anders Osborne.

Een nieuwe liefde in New Orleans en de inspiratie die als vanzelf in deze bijzondere stad groeit opende de creatieve sluizen en voor hij het beseft had hij een tiental liedjes geschreven en opgenomen in één sessie van zes uur, dat alles nog altijd in het voor hem magische jaar 2004. Hij liet de opnames liggen omdat het te heftig was op dat moment. Waarom te heftig? Dat wordt niet vermeld, ik neem aan dat de relatie is stuk gelopen. Hij vertrok naar Los Angeles en streek in 2006 neer in New York. Daar verscheen in 2008 zijn succesvolle CD 'Til spring'. Het was nu tijd om New Orleans af te ronden en uit te brengen, hetgeen afgelopen najaar gebeurde. Wat we horen is een heel lekker soulprodukt (of eigenlijk swamp-pop) van een man met een puike stem in de hogere regionen (hij speelt daarnaast gitaar en mondharmonica) met een gevoelige begeleiding van een viertal klasbakken. Voor de fraaie B3-partijen en wat pianowerk zorgt Mike Burkart, producer Anders Osborne speelt piano en gitaar en verzorgt achtergrondvocalen, Doug Belote is de drummer op zes van de tien nummers. Het meest opvallend is de rol van één van de oprichters van de Dirty Dozen Brass Band op de niet alledaagse (hoewel, in New Orleans...) sousafoon.

Denk wat betreft de muziek voor het gemak aan een combinatie van Bobby Charles (ook uit Louisiana, in 1972 verscheen van hem het meer dan prachtige 'Bobby Charles' met een vergelijkbare atmosfeer als dit album), Van Morrison en Jackson Browne. Mooiste nummers zijn het (rustige) funky Unfulfilled love en de ingetogen ballads It's only you tonight, Matters of the heart en On my coast. Sfeervol Cdtje.

Fred Schmale

Artist: Mark Stuart & The Bastard Sons

Album: Bend In The Road

Label: Texacali Records

vrijdag 2 april 2010

Countryrocker Mark Stuart verruilde woonplaats Nashville, Tn voor Austin, Tx. In samenwerking met zijn begeleidingsband The Bastard Sons, kwam zijn vierde album Bend In The Road tot stand.

Of deze verandering een (on)gunstige uitwerking heeft gehad op zijn muziek, kan ik niet zeggen. Ik heb de man als solomuzikant nooit gevolgd en ken slechts zijn – redelijk geslaagde –samenwerking met Stacey Earle, van alweer wat jaren geleden.

Over een countryrockalbum als Bend In The Road valt eigenlijk niet zo veel te zeggen. Niet eentje die erbovenuit steekt, maar ook geen beroerde. Hoewel hij vele stijlen kruist (singer-songwriter, swing, rock, pop, soul en blues) lijkt het dozijn liedjes, met daartussen een cover van Billy Joe Shaver, vooral geschikt als amusement voor Amerikaanse dansvloeren. In huis veer je er nauwelijks van op. In een danszaal als bijvoorbeeld de Broken Spoke in Austin, gegarandeerd wel. Met eigen ogen waargenomen, dus waar. Vlotte liedjes, luchtige sound, gespierd gitaargeluid, aanstekelijke ritmes, sexy zang en zwijmelballades, zijn de aantrekkelijke ingrediënten op Bend In The Road, voor een lekker avondje swingen. Geen stenen uit de straat gespeeld, wel voetjes van de vloer gekregen.

Huub Thomassen

Artist: Gordie Tentrees

Album: Mercy Or Sin

Label: Yukon Sound Recording

donderdag 1 april 2010

Gordie Tentrees is een singer-songwriter uit Whitehorse, Yukon (in het noorden van Canada). De laatste tijd toert hij regelmatig met Fred Eaglesmith en dat deed hij al eerder met Kelly Joe Phelps. Dan moet je wel iets in huis hebben. Na "Loads of Freight" (2004) en "Bottleneck of Wire" (2007) is "Mercy or Sin" zijn derde werkstuk.

Een album met 12 ijzersterke liedjes met daarbij de nodige afwisseling. Het album opent met het rustige "Alfred", een aangrijpende song over lange vriendschap. Op "No Integrity Man" zingt Gordie verbeterd over zogenaamde muzikanten, die alleen maar dollars in hun ogen hebben zitten. Gordie Tentrees speelt hierbij verdienstelijk op zijn dobro. "Hey Mama" is een beetje kleffe song over zijn moeder, waarmee hij wellicht nog iets goed te maken heeft. "Devil Talks" is een pittige track met gonzend gitaarwerk van zijn muzikale vriend Ken Hermanson. "Carpenter Girl" klinkt echter weer heerlijk relaxed. Dit 'bluesy' liefdesliedje wordt mooi aangekleed met de dobro, steel en een huppelende banjo. De titeltrack staat ook in het teken van de liefde. Gordie wordt hierbij vocaal bijgestaan door Jennie Sosnowski. "Rambling's Gonna Be The Death Of Me" is de enige cover op dit album. Een prachtig liedje van Bert Jansch over de onrust van het vrij willen zijn. Met "Same Old Blues" trakteert Gordie verrassend met een pittige rockabilly-song. Dat het toeren ook niet alles is (opgesloten zitten in een ongezellige hotelkamer) getuigt "Blue Motel Room". Gordie Tentrees besluit met een geëngageerde song over de oorspronkelijke bewoners van de staat Yukon.

Waren Gordie's vorige albums al om te smullen. "Mercy or Sin" is echter het beste dat deze jonge getalenteerde Canadees de liefhebber van het betere levenslied heeft voorgeschoteld.

Paul Jonker

Artist: Sons Of Bill

Album: One Town Away

Label: Blue Rose Records

dinsdag 16 maart 2010

Het Duitse Blue Rose Records rockt. Met hun artiesten weten ze de laatste tijd steeds beter de Nederlands Roots en country rock liefhebber te bereiken. Nu bestookt men ons met de gebroeders James, Sam en Abe Wilson. De drie broers groeiden op met de muziek van hun vader Bill, die in de avondurtjes op zijn gitaar aan het tokkelen was. De oude country deuntjes van Pa hadden in eerste instantie echter onvoldoende kleefkracht om de drie jonge honden gezamenlijk aan de ketting te leggen. De jonge knapen volgden muzikaal ieder hun eigen weg. Het drietal liep in 2005 de rhythm sectie, bestaande uit bassist Seth Green en drummer Brian Caputo, tegen het lijf. Een jaar later smeden het vijftal het pakt dat zichzelf nu The Sons Of Bill noemt.

Een beetje te enthousiast schreef ik destijds over hun debuutalbum A Far Cry From Freedom "Jezus, Josef en Maria allemaal met een touw het water in als deze zonen van Bill niet doorbreken met dit magistrale album" Heb er gedonder mee gehad kan ik je vertellen. Het is nu eenmaal moeilijk je in te houden als je iets deksels goed vind klinken. Probeer mij deze keer dan ook in te houden want The Sons Of Bill hebben weer een bloed mooi album gemaakt. "One Town Away" klinkt weliswaar duidelijk meer geproduceerd (Jim Scott) maar nimmer to much, to full.

Eerlijkheid over wind op dit album. Songs als 'The Rain', 'Going Home' en 'Rock And Roll' springen uit de kast van eigenzinnige geestdrift en pure rock 'n' rock. Pa glimt volgens mij van blijdschap als hij de tracks 'Joey's Arm', 'Western Skies', het luisterrijke 'Charleston' langs hoort komen. Zelf een pedal steel hater, zoals ik mijzelf betitel, wordt smoorverliefd op zo'n liedje.

Fraaie stemmen, knappe teksten en loepzuivere arrangementen tillen: "One Town Away" tot grote hoogte in het genre. Als lid van de Blue Rose Records Family, waar ook de gebroeders Braun (Reckless Kelly en Micky & The Motorcars) tegenwoordig lid van zijn, kan ik jullie de nieuwe van The Sons Of Bill van harte warm aan bevelen.

Jan Janssen

Artist: Eric Brace & Last Train Home

Album: Six Songs

Label: Red Beet Records

maandag 15 maart 2010

Eric Brace was in een vroeger leven medewerker van The Washington Post, in welke krant hij de lokale muzieksce­ne voor zijn rekening nam. Hij speelde in een paar bands in zijn woonplaats Washington voordat hij in 1996 een band samenstelde om zijn zelf geschreven liedjes te vertolken. De band zou na de debuut-CD uit 1997 de titel van deze CD als naam krijgen: 'Last Train Home' was geboren. In 2003 werd Brace beroeps­musicus en verkaste naar Nashville. Een aantal puike CD's werd gemaakt, waarvan het uitstekend ontvangen 'Last good kiss' uit 2007 de laatste was. In 2008 verscheen een duo-CD van Brace met zijn makker (en collega-journalist) uit East Nashville, Peter Cooper, 'You don't have to like them both', een heerlijke ode aan goede country-muziek. Eind 2009 verscheen een EP van Last Train Home, simpel getiteld 'Six songs', waarin duidelijk wordt dat de groep op dit moment een jazzy koers vaart. In een zevenkoppige bezetting met veel ruimte voor pedal steel, trompet en saxofoon en uiteraard daarnaast een belangrijke rol voor de elektrische gitaar, getuigen de mooie jazzy versies van 'My baby just cares for me', het prijsnummer van Nina Simone dat Eric hier volledig naar zijn eigen hand zet, de klassieker uit het American Song Book 'Autumn leaves' en vooral een fenomenale versie van Gilbert Bécaud's onsterfelijke 'Et Maintenant/What now my love' van deze nieuwe koers. Over dit laatste nummer: Eric spreekt een prima woordje Frans, zoals ook in dit nummer duidelijk te horen is. Ik hoorde dit nummer op een mooie warme maartdag in 2005 tijdens het SXSW (South by South West) festival in Austin in de achtertuin van een restaurant vlak naast de fameuze Continental Club en was zeer onder de indruk van de tempowisseling onderweg via een leuke trompetpartij. Op deze CD klinkt het nummer nog aanzienlijk beter dan toen! De overige drie nummers op de CD zijn van de hand van de LTH-gitaristen Karl Straub en Scott McKnight en van Brace zelf. Last Train Home is een topband, die op prima wijze country, rock, R&B en jazz mengt. Vijfentwintig minuten lang genieten, dus.

Fred Schmale

Artist: Dave DeSmelik

Album: Onlooker

Label: Independent

zondag 14 maart 2010

De man met de Belgisch klinkende achternaam is een in Alpharetta (Georgia) geboren Amerikaan, die na een muzikaal avontuur in Arizona verkaste naar het fraai gelegen Asheville in North Carolina. Sinds 1998 zijn er met Onlooker mee zes solo-CD's van de man verschenen, in de huidige eeuw ieder oneven jaar één. Dave doet heel veel zelf op zijn nieuwste CD, hij speelt gitaar, harmonica, banjo, mandoline, piano en gestreken bas en zingt met een aparte stem, een stevige intonatie zullen we maar zeggen. Er doen een paar makkers mee op bas, dobro (in 4 nummers), cajon (3x) en snare drum (2x). Zijn liedjes zijn van het sombere type, hij loopt ook niet over van zelfvertrouwen, getuige zijn 'Why would you have me', waarin hij zich afvraagt waarom zijn geliefde eigenlijk voor hem kiest: Why would you have me, when you could do better any day of the week. You could go twice as far in half the time I think. Why would you have me? And why did you come this far, you should have left me sitting on the corner of the bar, you wouldn't have wasted time on me and my guitar. Why did you come this far? I always tell you don't tell me what to do, but you do anyway and you always tell me I wouldn't understand. So I dip my head and say: Why would you have me???? Oef, die Dave moet echt een blok aan het been zijn...

Ik had hoge verwachtingen van deze CD, ik mag dit soort egotrippers wel. Dave is een man die goede liedjes schrijft in de door onze man Dylan begonnen traditie, dus zijn de onderwerpen gegrepen uit de eigen ervaringswereld van Dave met uiteraard aandacht voor relaties (daar had ik het al over). De begeleiding is adequaat en goed gedoseerd, zijn stem gaat helaas op den duur wat irriteren, met name in het schreeuwerig gebrachte lange nummer 'Sad and old'. Na aftrek van de ruim 5 minuten van dit nummer resteert meer dan 40 minuten aardige singer-songwriterstuff met een paar leuke uitschieters, zoals 'Lazy afternoon', 'Rain', 'The things that we do' en vooral voornoemd 'Why would you have me?', maar het geheel is in mijn ogen zeker niet opvallend.

Fred Schmale

Artist: Sam & Ruby

Album: The Here & The Now

Label: Ryckodisc

zaterdag 13 maart 2010

Sam & Ruby's (Sam Brooker en Ruby Amanfu) muziek ontdekte ik vorig jaar in speelfilm "The Secret Life of Bees". De film speelt zich af in het South-Carolina van 1964 en gaat over twee van huis weggelopen vrienden. Het was dus niet alleen een genot om naar te kijken. Geraffineerde muziekstukken zitten verweven in dit avonturistische drama. Zo waait o.a. het liedje 'Mary' van Joe Purdy aan je voorbij en dus ook het donkere 'Heaven's My Home' van Sam & Ruby.

"The Here & The Now" is Sam & Ruby's debuut op het Rykodisc label. Sam & Ruby hebben beide een eigen singer-songwriter carrière. Ruby schreef het liedje 'Heaven's My Home' al in 2006 en belande op het derde The Duhks album "Migration". De liedjes op "The Here & The Now" hebben een soulvolle folk en R&B inslag die gebaseerd is op typische Nashville country deuntjes. De CD opent met het flink gepolijste 'What Do I Do Now'. De klassieke strijkers in combinatie met een R&B groove is even wennen maar doet goudeerlijk aan. Naar liedjes als 'This I Know' en 'Too Much' met blazerssectie luister ik graag. De melodieën dringen zich niet aan je op het voelt gewoon lekker. Prima luistermuziek die ook nog eens beroerd en thema's aansnijdt die niet altijd even leuk zijn.

The Here & The Now is alles behalve dan "Smoothie easy listening" muziek maar is ook niet bestemd voor ruwe Roots muzikliefhebbers. Nee daarvoor zal dit lekkere sfeertje te glad klinken.

Jan Janssen

Artist: Michael Dean Damron

Album: Father's Day

Label: Independent

vrijdag 12 maart 2010

We all "produced" this thing, lees ik op de inlay en dan vrees ik het ergste. Als niemand de leiding neemt, ontardt een CD veelal in een vooral ouwejongenskrentenbrood-laten we het vooralgezellighouden eindproduct. Op het CD profiel lees ik dat Damron op deze CD (zijn derde) weer beïnvloed wordt door Steve Earle, Waylon Jennings en Townes Van Zandt. Maar... wat hoor ik? Een heerlijk, laat ik het ouderwets noemen, (elektrisch) gitaargebruik en een opvallende hoofdrol voor de harmonica. En een zanger met een dramatische manier (en dictie) van zingen als een held uit de jaren 70: Joe Cocker. Nog meer dringt zich de naam van Kevin Coyne bij me op!

Kortom een typisch geval van 'dèjà entendu'; veel (tekstueel) drama bij Michael Dean Damron, veel aandacht voor sfeer (mooie keyboards) in een kristalheldere opname maar wel met het geluid van toen. Damron onderschrijft dit door van een van zijn favoriete songwriters, Phil Lynott, een cover ('Dancing in the Moonlight') op te nemen. Van Townes Van Zandt krijgt 'Waiting Around To Die' zijn zoveelste uitvoering en van Piss Pissedofferson is 'Playing Dumb' te beluisteren. Met deze laatst genoemde "composer" is dan ook de enige grappige quote genoemd (de man blijkt wel echt te bestaan!), want een optimist kun je Michael nou niet bepaald noemen met eigen composities als 'Dead Days', 'I'm A Bastard' en 'I Hope Your New Boyfriend Gives You Aids' Father's Day is een eerlijk album vol tear-jerkende songs dat troost biedt met liefklaaglijke versieringen van een excellente David Ian Lipkind op mondharp en de wervelende gitaren van Fred Stephenson en Michel Dean zelf. Zijn vader (gestorven in 1998), aan wie de CD is opgedragen, zou trots op hem geweest zijn!

Benny Mulder

Artist: Amanda Percy

Album: Waitin' On Sunday

Label: Buddy Jake Records

donderdag 11 maart 2010

Nieuwkomer Amanda Percy komt oorspronkelijk uit Houston, Texas, waar ze een ongelukkige jeugd kende met ouders die drankproblemen hadden. Volgens eigen zeggen heeft ze haar hele leven al muziek willen maken, maar het lukte door omstandigheden pas in het najaar van 2005. Op dat moment kreeg ze haar eerste gitaarles. De liedjes die ze vanaf dat moment ging schrijven gingen over haar leven tot op dat moment. En dat leven kende veel hobbels, om het voorzichtig te stellen. Na die moeilijke jeugd was er licht, ze vond de liefde van haar leven, trouwde met hem en verkaste naar een plaatsje ten oosten van Austin, Texas. Drie fijne jaren hadden ze samen, een zoontje werd geboren, manlief werkte hard voor zijn gezinnetje. Toen sloeg het noodlot toe, haar man overleed onverwachts en Amanda kwam terecht in een ander plaatsje in Texas, waar ze een kortstondig en vrij ongelukkig huwelijk beleefde. Na de scheiding trok ze naar Wimberley (vlak bij Austin), waar ze opnieuw trouwde en bijna omkwam (met de hele familie) in een auto-ongeluk. Hoezo turbulent...

De debuut-CD van Amanda werd opgenomen en verfraaid in Nashville. Het geheel ademt een Nashville-sfeer, maar met voldoende eigens om boven het gemiddelde Nashville-produkt uit te stijgen. Dat eigens wortelt in Texas en bevat een toefje melancholie en een scheutje temperament. Amanda's stem is een beetje gezwollen, maar blijft aangenaam. De liedjes zijn zonder meer goed en soms aangrijpend door de authenticiteit. Zo komen met name *The cruelty of memory*, *Fatherless son*, *The strength lies in the proof* (heerlijk melodietje, prachtige dobro), *Mother's lament* en met name *Indian summers* (lekkere accordeon), tekstueel stevig door. Een strofe uit het laatste nummer: *She carries her bags down to the station, pale bra straps slipping down her fair shoulder. No such thing as a summer vacation when you spend your youth just getting older.* Dat komt aan.

Tenslotte de begeleiding. Deze is ronduit prachtig. Onder leiding van producer Tim Lorsch (viool, cello, mandoline, ook verantwoordelijk voor de produktie van *Sam Baker's Cotton*), Mike Daly (steel gitaar), Ron de la Vega (staande bas), Mickey Grimm (drums), Scott Neubert (dobro, gitaar), Jeff Taylor (accordeon) en een paar anderen de sterren van de hemel. De eerste vier namen zijn ook te vinden op de lijst van musici op *Baker's meesterwerk Cotton*. De moeite waard, deze Amanda Percy.

Amanda Percy is a new name in our americana fields. She is originally from Houston, Texas, where her youth was an unhappy one due to parents having drinking problems. She wanted to make music from her early youth on but she never seemed to get any chance until late in 2005. At that time she had her first guitar lesson. The songs she has been writing since were about her life so far, a rather hectic experience so to say. But after this bad first period of her life light started to shine on her. She found the love of her life, married him and moved to a little town east of Austin, Texas. They experienced three fine years together, a darling son was born and her husband did a good job for both her and their son. Then fate struck again, her husband died unexpectedly and Amanda ended up in another small Texan town where she had a short unhappy marriage. After the divorce she moved to Wimberley, just west of Austin. She married again and was nearly killed (together with her family) in a car accident. How bad life can be! Amanda's debut CD was recorded and polished in Nashville. It has a Nashville feel, but is authentic enough to outgrow the average level of a Nashville product. This authenticity roots in Texas and has a trifle nice melancholy and a dash of temperament. Amanda's voice is slightly swollen, but agreeable all the time. Her songs are very good and touch you because of the authenticity. Especially *The cruelty of memory*, *Fatherless son*, *The strength lies in the proof* (lovely melody, wonderful dobro), *Mother's lament* and most of all *Indian summers* (nice accordion), have strong lyrics. I'll prove this last statement by citing from this last song: *She carries her bags down to the station, pale bra straps slipping down her fair shoulder. No such thing as a summer vacation when you spend your youth just getting older.* Pretty heavy stuff!

Let me end by mentioning the accompaniment. This really is wonderful. Lead by producer Tim Lorsch (violin, cello, mandolin, also responsible for the production of *Sam Baker's Cotton*), Mike Daly (steel guitar), Ron de la Vega (double bass), Mickey Grimm (drums), Scott Neubert (dobro, guitar), Jeff Taylor (accordion) among others play the best they can. The first four names mentioned also play on *Sam Baker's masterpiece Cotton*. Very much worth while, this Amanda Percy.

Fred Schmale

Artist: Mundy
Album: Strawberry Blood
Label: Independent

woensdag 10 maart 2010

Wie wordt er nu geboren met een naam Mundy? Althans dat lees ik op de website van de uit Birr, Co. Offaly, Ierland afkomstige singer-songwriter Mundy Enright. De zeer eigentijds klinkende songwriter sloot op zijn twintigste levensjaar al een major contract bij Sony Music. In 1997 verscheen zijn debuutalbum Jellylegs, waarvan er wereldwijd maar liefst 50.000 exemplaren verkocht werden. De track "To You I Bestow" verscheen op de original soundtrack van de speelfilm Romeo & Juliet, waarvan er maar liefst 11 miljoen exemplaren over de toonbank rolden. Mundy kon het zich kennelijk permitteren om in 2000 het contract met Sony eenzijdig op te zeggen. Op zijn eigen Camcor label bracht hij "24 Star Hotel" uit waarvan er in Ierland 27.000 stuks verhapstukt werden. In 2004 verscheen: "Raining Down Arrows" ook dat viel behoorlijk in de smaak bij de Keltischsprekende bevolking.

Geen kleine jongen dus als ik nu luister naar zijn vierde soloalbum "Strawberry Blood". Mundy nam dit vernieuwende poprock album op in The Grouse Lodge, Co Westmeath, en The Cauldron in Dublin. Op de plaat wordt hij bijgestaan door Joe Chester, Shane McGowan, Gemma Hayes en Fergus O'Farrell

Muziekaal denk ik aan een Ben Lee en David Gray cocktail. "Strawberry Blood" is een prachtige back to basic pop rock album dat toch verrassend modern klinkt. De plaat werd dan ook niets voor niets gemasterd door Greg Calbi (Norah Jones, JJ Cale) en gemixt door Andy Bradfield (Rufus Wainwright, Alanis Morissette). Uit werkelijk alles maak je dat op. Het jargon is slimme muziek hier en daar lekker ruig maar dan ineens poedelnaakt eenvoudig. De positieve arrangementen en composities klinken uitdagend in woord en muziek. "Strawberry Blood" is een ongecompliceerde en benaderbare plaat die niet snel zal gaan vervelen. Met andere woorden betere pop-rock muziek dus.

Jan Janssen

Artist: Rita Hosking
Album: Come Sunrise
Label: Independent

dinsdag 9 maart 2010

De derde CD (na 'Are you ready' uit 2005 en 'Silver stream' uit 2007) van Rita Hosking, een country-folk zangeres uit California, is opgenomen in Austin en geproduceerd door Rich Brotherton, de man die we kennen als belangrijkste begeleider van Texas' great Robert Earl Keen en onder meer ook als de producer van Caroline Herring's juweel uit 2008, Lantana. Om met de deur in huis te vallen, deze CD laat zich goed vergelijken met Lantana, de stemmen van Caroline en Rita lijken op elkaar (Rita heeft een iets nadrukkelijker ('country')snik in haar stem), de begeleiding is vergelijkbaar (een aantal musici speelt op beide CD's). Behalve Brotherton (op een zestal instrumenten, waaronder hammered dulcimer en cittern en verantwoordelijk voor harmonie vocalen) horen we op de CD ook bassist Glenn Fukunaga, Tom van Schaik op drums en Lloyd Maines of Marty Muse op pedal steel, Danny Barnes op banjo, Kathy Brotherton op accordeon, Marc Gunn op autoharp, Sean Feder (Rita's vaste begeleider tijdens concerten) op percussie en harmonie vocalen en Warren Hood op fiddle. Net als voornoemde Caroline Herring is Rita een echte storyteller. Haar liedjes gaan over mensen en plaatsen van nu en van vroeger. Het meest aparte verhaal, het in bluegrass gegoten epos Little Joe, gaat over een persoon in Idaho waarvan iedereen dacht dat het een man was (I worked in the mines, the mills and the pen, and I can rope, shoot and ride with the best of the men, zegt de hoofdpersoon in het lied), maar die een vrouw bleek te zijn nadat hij/zij was overleden. En er zijn natuurlijk de nodige autobiografische liedjes, liedjes uit de eigen belevingswereld, zoals bijvoorbeeld 'Hiding Place'. Bijzonder is Rita's gepreoccupeerdheid met het verlaten van dit aardse tranendal, manifest in het openende trio 'Let 'em run', 'Come sunrise' en het countrywalsje 'Montgomery Creek Blues' en de afsluiter 'I'm going home'. Voor de liefhebbers van mooie country-folk, de liefhebbers van Caroline Herring, Kate Wolf en vergelijkbare zangeressen is deze CD een must.

Fred Schmale

Artist: Tift Merritt

Album: Home Is Loud

Label: Blue Rose Records

maandag 8 maart 2010

Het album 'Home Is Loud' van alt. countryzangeres en songschrijfster Tift Merritt bevat een registratie van een optreden in 2005 in thuishaven Raleigh, North Carolina. Vlak daarvoor had ze van platenmaatschappij Lost Highway afscheid genomen, voor welk label ze twee studioalbums maakte, te weten Bramble Rose ('02) en – althans in Amerika – haar doorbraakalbum Tambourine ('04). Destijd in eigen beheer uitgebracht, heeft nu het Duitse Blue Rose Records 'Home Is Loud', met het nummer Bramble Rose als extra track, alsnog nadrukkelijk in de etalage geplaatst. Met recht, zo is mijn conclusie na herhaald beluisteren.

Met een aardige songrepresentatie van de hiervoor genoemde studioalbums zorgt Tift Merritt en haar vaste begeleidingsband voor een klein uur uitstekende countryrock, smaakvol aangelengd met scheutjes blues en folk. De tien songs, waaronder de prachtige smartlap Supposed To Make You Happy, worden op meeslepende wijze ten gehore gebracht. Haar flexibele stem, die zowel een vergelijking met collega's als Emmylou Harris of Bonnie Raitt makkelijk aankan, klinkt immer sereen, sensueel, krachtig en bij tijden prachtig melancholiek. Haar zeer hecht spelende band zorgt voor een mooi open, maar warm geluid en af en toe is er ruimte voor een ouderwets jamachtige uitvoering met orgel, piano of gitaar in de hoofdrol, zoals dat in Ain't Looking Closely en Tambourine het geval is. In de meer ingetogen nummers, bijvoorbeeld in When I Crossover, zorgen accordeon en mondharmonica voor verrijkende accenten.

Een live-album mag misschien iets overbodigs hebben. Een tussendoortje soms. Maar niet wanneer er een boeiende setlist wordt afgewerkt door geïnspireerde muzikanten, in warme interactie met het publiek. Dit nu zijn de bijzondere elementen die ook van 'Home Is Loud' een zeer geslaagd en een niet te missen live-album maken.

Wie Tift Merritt ook graag of liever alleen op gitaar of achter de piano aan het werk hoort, wijs ik graag op de release van het eveneens mooie akoestische album 'Buckingham Solo', dat in 2009 live in Engeland opgenomen werd.

Huub Thomassen

Artist: Mad Buffalo

Album: Wilderness

Label: Mad Buffalo Records

zondag 7 maart 2010

Mad Buffalo is de artiesten-naam van Randy Riviere, een afgestudeerde bioloog (wildlife biology) uit de omgeving van Sacramento (Californië, USA). Muziek is altijd een deel van zijn leven geweest, maar tot voor kort nooit het belangrijkste deel. In zijn jeugd was hij actief in garage bands, daarna kwam een lange periode met een nette baan bij de regering (U.S. Fish and Wildlife Service) en pas sinds ongeveer 2003 is de muziek echt gaan tellen. Vanaf 2004 zijn er CD's van deze gekke buffel verschenen, keurig netjes één per twee jaar. Wilderness is nummer drie in de reeks en stamt uit 2008. Het is een puik werkstuk in de geest van de countryrock hausse uit de jaren 70 en ademt de sfeer van het werk van Poco, Pure Prairie League, Brave Belt (wie kent dat nog?) en zeker ook CSNY. In het nummer 'Little Walk' hoor je 'Walk of life' van Mark Knopfler en Dire Straits terug. De plaatsbepaling moet nu duidelijk zijn. Dan is er een grote verrassing te genieten op de CD: het meespelen van een aantal bekende klasbakken, zoals James Burton op gitaar, Mickey Raphael (Willie Nelson) op harmonica en de multi-instrumentalisten James Pennebaker (Delbert McClinton, Jimmie Dale Gilmore, Joe Ely, Jim Lauderdale, Lee Roy Parnell) op fiddle/pedal steel/lap steel/mandoline en banjo en Marty Grebb (tevens producer) op piano/banjo/mandoline/orgel/harmonica/dobro. Voor de prachtige harmonievocalen zorgen Michael Ward (speelt ook gitaar), (alweer) Marty Grebb en op één nummer Sherrie Pedigo (tevens de enige vrouwelijke bijdrage aan de CD). En – het moet nogmaals gezegd – je denkt vaak aan CrosbyStillsNashYoung! Alle 12 songs zijn van Riviere zelf en handelen met name over het leven en reizen op het Amerikaanse platteland, vanaf de Amerikaanse burgeroorlog tot nu. Veel namen van staten uit de USA komen voorbij, in twee gevallen staat de naam in de titel: 'Ohio' (de opener) en het heerlijke countrywalsje 'Old Kentucky' (Oh, old Kentucky, you are my home, but I've been out on the fringes for so long. Let me feel your fair wind, through your grass let it blow, oh, hills of Kentucky, my home). Er wordt in enkele nummers dank zij vette gitaren lekker gerockt, maar het countrygevoel overheerst, met name door het veelvuldig gebruik van instrumenten als banjo, mandoline en steel gitaar. Verder is er een goede afwisseling van ballads, mid-tempo nummers en up-tempo nummers. Prima CD, deed mij terug denken aan een mooie tijd in mijn favoriete muziekgenre.

Fred Schmale

Artist: Cam Penner

Album: Trouble & Mercy

Label: Prairie Boy Records

zaterdag 6 maart 2010

Die lui van Lucky Dice hebben echt een goede neus voor kwaliteit. In het begin van dit jaar omarmden ze mijn favorieten Po'Girl, het Canadees/Amerikaanse kwartet met die zo aansprekende muziek en fantastisch live-show. Nu komen ze met de Canadees Cam Penner op de proppen, een echte troubadour in de traditie van Dylan en consorten. Een beetje gruisige stem, wat ondersteunend gitaarspel en mondharmonicawerk en simpele ritmefeatures zoals 'foot stomps, knie slaps en kick pedal on suitcase'. De begeleiding is voornamelijk van coproducer Jon Wood op elektrische gitaar, pedal steel, lap steel, banjo, piano (plus foot en knie – je weet wel). Incidenteel horen we de viool van Kathleen Nisbet en de accordeon van Andrew Arida en nog vier mannen en vrouwen met knie slaps en foot stomps. Heerlijke muziek van een man die je weet te raken met zijn muziek.

Cam kende een rustige start in een Mennonieten gemeenschap op het immense en 'lege' platteland van (zuidelijk) Manitoba, waar zijn ouders de lokale rebellen waren. Ze runden een illegaal wegrestaurant, waar de clandestien gestookte brouwsels van opa top of the bill waren. Cam hield aan deze beginperiode een zwak voor de verhalen van 'gewone mensen' over. Op zijn 19e trok hij naar Chicago en maakte zich sterk voor de sociaal zwakkeren van de samenleving ter plekke. Na zijn terugkeer in Canada zou hij nog 13 jaar lang zich inzetten voor de daklozen en toen kwam de muziek in zijn leven.

Terug naar zijn laatste CD, zijn derde volledige (het debuut was in 2004, de tweede in 2006, er zijn daarnaast twee EP's verschenen). Er staan 11 eigen songs op met een heerlijke merendeels akoestische invulling. Neem bijvoorbeeld het uiterst gevoelige 'Peace of mind', het krijgt een zeer gevoelig arrangement mee met viool, accordeon en banjo op een niet-alledaagse wijze bespeeld. Prachtig. Zijn liedjes die schreef hij 'on the road' tijdens een tournee van zes maanden door de immense USA. Hij maakte voldoende mee tijdens de toer om over te schrijven. Dat zijn met name sociale misstanden, vooral de verschillen tussen rijk en arm (Thirteen, Trouble & Mercy, Tired of this town), maar ook verhalen over liefde (All of yesterday, She's in my head, You are gold en If you love somebody, met daarin het welgemeende advies: als je van iemand houdt, toon het dan (een kus), vertel het, etc) en over het leven 'on the road' (Roam). Elf mooie, verhalende songs op een CD die ik de liefhebbers van singer-songwriters van harte aanbeveel.

Fred Schmale

Artist: Brad Colerick
Album: When I'm Gone
Label: Independent

vrijdag 5 maart 2010

Brad Colerick is een vreemde eend in de muziekbij. Oorspronkelijk afkomstig uit Nebraska, waar hij onder meer begon met het schrijven van liedjes. In 1986 trok hij naar Los Angeles en bracht een paar maanden later een CD uit, Token dreams. Er kwam geen opvolger omdat Brad al spoedig niet veel van het leven als beginnend en dus krap-bij-kas-zittend artiest moest hebben. Hij gaat zich met andere zaken bezig houden en roept in 2002 een bijzonder bedrijfje in het leven, DeepMix, dat zich bezig houdt met het leveren van de juiste muziek aan TV-producties, films en vooral commercials en is gevestigd in Hollywood. Na 19 jaar kriebelt het toch weer en komt er een opvolger in 2006, Cottonwood, met het jaar erna een opvolger, Lines in the dirt. Twee CD's die goed vielen, met name bij de critici. Laten we zeggen dat Brad zorgt voor een frisse wind in het reguliere Nashville-circuit. Hij ging er echt weer voor, trad op tijdens festivals (Kerrville, Falcon Ridge) en speelde op allerlei beroemde podia.

Nu is er de nieuweling Nashville, waarin hij onder meer uitlegt waarom hij terugkeerde naar de uitvoerende muziek. Het titelnummer, de openingstrack Nashville begint met de zin 'I don't want to die in Nashville'. Hij doelt op zijn angst om weer een uitvoerend artiest te zijn na 19 jaar. Hij heeft vele jaren met het idee rond gelopen om naar Nashville te verhuizen maar besloot het niet te doen omdat hij niet verloren wilde raken in de lange rij van songwriters in Music Row. Er zijn een paar liedjes die het thema 'Wat laat ik na' hebben. In het prachtige Leave it all behind vraagt Brad ons de wereld beter achter te laten dan we hem hebben aangetroffen, 'for our sons and daughters'. In When I'm gone vraagt hij zich af wat hij te zien krijgt als hij uit de hemel naar beneden kijkt. Hij voelt zich dan misschien beter dan eerder. Er zijn ook nummers over andere thema's, in het geinige Crazy for Hollywood rekt hij af met de Hollywood-levensstijl van bijvoorbeeld Lisa Kudrow en haar 'vrienden' en Billy Bob Thornton, lui die hij in het 'echte' Hollywoodleven heeft ontmoet. En de misstanden in de Amerikaanse gezondheidszorg (er is hoop, Obama is er mee bezig) komen aan bod in What's in front of me. De muziek is akoestische Americana met duidelijke invloeden van country en bluegrass (er is een herkenbaar blokje van drie bluegrass-nummers), de banjo heeft een hoofdrol en verder horen we naast gitaren, bas en drums ook mandoline en pedal steel. In de begeleiding zitten veel artiesten van de Amerikaanse westkust met als bekendsten Larry Klein, Herb Pedersen en Kenny Edwards.

Een prima CD met liedjes die blijven hangen, zeker geen standaard Nashville-produkt.

Fred Schmale

Artist: Will Kimbrough & Tommy Womack
Album: Daddy (for the second time)
Label: Cedar Creek Music

donderdag 4 maart 2010

Op mij maakten de gitaristen Will Kimbrough en Tommy Womack totnogtoe meer indruk in een gediensgige rol voor andere muzikanten, dan het solowerk van deze countryrock & rollers. Nu deze muzikanten, onder de naam Daddy de handen ineen hebben geslagen voor hun eerste studioalbum 'For A Second Time', klinkt het resultaat ineens wel als een klok. Die titel slaat trouwens op de al in 2005 uitgebrachte live cd 'At The Womans Club', maar ook de sound op 'For A Second Time' is zo direct en los, alsof er live in de studio gespeeld werd. Dat beide heren er veel lol in hadden komt in de tien uitstekende, merendeels samen geschreven, nummers heel goed tot uiting: vette (slide) gitaren, mooie whiskyzang, smeuge arrangementen en prachtige inkleuringen door John Deaderick op orgel, piano en de oervaste ritmetandem met bassist Dave Jacques en drummer Paul Griffith.

Humor is er ook, zoals met name in 'I Want To Be Clean', waarin 'geheelonthouder' Todd Snider een mopje meezingt. Met Rock & Roll als muzikaal uitgangspunt, worden feilloze een-tweetjes aangegaan met country, blues en vooral veel soul, waardoor er genoeg diversiteit ontstaat. En dat alles bovendien ondergebracht in een fraaie, warme productie. Referenties? Dan Baird, CCR, Tod Snider en Resentments. Kortweg: aanrader.

Huib Thomassen

Artist: A.P. Meister
Album: Mindflower, Thorn
Label: Independent

woensdag 3 maart 2010

Zweden heeft zijn eigen cultuur, ook in 'Americana'. Uit Stockholm probeert A. P. Meister ons te bekoren met zijn solodebuut Mindflower, Thorn. Meer dan 60 minuten lang brengt deze man ons zijn versie op de blues. Zijn roots liggen in een concert van B. B. King, dat hij op 12-jarige leeftijd op instigatie van zijn ouders bijwoonde. Hij kreeg kort daarna een gitaar van zijn vader en trad binnen in de magische wereld van de blues. De jaren 90 bracht hij door met een elektrische gitaar in zijn hand als onderdeel van de band Fat City Blues.

Hij nam twee CD's op met deze groep, maar keerde in 2005 terug in de schoot van de akoestische blues en hervond zijn interesse in de akoestische gitaar. Zijn muzikale zoektocht bracht hem ook in contact met folk, trad., country, ragtime, singer-songwriters en jazz. Alle twaalf songs op de CD zijn van A. P. zelf, zijn teksten hebben een sterk poëtische inslag (er is een aantal gedichten van zijn hand gepubliceerd), A. P.'s literaire belangstelling is vrij breed, zeg maar van Kafka tot Kerouac. De begeleiding is geheel in handen van Meister zelf, waarbij zijn gitaarspel als uitmuntend kan worden gekwalificeerd, zowel op de akoestische als de elektrische als (misschien wel vooral!) de slide gitaar. A. P.'s stem is gruisig, hij fluistert zijn poëzie als het ware in de microfoon. De enige ondersteuning komt van Ebba Dagdotter, die op een aantal nummers meezingt. De teksten handelen over de sombere kanten van het menselijk bestaan. Door de poëtische inslag is het vaak niet eenvoudig te doorgronden wat de man eigenlijk bedoelt. Ik weet uit ervaring dat de meeste singer-songwriters de nadere uitleg van hun mooie woorden graag aan de eigen interpretatie van de luisteraar over laten, maar ondanks dit relativeren zit ik bij het beluisteren van Mindflower, Thorn vaak met de handen in het (overigens weinige) haar. Interessant, dat wel. Wat te denken van de volgende strofe uit 'Nightsong': Bet your soul, the dead man's hand. Ride the rails to Nowhere Land. Eyes on fire and eyes of gold. The vagabond rain, all the stories told. From the cradle to the grave. Hear the nightsong rock-a-bye. Now the angels don't sing. Silver bullets and dust. Niet alle nummers zijn zo ondoorzichtig, overigens.

Na vele malen beluisteren blijft een apart gevoel achter. Ik houd wel van dat hele sombere en ben van mening dat Meister een aparte CD heeft gemaakt die bepaald niet de veelal plat getreden paden volgt. Voor de liefhebber van donkere, akoestische muziek.

Fred Schmale

Artist: Dan King
Album: Western Color
Label: Independent

dinsdag 2 maart 2010

Ook wel de KBMG band genoemd. Terecht, omdat de uit Massachusetts afkomstige singer-songwriter Dan King zich voor de opname van zijn laatste cd Western Colors omringd heeft met crème de la crème muzikanten, die – hoewel voor het eerst samenwerkend – samen verantwoordelijk waren voor het prachtige groepsgeluid. Drummer Dave Mattacks, tegenwoordig in Boston wonend, is een levende legende die ontelbare musici terzijde stond en de fabelachtige gitarist David Brown die sessiewerk deed voor bijvoorbeeld Simon and Garfunkel (Central Park concert), Paul McCartney, Dr. John en Billy Joël.

Het album bevat tien studionummers, aangevuld met drie live nummers, een demo- plus een alternatieve track. Dit propvolle geheel van ruim een uur vormt een geweldig aantrekkelijke smeltkroes van met name folk & rock, alt.country en een beetje blues, die zowel klassiek als heel eigentijds klinkt. Uitstekende, toegankelijke composities, door het leven aangedane (rafelige) zang en uitmuntende instrumentale ondersteuning. De live nummers geven nog de beste indicatie van wat deze band aan kwaliteit in huis heeft. Een open, vaak bedwelmende, grootse, maar nooit groteske sound. Luister, graag met de volumeknop wijd open, maar eens naar de live gespeelde songs When It Comes Down To Love en Raggedy, die de grote klasse van deze band overtuigend aantonen.

Huub Thomassen

Artist: Whitney Mann

Album: The Way Back Home

Label: Independent

maandag 1 maart 2010

Whitney Mann is een jonge (25) singer-songwriter uit het noorden van de USA, Wisconsin om precies te zijn (stukje boven Chicago). Ze groeide op met de muziek van Conway Twitty, Willie Nelson en Dolly Parton, haar moeder speelde de piano in de lokale kerk in het kleine dorp waar ze opgroeide. Nadat ze punkrockliefhebber Kyle Jacobson ontmoette brengt zij haar eigen liedjes met een band bestaande uit akoestische gitaar (Whitney zelf), pedal steel, bas en drums. Dit viertal, met Kyle Jacobson in de gelederen, heeft aan een debuut-EP (6 nummers, ca 25 minuten) het leven geschonken.

De hoofdrol op deze schijf is overduidelijk voor de pedal steel, die in alle nummers een verrukkelijk 'eenzaam' geluid produceert. Het soort muziek dat Whitney Mann maakt lijkt op de muziek van Jenny Lewis en soms ook op die van onze Australische vriendin Kasey Chambers. De stem van Whitney is vol pathos, een opvallende stem, die niet bij iedereen in de smaak zal vallen. Ik heb ook moeten wennen, maar na vele malen draaien wordt je meegezogen in een roesverwekkende maalstroom door de combinatie van Whitney's soulvolle stem en die heerlijke overheersende eenzame pedal steel met daarnaast beheerste bijdragen van bas en drums. De teksten handelen – zoals zo vele in dit muziekgebied – uitsluitend over relaties en wat die al niet aan ellende teweeg kunnen brengen. Lekkere countryfolk van een interessante nieuwkomer. Ik ben benieuwd hoe zij zich verder zal ontwikkelen.

Fred Schmale

Artist: International Blues Family

Album: International Blues Family

Label: Independent

zaterdag 20 februari 2010

Niets kan zoveel verveling opwekken als slecht gespeelde blues. Gitarist Lightning Red en zangeres LZ Love speelden met Mannen van Formaat zoals Luther Allison en Luther Vandross. Samen met muzikanten uit Duitsland en Kroatië gingen ze op tournee door Europa. De International Blues Family is een weergave van deze concerten. Tweederangs naspelen van een zelfgecreëerd cliché dat blues heet, ik heb er geen andere woorden voor. Snel vergeten, dit album.

Wim Boluijt

Artist: Wrinkle Neck Mules

Album: Let The Lead Fly

Label: Blue Rose Records

dinsdag 16 februari 2010

Een aantal jaren geleden was ik getuige van een concert van de Wrinkle Neck Mules in Austin. Het vijftal dat in 1999 werd opgericht in Richmond, Virginia speelt een fris en vernieuwende Americana-sound. Hun muziek kent een brede klankkleur met kristalheldere gitaren, frivole mandolines en banjo's, opzweepende 'fiddles' en zalvende steelgitaren. Daarnaast beschikt de band over twee geweldige vocalisten namelijk de scherpe rauwe stem van Andy Stepanian en de zachtere, meer folky stem van Chase Heard. De samenzang tussen de bandleden is werkelijk voortreffelijk.

De band fleurt met de rootsy folkrock van The Gourds, met de southern rock van Drive By Truckers en met de harmonieuze vocalen van de countryrockers, The Eagles. Kortom een band die ik in de gaten moet houden. Het razend actieve Duitse label Blue Rose Records ziet het ook wel zitten in deze talentvolle band en bracht eind vorig jaar het vierde album van Wrinkle Neck Mules uit. Don't just stand there. Raise your gun and let the lead fly! is de openingszin van de titeltrack, die Andy Stepanian de luisteraar toe schreeuwt. Het is het startsein van een wervelend album vol afwisseling. Na de rauwe opening volgt een lekker voortkabbelende countrysong met prachtige Eagles achtige vocalen (Fortune Fades). Een ouderwetse country-snik krijgt de luisteraar bij het fraaie liedje "The Water All Run Dry". De Virginia-roots komen het beste tot uitdrukking in het 'old timey'-liedje "Pleasure is the Absence of Pain". Bijzonder fraai is het instrumentale niemendalletje "Silver King", dat prachtig overloopt in het Gourds achtige "Cracks and Seams". Ach, de rest moet u zelf maar beluisteren, want dit album heeft het predikaat: Alle Dertien Goed!

Paul Jonker

Artist: Amanda Mora

Album: The Ribbon

Label: Independent

maandag 15 februari 2010

Het debuut van Amanda Mora Jones, een jonge singer-songwriter uit Austin, Texas, heeft meer dan voldoende eigens om op te vallen. Amanda stamt uit een muzikale familie, haar vader Doc en moeder Jill, beiden professioneel musicus, ontmoetten elkaar in het begin van de jaren 70, speelden samen in de Doc Jones band in die periode en besloten uiteindelijk samen door het leven te gaan.

Het resultaat daarvan is onder meer deze vrolijk en fris ogende Amanda, die het maken van muziek en het schrijven van songs met de paplepel ingegoten kreeg. Na het afronden van haar college rommelde ze een aantal jaren in de muziek rond tot ze wat vaste grond onder de voeten kreeg, besloot de in haar opborrelende liedjes op te nemen voordat ze weer verdwenen waren. We leven inmiddels in het jaar 2007, waarin alle 12 liedjes van deze CD zijn geschreven. Van vader Doc mag ze gebruik maken van zijn studio om de liedjes op te nemen. Dat gaat met een intens perfectionisme gepaard, waardoor de goede Doc zijn eigen drukke studiowerk om de langdurige sessies van zijn dochter moest plannen. Maar daar ben je vader voor, toch. Het resultaat mag er dus wezen, 12 mooie juweeltjes, gezongen met een prachtige intieme stem met harmonie vocalen van Amanda zelf, haar vader (twee nummers) en haar moeder Jill (in vier nummers). Vooral die harmonieën vallen op, heerlijk. De muziek is een leuke combinatie van pop, folk, country en swingende jazz. We horen behalve Amanda's gitaar in een vijftal nummers additionele gitaristen, accordeon, banjo, dobro, mandoline, cello, viool, harmonica, piano en een aantal mooie baspartijen ook clarinet, trompet, xylofoon, marimba en saxofoon en een keur aan ritme-instrumenten. Behalve drums zijn dat chimes, djembe, en claps/snaps.

Er is een keur aan uitgekiende arrangementen, allen van Amanda zelf, die behalve de productie ook de techniek voor haar rekening nam en het mixen samen met John Inmon deed. Er staat geen slecht nummer op de CD, die erg fris en interessant klinkt, het is een leuke luisterplaat. Het mooiste nummer is voor mij het titelnummer, waarin cello, viool, djembe, cymbalen en een kickdrum samen met twee gitaren en een staande bas (zorgt voor walvisgeluiden) een prachtig dekentje neerleggen voor een bijzonder verhaaltje: You say I am the ocean and you are a great blue whale. I dream and wake beside you in the stories that we tell. The winter fades my skin to white and it leaves the branches bare. Oh, let me be a ribbon and weave me in your hair. Een liefdesliedje, dus. Amanda's teksten zijn hier en daar een tikje bizar en wat ondoordringelijk, maar dat is eigenlijk een leuke uitdaging...Ga eens luisteren op My Space

---

Fred Schmale

Artist: Carolyn Mark & NQ Arbuckle

Album: Let's Just Stay Here

Label: Mint Records

zondag 14 februari 2010

Carolyn Mark & N.Q. Arbuckle zijn tot elkaar, in de goede zin van het woord, veroordeeld op de CD "Let's Just Stay Here". De naam van Carolyn Mark liet bij mij in eerste instantie geen belletjes rinkelen. Maar naar wat door snuffelen werd mij duidelijk wie Mark was. Ze vormde ooit, samen met Neko Case het extravagant duo The Corn Sisters. De naam van N.Q. Arbuckle zei mij des te meer. Diens platen The Last Supper In A Cheap Town en XOK kriebelen nog steeds in mijn muzikaal geheugen.

Dit fijnproevers duo zingen, musiceren op dit album alsof ze voor goud gaan. Een track als 'Passing Dream' zou overigens niet misstaan in de openingsceremonie van de Olympische winterspelen, die in januari 2010 gehouden wordt in hun thuisland Canada. Eerlijkheid gebied te zeggen dat de nummers die Arbuckle laat horen mij persoonlijk het meest aanspreken. Juweeltjes hoor! 'Officer Down', 'Saskatoon Tonight' en 'When I Come Back' getuigen van grote klasse. Carolyn Mark's stem vult echter de stilte tussen klanken op sublieme wijze.

"Let's Just Stay Here" is een prima afwisselende Americana plaat, met hier en daar wat uitstapjes robuuste roots rock. Geen meesterwerk maar zeker wel de moeite waard om te beluisteren.

Jan Janssen

Artist: Boca Chica

Album: Lace Up Your Workbook

Label: Independent

zaterdag 13 februari 2010

Logeerde ooit eens in een retort genaamd Boca Chica Beach in de Dominicaanse Republiek. Het plaatsje Boca Chica is een kleine badplaats vlakbij de hoofdstad Santo Domingo. De prachtige baai is erg populair, aangezien dit het dichtstbijzijnde strand is voor lokale bevolking. De plaats swingt als de kleren! Minder tropisch exotisch swingt ook de derde plaat van Boca Chica (àka Hallie Pritts) "Lace Up Your Workbooks".

Eerder gilde Pritts al haar titelloze debuut CD uit 2005 en "Transform Into Beats" uit 2007 van de daken. Vooral laatste release viel bij mij behoorlijk in de smaak. De fraaie crossover indie folk trekt ze naadloos door op "Lace Up Your Workbooks". Deze plaat maakte ze samen met ondermeer mensen als Jeff Baron (The Essex Green), multi-instrumentalist Christopher McDonald, pedal gitarist James Hart en drummer Matt Miller. Hallie Pritts fragiele zijdezacht en glashelder stemgeluid lijkt iets op die van Cranberries vocaliste Dolores O'Riordan. Door de soms gedurfde akoestische en elektronische toonzetting op deze plaat klinken de songs minder poppy maar meer non-conformistisch. De melodieën warrelen aan je voorbij zonder dat er één echt opvalt. Zelf van het, in gebrekkig Frans gezongen, 'Like Sheep In The Night', word ik vrolijk.

Toch gek en verbazingwekkend eigenlijk dat deze Boca Chica niet meer naam heeft weten te maken in de afgelopen jaren. Misschien komt daar met "Lace Up Your Workbooks" wel verandering

---

Jan Janssen

Artist: Paul O'Brien
Album: Walk Back Home
Label: Stockfisch Records

vrijdag 12 februari 2010

Paul O'Brien is een veertiger met een behoorlijke staat van dienst in de muziek. Hij werd geboren in een Engelse stad uit katholieke Ierse ouders en heeft sinds ongeveer zijn achttiende een twintigtal jaren traditionele Keltische muziek gespeeld in alle denkbare locaties over de hele wereld. In deze periode nam hij 6 CD's op alsmede maar liefst 11 kinder-CD's (waarvan er 100.000 in totaal werden verkocht!).

Op zijn 38e had hij er genoeg van, verliet het United Kingdom en de muziek scene aldaar en trok met zijn familie naar Victoria op het Canadese Vancouver Island. Hij verdiende er de kost als (muziek)leraar. Wat hij niet had verwacht gebeurde toch, hij voelde er zich enorm op zijn plaats en zijn tot dan onderdrukte creatieve energie werd enorm gestimuleerd, zodanig dat hij plotseling volop liedjes ging schrijven. Terwijl hij nog fulltime leraar was schreef hij twee CD's vol met originals, Sacred Lines (2006) en Plastic (2008). De CD's en bijbehorende concerten werden zo positief ontvangen dat de leraarsjob er in fasen aan ging en Paul fulltime musicus werd. Na een tournee door Ierland en de UK werd hij gecontracteerd door het Duitse label Stockfisch. Het eerste album op dit kwaliteitslabel is recent verschenen en is voor mij een grote verrassing. De man schrijft prachtige melodieuze liedjes met een interessante inhoud. Zijn onderwerpen haalt hij uit het gewone leven rondom hem en soms wat verder weg. Twee van zijn burens in Victoria worden beschreven, een beeldhouwer (met de Nederlandse naam Maarten Schaddelee) en een vrouw van in de tachtig die na 45 jaar haar huis moest verlaten omdat het van de klippen dreigde te storten t.g.v. de erosie. Hij bezingt de leukste baan die hij ooit heeft gehad: vader zijn (opgedragen aan dochter Emelia), zijn zoon vroeg ooit om de aanschaf van een 'American car', zodat pappa eerder van een tournee uit de USA terug kon komen naar huis. Een bijzondere boom in West Canada, de Madrona, is ook onderwerp van een lied, evenals aartsbisschop Oscar Romero uit El Salvador, een man die hij zeer bewondert (in dit lied klinkt een lief kinderkoor in het Spaans), hij zingt het eerste liedje dat hij ooit schreef (op 17-jarige leeftijd - 'To be honest I still don't know what it is about'). Voor de mensen die een kind hebben verloren is een troostend lied: 'There are words that you cannot say, there's a debt you can never pay. You feel lost, lost without a prayer and life is the finest thread'. En al dat moois wordt gebracht met een zeer ingetogen begeleiding van Paul's eigen gitaar, mooie achtergrondvocalen van Lea Morris, mandoline, accordeon, tremolo gitaar en incidenteel piano, dobro, cello, Hammond orgel. Een duidelijk aanwezige 'fretless bass' legt een schitterend tapijtje neer voor deze fraaie (Duitse) begeleiding. Het geheel doet denken aan het werk van de Ier Christy Moore en de Canadees James Keelaghan. Werkelijk meer dan 53 minuten lang prachtige ingetogen muziek, voor mij een van de mooiste folkalbums van het afgelopen jaar.

Fred Schmale

Artist: Jeff Larson
Album: Heart Of The Valley
Label: Independent

donderdag 11 februari 2010

Jeff Larson eerste album ging aan onze neus voorbij. Zijn tweede CD "Left Of A Dream" gelukkig niet. Mijn ritmiek is nogal melodieus ingesteld de laatste tijd. Wie lekkere typische California west coast soft rock koestert is dit de plaat die je niet vergeten mag.

Als je vrienden hebt als Dewey Bunnell en Gerry Beckley (America) dan weten jullie allang hoe de klankkast trilt. Beckley schreef overigens het merendeel van de liedjes op deze plaat. Larson opent met zijn melodieën en mooi stemgeluid toegankelijke deuren. Liedjes als 'Sudden Soldier', 'Airport Smiles', 'Southern Girl' en 'Wishing Well' openbaren grote klasse. Jeff Larson begeeft zich in goed en vooral in een groot gezelschap zanger, gitaristen waarvan er al zo veel van zijn. Dat is misschien ook wel de reden waarom hij nog niet opgevallen is. Het aanbod is enorm maar Jeff Larson is er toch eentje die je stiekem toch in de gaten moet houden.

Jan Janssen

Artist: David Gogo
Album: Different Views
Label: Cordova Bay Records

woensdag 10 februari 2010

Sommigen jammeren dat bluesmuziek langdraderig is en dat het niet echt opschiet. Als ik dat hoor krijg ik de kriebels moet ik u eerlijk bekennen. Diegene die dat zeggen weten volgens mij niet waar Abraham de mosterd haalt, laat staan dat men de moeite neemt om eens wat nieuws te ontdekken.

Ondanks mijn nederige kennis in het genre is een uitdaging om zelfs die mensen ervan te overtuigen dat blues niet is wat ze denken. Heb namelijk aandachtig zitten luisteren naar inmiddels alweer zevende CD van David Gogo "Different Views". Wie naar de ex frontman van The Persuaders en de uit Canada afkomstige performer gaat luisteren zal tot de conclusie komen dat deze bluesmuziek niet stil heeft gestaan het afgelopen decennia. Het raamwerk, waarbinnen Gogo manoeuvreert, is bluesrock. Gogo presenteert het echter met extra flair. Zo injecteert hij zorgvuldig soul, funk, Jazz en poprock elementen in zijn muziek. Hierdoor de twaalf nummers op "Different Views" toegankelijker klinken dan ooit te voren. 'Don't Bring Me Down', het akoestische hitgevoelige 'Gold' en de samen met Wyckham Porteous donker geschreven krachtpatser 'Where the Devil Won't Go' zijn daar een paar goede voorbeelden van.

Kort samengevat kan het haast niet anders of David Gogo is opgegroeid in één kribbe samen met On The Road Again (Canned Heat), Blue Jeans Blues (ZZ Top) en Moonlight On Vermont (Captain Beefheart). Projecteer dit in deze flitsende tijd en vertel mij dan nog eens wat er eigenlijk niet opschiet.

Jan Janssen

Artist: Amy Allison
Album: Sheffield Streets
Label: Urban Myth Recordings

dinsdag 9 februari 2010

Het stemgeluid van een muzikant is voor mij een belangrijke factor om met plezier een plaatje te draaien. Soms moet je wennen aan een stem. In het geval van Kate Bush lukte dat uiteindelijk. Bij Iris DeMent was ik meteen verkocht aan die vreemde klagende countrystem. Echter het 'gekrijs' van Victoria Williams heb ik nooit kunnen waarderen. Nu zit ik met een zangeres met een vreemd kindstemmetje, die na meerdere draaibeurten nog steeds niet echt lekker bij mij in het gehoor ligt.

Het betreft Amy Allison, de dochter van de fameuze jazz/blues-muzikant Mose Allison. Deze popzangeres uit New York maakt vanaf 1996 geregeld een album en "Sheffield Streets" is inmiddels haar zesde schijf. Het album werd in de huisstudio van drummer Don Heffington te Los Angeles opgenomen. Amy schrijft puntige liedjes, die vaak niet langer dan 3 minuten duren. De melodieuze songs zijn mooi aangekleed door rasmuzikanten als Greg Leisz, Don Heffington, Bob Glaub en Ryan Hedgeclock. Het album opent met de titelsong: een ode aan de Britse stad Sheffield, boordevol nostalgie en mooie beelden. Amy heeft er ooit een tijdje gewoond. De mooiste track is een bewerking van een Mose Allison nummer uit 1967 "Monsters Of the Id". Een heerlijk lome jazzy song waarbij Elvis Costello een vocale bijdrage levert. Voorts is er een prachtig country duet met Dave Alvin in "Everybody Ought to Know". "Why Must It Be" klinkt heerlijk 'poppy' en is terecht uitverkoren als eerste single. Amy moet een groot liefhebber van countrymuziek zijn, anders zou de kwetsbare 'tearjerker' "I Wrote A Song About You" niet zo overtuigend klinken. Tot slot moet nog de bijdrage genoemd worden van 'good old' Van Dyke Parks, die op de accordeon het slaapliedje "Dream World" opvrolijkt.

"Sheffield Street" is een afwisselende album met 11 liedjes voorzien van fraaie arrangementen in een mix van country, jazz, pop, folk.

Paul Jonker

Artist: Kerri Powers

Album: Faith In The Shadows

Label: Independent

maandag 8 februari 2010

De ouders van de 50 jarige Kerri Powers uit Boston, Massachusetts waren professionele muzikanten. Vader onder andere pianist en bandleider in de band van Louis Armstrong, moeder zangeres en bassist bij die van Wynton Marsalis. Van top tot teen gezegend met de goeie genen, schopte ze het slechts tot achtergrondzangeres van bijvoorbeeld Jackson Browne, Paul Simon en godbetert Madonna. In 2003 verschijnt in eigen beheer haar eerste album 'You, Me, And A Redhead', dat nu pas met 'Faith In The Shadow' wordt opgevolgd.

Onbegrijpelijk dat haar carrière er eentje is van aanmodderen, want ze schrijft – meestal – samen met haar gitarist en producer Crit Harmon hele mooie composities – met aansprekende teksten over de vele zijden van menselijke relaties – waarin genres als blues, jazz, folk, country en rock met veel gevoel zijn verwerkt. Daarbij bezit ze ook nog eens een fenomenale stem. Haar sexy vibrato, kleurrijke timbre en meeslepende dictie werken als een magneet. Vanaf het eerste tot het laatste liedje op 'Faith In The Shadow' hang je aan haar lippen. De openers Do You Hear Footsteps en Trying My Way To You bezitten een krachtig drenzerig rocksfeertje, waarna via de bitterzoete countryballade Nobody Minds My Drinking en het geestige Magdelene, zo mogelijk de intensiteit nog meer toeneemt door de onderhuidse spanning in het fragiele Shadow Of Someone en intieme Low Down Low, het aards luie sfeertje in Diamond Day, de smoothy jazz in Sweet Crusade of de intieme, akoestische afsluiter Tallulah Send A Car For Me. Maar daartussenin staat het allermooiste liedje Fireworks And Cheap Repairs, waarin alle losse bestanddelen van muzikale – en gemoedsferen van de andere songs samenkomen.

Naast de standaard bezetting van drums, (staande) bas en gitaren, zorgt vooral het orgelspel door Brad Hatfield, de gevoelige lap steel- en dobro klanken van Steve Sadle en de spaarzaam klinkende harmonica van Jim Fitting voor de uitzonderlijk warme muzikale inbedding. Een geheide top 10 2009 kandidaat, hoop ik en opstoten dus maar in de vaart der volkeren.

Huub Thomassen

Artist: Zachary Richard

Album: Last Kiss

Label: Fontana

zondag 7 februari 2010

Zachary Richard is een muzikant uit Louisiana met een flinke reputatie. Veertig jaar is hij al actief en zijn oeuvre bevat bijna 20 albums. In eerste instantie was hij een echte cajunrocker, maar zijn muzikale smaak werd steeds breder.

Zachary heeft veel werk gemaakt van zijn nieuwe album. De befaamde toetsenist David Torcanowski hielp hem bij de productie. Het geluid klinkt als een klok en in sommige nummers is de sfeer van de muziek van Daniel Lanois bespeurbaar. Het album opent met het vrolijke "Dansé", een loflied op de rijke danscultuur van de Cajuns. Vervolgens trakteert Richard de luisteraar op een liefelijk liefdesliedje: "Fire In The Night". Bijzonder indrukwekkend is "The Levee Broke", een post-Katrina-song vol muzikaal bombast. De mooiste track is "Sweet Daniel". Een heerlijk dromerige song vol verlangen. "Au Bord De Lac Bijou" is de enige Franstalige track. "Last Kiss" sluit met een aparte bewerking van "Acadian Driftwood". Bij deze klassieker van The Band krijgt Zachary Richard vocale ondersteuning van niemand minder dan Celine Dion.

Paul Jonker

Artist: The Best Is Yet To Come

Album: The Songs Of Cy Coleman

Label: New West Records

zaterdag 6 februari 2010

Ik moet toegeven nooit veel opgehad te hebben met de muziek van de in 2004 op 75 jarige leeftijd overleden Cy Coleman. Te veel romantiek, te gladde jazz, onverkort amusement en mijlen ver weg van de rock 'n' roll.

Maar met het klimmen der jaren, staan mijn oren wel al een tijdje wagenwijd open voor bijvoorbeeld crooners als Frank Sinatra, schuifeljazz of aandoenlijk sentimentele liedjes. Dankzij deze persoonlijke evolutie doet het me erg veel plezier het eerbetoonalbum 'The Best Of Yet To Come: The Songs Of Cy Coleman', onbeschroomd bij u te mogen aanprijzen. Dertien van zijn ontelbare composities staan erop en worden enkel door zangeressen vertolkt. Dat doen ze zonder uitzondering zo verleidelijk mooi en sexy dat ik, om niemand tekort te doen, alle – voor mij – bekende en onbekende namen maar over u uitstort. Bekend zijn Patty Griffin, Fiona Apple, Madeleine Peyroux, Sam Philips, Jill Sobule en onbekend (maar intussen erg bemind) Ambrosia Parsley, Julianna Ray, Nikki Costa, Sarabeth Tucek, Sara Watkins, Perla Batalle en Missy Higgins.

Deze dames zingen je in een aanlokkelijke sluimertoeestand die, mede door de werkelijk schitterende begeleiding, onder meer door Dave Palmer (ook producer), Benmont Tench, Jay Bellerose, Wendy & Lisa en Doyle Bramhall II, ten eeuwigen dage mag voortduren.

Huub Thomassen

Artist: Angie Palmer

Album: Meanwhile, As Night Falls

Label: aKrasia Records

vrijdag 5 februari 2010

Angie Palmer is een Engelse singer-songwriter die inmiddels aan haar vijfde CD toe is. Haar stem houdt zo'n beetje het midden tussen die van Joni Mitchell en Lucinda Williams, de muziek is een mengsel van (Engelse)folk, blues en country, met naast de nodige gitaren ruimte in de begeleiding voor banjo (Angie zelf), viool en mandoline (Richard Curran), lap steel, dobro en gitaren (Billy Buckley), pedal steel (op twee nummers, de veteraan B. J. Cole – was al te horen op Elton John's Madman across the water uit 1972) en orgel (Alan Gregson). Bas en drums worden bespeeld door resp. Ollie Collins en Tim Franks) en ene Sophie Hastings zorgt voor percussie en diverse geluiden, op twee nummers vervangt zij drummer Franks.

Angie's songs zijn alle samen met Paul Mason geschreven, ze zijn poëtisch en doorleefd. Het merendeel volgt het thema Meanwhile, as night falls, getuige titels als After the lights have gone, Nightsong, Smuggler's song, The weeping wood, On the eve en Hunting the wolf. Als sfeertekening volgen hier de eerste twee coupletten van het laatstgenoemde nummer, het stevigste van de CD: "He was waiting at the crossroads, when the moon was full and new. Where the river meets the forest and where the horsetails grew. It was early in the evening, I could hear the church bells ring. He looked at me with wolfish eyes and a big toothed wolfish grin. He said "I know a quicker way, an old path through the woods". I thanked him for his kindness, but didn't think I should. Than he said that it's a wicked world and little lambs weren't safe alone. But I knew that he was tricking me and left him by the road". Dit is een duidelijke afspiegeling van de vaak sinistere inhoud van de liedjes, die bestaan uit verhalen die worden geboren op het moment dat de duisternis invalt en dus vaak beginnen met: 'Meanwhile, as night falls...' of 'On the eve...'.

Het is vooral de sfeer die het hem doet op deze CD, die beslist niet makkelijk wegluistert en pas na enige tijd zijn donkere geheimen prijsgeeft. Bijna een vol uur is misschien wat te veel van het duistere, je gaat het licht missen, immers. Maar over het geheel genomen is dit een prima CD. Er is een prachtig sfeervol (met natuurlijk voornamelijk blauwtinten en zwart) boekje met teksten en info bijgeleverd.

Fred Schmale

Artist: Nolan McKelvey

Album: A Matter Of Time

Label: Independent

donderdag 4 februari 2010

Nolan McKelvey komt uit de Boston alt-country, folk scene, waar ook o.a. Todd Thibaud, Jabe, Kris Delmhorst en Jeffrey Foucault vandaan komen. Op zijn vijfde plaat "The Sound Of The Crash", uit 2007, liet deze smaakvolle singer-songwriter al horen dat hij goede melodieuze werkstukjes in elkaar kon knutselen.

Op zijn nieuwe CD "A Matter Of Time" is dat in feite niet anders. McKelvey, die nu vanuit Flagstaff, Arizona opereert, trakteert je op twaalf keurig afgeroomde nummers waar eigenlijk niets op af valt te dingen. Spannend wordt het nooit en dat is misschien ook wel de kracht van deze ongecompliceerde plaat. McKelvey beschikt over een mooie stem die je aanhoudend bezig houdt omdat hij je het een plaats wilt geven. Betrapte mij erop dat het mij niet gelukt is. Als je denk nu weet ik het dan zet hij je in een liedje als 'Grave Digging' weer helemaal op het verkeerde been.

Deze singer-songwriter heeft niet stil gezeten de afgelopen jaren. Met songs als het akoestische 'The Best Is Yet To Come' en het donkere 'Deeper In The Well' onderstreept hij dit alleen nog maar. Inderdaad het is een kwestie van tijd!

Jan Janssen

Artist: Celilo

Album: Bending Mirrors

Label: Independent

woensdag 3 februari 2010

Celilo is een zeskoppige band uit Portland/Oregon, rondom liedjesschrijver, zanger en gitarist Sloan Martin. Van hun laatste cd Bending Mirrors, was ik aanvankelijk niet erg onder de indruk. Lang niet allemaal, maar een aantal van de dertien liedjes bezit een irritant psychedelisch ondertoontje dat neigt tot protserigheid. Eerste conclusie: aan de kant ermee met deze Pink Floyd-achtige invloeden.

Toch maar niet gedaan en daar ben ik nu blij om. Iets onzegbaars bracht me er telkens toe opnieuw te luisteren. Het mocht wat tijd kosten – sinds de release afgelopen augustus – maar mijn conclusie is zowat 180° gedraaid. Laat ik het houden op de mysterieuze kracht van muziek. Het hier en daar als bezwaarlijk ervaren geluidstapitje – door gebruik van melletron, synthesizer en toetsen – verdwijnt niet helemaal, maar weegt in de verste verte niet op tegen die buitengewoon mooie stem van Martin, de echoënde pedal steel klanken, het verstilde banjogeluid, de smaakvolle akoestische - en elektrische gitaren en de dynamische ritmesectie. Per saldo is Bending Mirrors juist daarom een heel avontuurlijk en genre overstijgend album, dat het zeer verdient ontdekt te worden. Dromerig, beetje weird soms, maar met een geheel eigen stijl. Onderscheidende plaat.

Huib Thomassen

Artist: Reto Burrell

Album: GO

Label: Echopark Records

dinsdag 2 februari 2010

Nadat Reto Burrell afscheid nam van het Duitse Blue Rose Records label dook in 2005 zijn vierde studioalbum Burrell op. Een nieuw traject, met duidelijk minder countryrock invloeden maar aanzienlijk meer pop-rock bezieling was het gevolg. De vanuit "Rock City" Lucerne, Zwitserland opererende singer-songwriter deed dat op zijn vijfde release Hello Hello Hello uit 2006 nog eens dunnetjes over. Burrell ontwikkelde zich in Zwitserland als een soort van power pop idool en hield zo zijn kachel aan het branden.

Burrell ging daarna toch letterlijk en figuurlijk opzoek naar zijn Roots. Vlak na zijn Europese Gypsy Tour in 2008 vertrok Burrell met zijn gezin naar Los Angeles. Ook wilde hij daar zijn muzikale en sociale tekstdichterlijke wortels opgraven. De titel van zijn nieuwe CD "GO" zegt in feite genoeg. Reto Burrell rock's like hell, en dat zullen we weten ook.

Burrell trof in LA drummer Aaron Sterling (Mat Kearney, Kelly Clarkson), bassist Jonathan Ahrens (Jewel), multi-instrumentalist Phil Parlapiano (Chuck Prophet, Jude Cole) en gitaristen als Michael Chaves (Sarah McLachlan) en Jonny Polonsky (Dixie Chicks). De mannen dollen volkomen in dienst van Reto Burrell's liedjes. Het voelt als een kruisbestuiving tussen Burrell's debuut CD Echo Park uit 2001 en Roses Fade Blue uit 2004. Met de opener 'This Is It' en liedjes als 'Suitcase', 'Some Days' en 'Is It True' volgt Burrell op weergaloze wijze het muzikale spoor van Tom Petty & The Heartbreakers en Jacob Dylan's Wallflowers. Relatief nieuw is het feit dat Burrell zich hier en daar vocaal laat ondersteunen door vrouwelijk schoon. Cindy Wasserman (Mark Olson) doet dat subtiel geniaal. Maar in het hitgevoelige 'Dancing To The Rhythm Of Rain' stijgt dit geniepig tot zeer grote hoogte. Burrell durft het aan en doet daar samen met niemand minder dan Tift Merritt zelfs een duet. Het moet niet gekker worden denk je dan. Maar de lat wordt nog hoger gelegd. Hoe donker is een melodie, Burrell bewijst het met 'Dirty Little Secrets' en het daarop volgende akoestische 'Set It All On Fire'.

'GO' laat een montere Reto Burrell horen die weet waar zijn wortels liggen. Deze Zwitserse padvinder maakt puristische Rock 'n' Roll met een plezierig onderbuikgevoel.

Right after Reto Burrell's departure from German label Blue Rose Records in 2005 his fourth studio album, Burrell, was released. On this album Reto followed new paths with less countryrock influences and a lot more pop-rock feel. Singer-songwriter Burrell, living and working in "Rock City" Lucerne, Switzerland followed the same route in his fifth release Hello Hello Hello in 2006. Burrell developed into a power pop idol and doing so kept his chimney burning.

After that Burrell started searching for his roots. Right after the European Gypsy Tour in 2008 Burrell and his family moved to Los Angeles. He dug up his musical and lyrical roots. The title for his new CD tells us all about it: "GO". Reto Burrell rock's like hell and we will be fully aware of it!

In LA Burrell met drummer Aaron Sterling (Mat Kearney, Kelly Clarkson), bass player Jonathan Ahrens (Jewel), multi-instrumentalist Phil Parlapiano (Chuck Prophet, Jude Cole) and guitar players Michael Chaves (Sarah McLachlan) and Jonny Polonsky (Dixie Chicks). They live themselves up completely in Reto's songs. It sounds like a crossover between Burrell's debut Echo Park from 2001 and Roses Fade Blue from 2004. Listening to the opener 'This Is It' and songs like 'Suitcase', 'Some Days' and 'Is It True' you can tell that Burrell follows in a unequalled way the musical road taken by Tom Petty & The Heartbreakers and Jacob Dylan's Wallflowers. A relatively new aspect is the vocal support Reto gets from female beauties in a couple of songs. Cindy Wasserman (Mark Olson) is the greatest of them, in a subtle genius way. But the real highlight of this new approach is to be heard in the song 'Dancing To The Rhythm Of Rain', a song that easily could become a hit. He duets with Tift Merritt of all people, it really couldn't be more weird. The darkest melodies are present in 'Dirty Little Secrets' and the follow-up to this song, the acoustically played 'Set It All On Fire'.

'GO' shows us a lively Reto Burrell, happy having found his own roots. This Swiss (boy) scout treats us to pure Rock 'n' Roll that makes you feel bright and happy. (Written by Jan Janssen, translated by Fred Schmale for the Rea Roots Cafe)

Jan Janssen

Artist: Rodney DeCuro
Album: Mockingbird Vible
Label: Nothern Electric

maandag 1 februari 2010

Het bedje van de in Harmarville, Pennsylvania geboren singer-songwriter Rodney DeCuro schijnt niet bepaald gespreid te zijn geweest. Een groot deel van zijn leven bracht hij door midden in de wildernis van British Columbia, Canada. Dit omdat zijn vader geen zin meer had in een tweede heroïsche "tour of duty" in Vietnam. Zijn diep getraumatiseerde vader had echter een negatieve invloed op het gezin DeCuro waarop moeder besloot hem en zijn twee broers mee terug te nemen naar Pennsylvania. DeCuro op zijn beurt had weer geen zin in een streng Baptistische opvoeding en belande al snel aan lage wal en in de criminaliteit. Hij keerde weer terug naar zijn vader om vervolgens daar opnieuw te ontsporen. De hevig puberende criminele DeCuro ontzuurde in feite pas toen hij achter in de twintig was. Hij sloeg aan het studeren, acteerde, was freelance journalist en trouwde zowaar. Een moeilijk mannetje om mee te leven, zo lijkt het, want amper een paar jaar getrouwd nokte zijn vrouw er tussenuit en verloor hij ook nog eens zijn baan. Terwijl hij logeerde bij een paar overgebleven vrienden, hield hij voor het eerst een gitaar in de hand en begon poëtische gedichten en liedjes te schrijven. Als snel was hij te terug te vinden in diverse clubs in en rondom Vancouver. Op zekere dag liep hij daar Richard Chapmen, van het Northern Electric Records label tegen het lijf. DeCuro maakte daarna twee indrukwekkende albums en bracht een boek op de markt met de alles zeggende titel "Shining Like An Apple On Fire". Een tweede boek staat op stapel en zal medio 2010 in de winkels liggen.

Beste mensen ik schrijf deze beknopte biografie niet voor niets. Rodney DeCuro's nieuwe CD "Mockingbird Bible" is de opvolger van het vorig jaar in Nederland volledig ondergesneeuwd "War Torn Man". DeCuro is een nieuwe ster aan het firmament als ik het heb over fijn pluizige country folk rock in de trend van zwaargewichten als Bob Dylan, John Prine of een Townes Van Zandt. Zijn stem lijkt op die van Xavier Rudd en Ben Knox Miller (The Low Anthem). Hiermee probeer ik ook meteen aan te geven dat DeCuro een vernieuwer is in het genre. Stem, melodieën, muziek en melancholiek zijn perfect in balans. Deze plaat groeit naar iedere draaibeurt. Liedjes met sobere titels als 'Sacred Ground' en Memories Of Snow And Dust' glunderen van blijdschap. DeCuro's leven zit met z'n hele lijf en geest in de liedjes. Zo sluit hij dit album af met 'The Captain's Tower Song'. "Oh my mother, oh my father will we be reconciled?" zingt hij verstillend. Man wat een topplaat.

Jan Janssen

Artist: The Maldives
Album: Listen To The Thunder
Label: MT Fuji Records

vrijdag 15 januari 2010

De stad Vancouver, Washington ligt niet zover van muziekstad bij uitstek Seattle. Begin deze eeuw ontsproot daar de negenman formatie genaamd The Maldives. Daar gaan we weer, wie noemt er nu in Godsnaam een band naar de fameuze koraaleilandengroep in de Indische Oceaan even ten zuidwesten van India? Vraag het maar eens aan liedjesschrijver, zanger en frontman van de band Jason Dodson zou ik zeggen want ik zou het u niet kunnen vertellen. Weet ook niet hoe het zit met de populariteit van country-rock en alt-country muziek daar op die atollen, maar wat ik wel bijna zeker weet is dat The Maldives dit jaar naam gaan maken in Nederland maarzeker ook daarbuiten.

Deze poepgave eigenzinnige muziek wordt met veel bezieling en bekwaamheid gebracht. Net zoals bands als Wilco, The Drive-By Truckers, The Band Of Heathens of My Morning Jacket, putten uit oude al platgetreden muzikale paden, doen The Maldives dat ook. Met drie gitaren, bas, pedal steel, banjo, viool, drums en percussie klinkt het geheel geen moment onsamenvattend. Pet af hoor als ik naar songs als 'Goodbye' en het aan het einde ronkende 'Time Is Right Now' luister. Lekker ouderwets lang lekker geniet ik van de opvolgende tracks 'Blood Relations' en 'Walk Away'. Man wat een power hoos! Bijna twintig minuten lang trekt de band alle registers open en gooit Dodson zangtechnisch zijn hele hebben en houwen in de strijd.

Tja, dat zou ik wel eens live willen zien. Met negen man op de bühne lijkt het mij overigens in Nederland wel erg lastig. Nu maar hopen dat deze aangepate financiële crises snel over is en we weer over gaan tot de orde van de dag. Samen met Telegraph Canyon (7 man) zouden The Maldives, met een beetje respect voor het publiek, eigenlijk gewoon op Take Root 2010 moeten staan.

Jan Janssen

Artist: Matthew Sweet & Susanna Hoffs

Album: Under The Cover Vol 2

Label: Shout Factory

donderdag 14 januari 2010

Afgelopen zomer verscheen Under The Cover vol. 2 van Matthew Sweet en Susanna Hoffs. Betrof vol. 1, dat in 2006 uit kwam, gecoverde liedjes uit de jaren zestig, op vol. 2 zijn de jaren zeventig aan de beurt. Een bonte reeks van 16 songs komt voorbij, die ongetwijfeld een afspiegeling vormen van beider brede muzikale smaak uit die tijd.

Model daarvoor staan countryrock (met psychedelisch vleugje): Sugar Magnolia/ Grateful Dead; glamrock: All The Young Dudes/ Bowie; symfonische rock: I've Seen All Good People/ Yes; soulrock: Maggie May/ Rod Stewart; funkrock: Willin'/Little Feat; bluesrock: Bell Bottom Blues/ Derek And The Dominoes; singer-songwriter: You're So Vain/ Carly Simon. In geen geval een foute songkeuze, maar de coverbehandeling heeft de songs geen goed gedaan. Het klinkt of wezensvreemd, omdat hun stemgeluid niet bij de songs past en/of omdat ze te strak de originele versie volgen.

Waren ze maar flink ermee aan de haal gegaan, want nu blijken het niet meer dan slappe aftreksels. Niet te hopen dat de toch al muzikaal armoedige jaren tachtig over een tijdje aan bod komen.

Huib Thomassen

Artist: Amelia White

Album: Motercycle Dream

Label: Independent

woensdag 13 januari 2010

Amelia White is een zangeres uit Nashville, die inmiddels 4 schijfjes op haar naam heeft staan. Zij maakt melodierijke liedjes, die vaak verpakt zijn in een kraakheldere gitaarsound. Amelia zelf, is een niet onverdienstelijk spelende gitarist. Toch maakt zij voor haar vijfde album tevens gebruik van de gitaristen Russell Chudnofsky en John Jackson. Daarnaast zijn liefst 14 andere muzikanten op de een of andere manier betrokken bij deze nieuwe schijf. Bassist/producer Nelson Hubbard zorgde er voor dat het geheel niet te bombastisch werd.

Het album opent ijzersterk met een prachtig liefdesliedje "Even Angels". Een lekker dromerig liedje dat Amelia vol passie zingt. Een stuk pittiger klinkt de titeltrack "Motorcycle Dream", die opvalt door de venijnig twangende gitaren. Heel anders en liefelijk klinkt "Full Moon". Een song die lekker luchtig klinkt mede dankzij de Vox van Daniel Tashian. Hoogtepunt is het liefdesliedje "Tiny Drops Of Rain". Amelia zingt het melodierijke folk-popliedje met een prachtige melancholieke stem, die de luisteraar meteen raakt. Het album met elf songs wordt besloten met een fraai duet met Jon Byrd: "Morning Song. Amelia heeft wederom een heerlijk luisterrijk album afgeleverd en hopelijk volgen er nog meer van deze sympathieke zangeres uit Nashville.

Paul Jonker

Artist: Lee Barber
Album: Thief And Rescue
Label: Independent

dinsdag 12 januari 2010

Bij het horen van de eerste tonen van het openingsnummer van de CD, The mosquito, is het duidelijk: hier gebeurt iets leuks. Er komt een geluidsmuurtje op je af (saxen en violen spelen een belangrijke rol) met daarbij een donkere stem met een beetje galm. Het deed mij wat denken aan die sublieme LP van Dennis Linde (tevens de titel) uit 1973, waar een dergelijke achtergrond ook te horen is. Niet dat Barber het niveau van Linde haalt, maar hij komt een heel eind.

Ook in de rest van de nummers is het arrangement van belang, maar het gaat niet ten koste van de kwaliteit van de songs, die zijn alleszins de moeite waard en blijven hangen. De saxen (tenor en bariton) in de begeleiding komen in acht van de elf nummers aan bod, daarnaast is er trompet, soms French horn, soms trombone, de overige drie nummers hebben een bezetting met gitaar, bas en drums met wat gevarieerd strooigoed als bongos, cuatro, cabasa, shakers en wat dies meer zij. Leukste nummers zijn voornoemde The Mosquito, het ingetogen ritmische poppy nummer The monkey and the ass (waarin hij de breuk met zijn vrouw in 2005 na 24 jaar huwelijk beschrijft), het walsje Darla (Dance for me now) met Will Scheff van Okkervil River als tweede stem, het Leger des Heils-achtige (die blazers, hè. Lee kwam in zijn jeugd veel in de Baptist Church, waar zijn vader predikte en zijn moeder organist was, je hoort die invloeden in dit nummer) All night long en het verhaal over de vernietiging van New Orleans (waar Lee in 1956 werd geboren) door Katrina in 2005, 1000 miles. Barber is geen nieuwkomer op muziekgebied, hij maakte muziek sinds 1972, leidde een soul band in zijn High School jaren, ontmoette in die tijd ook zijn vrouw Elaine (klassiek geschoold musicus) en volgde haar toen zij in 1992 een baan aangeboden kreeg in Austin (in de Austin Symphony).

Met Elaine en een paar bandleden maakte Lee in de late jaren 90 twee goed ontvangen, maar slecht verkochte CD's als The Barbers. Maar op zijn 53e is Lee, nog altijd Austinite, nu dus aan zijn solo-debuut toe. Een aangename en verrassende CD, met name door die arrangementen en die blazers.

Fred Schmale

Artist: Bart De Win
Album: The Simple Life
Label: Double Click Records

maandag 11 januari 2010

De Nederlandse singer-songwriter Bart de Win (1963) presenteert zijn eersteling, The simple life. Bart de Win is na een klassieke pianostudie en een studie jazzpiano aan het Rotterdams conservatorium in de jazz terecht gekomen. Maar hij slaat alras zijn vleugels in een wijder verband uit: vanaf 1996 maakt hij onder meer deel uit van de begeleidingsgroep van de Brabantse chansonnier Gerard van Maasackers, 'De vaste mannen'. In 1999 rondde hij een studie jazzvocalist af. Tussen het vele toeren met Gerard door werden de nodige liedjes geschreven en maar liefst 15 stuks kwamen op zijn uitmuntende debuut terecht.

Een prachtige en doorleefde mengelmoes van country (de langzame wals 'Tears and wine' kent een mooie steel/fiddle basis), folk, gitaarpop (de opener klinkt als een JJ Cale nummer), rock, soul (in 'Undercover lover' zijn blazers prominent aanwezig en klinkt een fraaie saxsolo), jazz ('They told me' heeft een New Orleans feel, 'The promised land' is vocale moderne jazz met een fraaie hoofdrol voor de clarinet, eindigend in een scatvocal duet, 'Tickle me' is een nummer à la Jamie Cullum en Wouter Hamel met een blazersgroep waarin de trompet een hoofdrol speelt), gospel ('Do I need'), blues (de titeltrack) en een vleug klassiek (de afsluiter 'I'll take care of you', alleen piano en vocaal, klinkt als een moderne versie van een cantate van Bach). De begeleiders (De vaste mannen als basis) zijn van grote klasse, het geheel klinkt geolied. De arrangementen zijn prachtig met natuurlijk een hoofdrol voor Bart zelf op piano, fender rhodes en accordeon. Verder horen we mandoline (Bart-Jan Baartmans), banjo en diverse gitaren (Harry Hendriks en Bart-Jan Baartmans), saxofoon en clarinet (Gilad Atzmon, tevens de producer van de CD), fiddle, bas (Rinus Raaijmakers) en drums (Arthur Lijten). Bart heeft een aangename, soepele stem, schrijft prachtige liedjes en laat horen dat hij in de loop der jaren allerlei stijlen naar zijn hand heeft leren zetten. Zijn pianostijl is duidelijk beïnvloed door Randy Newman, het accordeonspel klinkt soms Fransig (de wals 'Johnny'), dan weer cajunesk (The simple life), maar is altijd warm en aangenaam. Een verrassende CD met bijna een uur zeer gevarieerde muziek van superklasse.

Fred Schmale

Artist: Davie Lawson

Album: Three Tumble Wake Mother

Label: Smoked Recordings

zondag 10 januari 2010

De in Wales geboren singer-songwriter Davie Lawson parkeerde wij op het Roepaen Festival 2008. Aanleiding was zijn een jaar eerder verschenen solodebuut CD "Konichiwa?". Eerlijkheid gebied te zeggen dat Lawson, tijdens dat optreden, compleet ondersneeuwde door het hongerig Roepaen publiek, dat in dezelfde zaal aan het eten sloeg. De goede verstaanders ontdekten echter dat deze pas dertig jaar oude knaap lang niet het achterste van zijn tong liet zien. Dit laatste wordt nu dik onderstreept door Lawson's hagel nieuwe CD genaamd "Three Tumble Wake Mother"

De sfeer is zalig en tekstueel heeft Lawson ook wat te vertellen. Deze singer-songwriter bekijkt zijn kleine wereld en perst deze uit, wat over blijft zijn goed verstaanbare observerende fragmenten uit het leven gegrepen. Titels als 'The March Memory', 'Bread In The Basket', 'Good Questions' en 'Nobody Here But You And I' worden als het ware muzikaal voorgelezen. Naast deze vertellende liedjes weet Lawson ook hoe hij zijn akoestische gitaar moet beroeren. De snelheid waarmee dit soms gepaard gaat kan je als duizelingwekkend betitelen.

Lawson is het typische voorbeeld van singer-songwriters afkomstig van Britse hogeschool waar o.a. ook Bert Jansch, Nick Drake, Sandy Denny en Iain Matthews op gezeten hebben.

Jan Janssen

Artist: Big Low

Album: The Junction Of The Two Rivers

Label: Smoked Recordings

zaterdag 9 januari 2010

Big Low is een trio uit Wageningen bestaande uit de 'verdwaalde' Australier Dan Tuffy, Michiel Hollanders en Marc Constandse. Daarnaast zijn deze drie muzikanten actief in het Balkan-kwartet Parne Gadje. "The Junction of the Two Rivers" is de derde schijf van Big Low. De sound klinkt beduidend filmischer en intiemer dan de voorganger "No Tears In Paradise". Dat komt vooral door de inventieve en ingetogen percussie, die het trio voor de 12 nummers gebruikt. De verhalende liedjes van Tuffy krijgen hierdoor een extra spanning.

Het album opent met het liefdesliedje "I Won't Let You Down", waarbij een flink huppelende bas gecombineerd wordt met ritmisch zagen. Ja, de velofoon – een instrument dat Michiel Hollanders zelf ontwikkelde en enigszins klinkt als een Arabische ud – krijgt in dit heerlijke ritme-bedje alle ruimte om te excelleren. Een duister sfeertje hangt rondom "Brother Joe" met opnieuw een hoofdrol voor de velofoon. "Hang On To That Last Ray Of Hope" klinkt ondanks het zware thema lichter en melodieuzer dan de rest. Zoals gebruikelijk schreef Dan Tuffy alle liedjes naast twee traditionals "One Kind Favour" en "Kingdom Land". Laatst genoemde track - onder andere bekend door de gospeluitvoering van Mahalia Jackson - krijgt een unieke Big Low-behandeling. Voorts is er een bewerking van het door Merle Travis geschreven "Dark as a Dungeon", maar de versie van Big Low voegt niet veel toe aan deze door Johnny Cash bekend geworden song. Bijzonder fraai is het instrumentale werkje "Sweet Rain" met bijzonder vindingrijke percussie (o.a. een raspende gitaar) Het klinkt zo echt, dat je de regen uit de boxen voelt druipen.

Ach, er is nog veel meer te genieten op deze schijf, die bij elke draaibeurt weer nieuwe dingen laat horen. Dat moet u zelf maar gaan ontdekken. Kortom een mooi album van een inventief trio, dat elke keer weer weet te verrassen.

Paul Jonker

Artist: Jubal Lee Young

Album: The Last Free Place In America

Label: Recontruction Records

vrijdag 8 januari 2010

Elke rechtgeaarde liefhebber van vooraanstaande Amerikaanse singer-songwriters kent natuurlijk Steve Young. Jubal Lee Young is zijn zoon. Voor de ontwikkeling van een eigen carrière is dat misschien geen fijne omstandigheid, maar Jubal Lee lijkt daar geen last van te hebben. Hij gaat op zijn derde album, The Last Free Place In America, gewoon door op de ingeslagen weg van de bluesy countrystijl, al is die ditmaal minder eendimensionaal vormgegeven dan zijn titelloze plaat uit 2007. Kleurrijker, afwisselender en vooral muzikaler zijn de arrangementen, warmer het geluidsdecor en zijn (raspende) baritonstem komt over de hele linie beter uit de verf.

Met uitzondering van het erg mooi gecoverde Richard Dobson liedje, Piece Of Wood And Steel, zijn alle storytelling songs van zijn hand, waarmee hij overduidelijk aantoont tot dezelfde familieboom te behoren als zijn pa (Jubal Lee's eigen toelichting op de songs is te vinden op de website CD Baby).

Complimenten ook voor zijn voortreffelijke begeleiders en vooral aan het adres van gitarist en producer Thomm Jutz. Hoe helder een plaat klinken kan, laat hij horen.

The Last Free Place In America bulkt niet van originaliteit, maar des te meer van kwaliteit. Pa kan trots zijn.

Huub Thomassen

Artist: Bob Cheevers

Album: Tall Texas Tales

Label: Independent

donderdag 7 januari 2010

Bob Cheevers klinkt en oogt als het jongere broertje van Willie Nelson. Met zijn 8e CD (er bestaan ook nog 8 CD's in een box onder de naam Cheeversongs archive series met outtakes, alternatieve versies en meer van dat alles, ze zijn alleen rechtstreeks bij hem te bestellen) is hij aan zijn eerste Texaanse CD toe. Een krappe twee jaar geleden verhuisde hij van Nashville (waar hij 16 jaar had gewoond en gespeeld na een kwart eeuw Los Angeles) naar Austin, zoals bekend het huidige muziekmekka. Bob kende zijn eerste succes als performer al in 1957 en heeft tot dusver meer dan 1500 liedjes geschreven. Het totale opnameproces van Tall Texas Tales nam slechts acht dagen in beslag: twee dagen repeteren, twee dagen opnemen en vier dagen mixen.

Het gevolg hiervan is dat de CD fris en levendig klinkt als een live-opname maar het voordeel heeft van een doorwrocht studioproduct. In de begeleiding louter musici uit Austin, met gitarist Marvin Dykhuis (Tish Hinojosa) aan het roer. Marvin bracht zijn makkers mee: Charlie Irwin speelt bas, Rich White drums, Chip Dolan de accordeon en keyboards. Deze hecht ingespeelde eenheid, waarbij Bob met zijn akoestische gitaar aansloot, nam in één dag de basistracks op. Tijdens een tweede sessie werden de overige instrumenten en de achtergrondvocalen bijgevoegd. Producer Stephen Doster (Nanci Griffith, Lyle Lovett) bespeelt ook de nodige gitaren en verder is er behoorlijk wat ruimte voor steel-gitarist/banjoïst/mandolinist/dobroïst Bob Pearce en fiddler Dennis Ludeker. Als grote fan van Austin en de Texaanse muziek wordt ik zeer geroerd door een CD als deze. Van country-rock via blues en texmex met een vleugje Texaanse dancehall music, Bob beheerst het allemaal en zorgt voor een lekker stelletje verhalende songs, waarvan hij zegt: 'I don't know if these stories are true, but they happened to me'. En Texas als onderwerp kan al helemaal niet stuk. Dus is het volop genieten van de met een texmex sausje overgoten ode aan Luckenbach, Texas (u weet wel, Willie zong er ook al over), kortweg Luckenbach genoemd, van Texas is an only child (there's nothing quite like Texas), Turquoise heart with a West Texas smile (de titelprijs). One good rib handelt over Adam en Eva (was het paradijs niet Texas?). Over de Texaanse liefde handelen de ballad Give this heart, Falling en Budget motel (tekst van Bob, muziek van Marvin). Is it ever gonna rain (mede geschreven door de Texaanse troubadour George Enslé, die op dit nummer akoestische gitaar speelt) is een verzuchting van vele Texaanse boeren op vele momenten (ook weer aan het eind van het afgelopen voorjaar en zomer, toen het zonder al te veel regen steeds maar dik boven de dertig graden bleef). Mushroom cloud Lil tenslotte gaat over een in de vrije Texaanse natuur levende vrouw in de jaren 40.

U weet genoeg over deze gave Cheevers om eventueel te gaan kopen of bestellen (met een voordelige dollarkoers is dat lekker voordelig). De CD is ook nog eens verpakt in een mooie digipack. Jammer dat de lyrics nergens worden vermeld, maar Bob is gelukkig goed te verstaan.

Bob Cheevers sounds as Willie Nelson's younger brother. His eighth CD (he has a second series of 8 CD's out in a box called 'The Cheeversongs archive series', containing outtakes, alternative versions and more. You can order the box via his website www.bobcheevers.com) is his first full Texan CD. Some two years ago Bob moved from Nashville (his (musical) home for 16 years after a 25-year start in Los Angeles) to Austin, the modern-day music mecca. Bob's First success as a performer was as far back as 1957 and Bob wrote more than 1500 songs since then. Recording Tall Texas Tales took only eight days in Total, two days of rehearsing, two days of recording and four days of mixing. The result is a CD sounding fresh and lively as a live-recording but with the advantage of a well-produced studio product. He is accompanied by Austin's greatest, managed by local hero guitarist Marvin Dykhuis (Tish Hinojosa). Marvin brought in his good pals: Charlie Irwin on bass, Rich White on drums and Chip Dolan on accordion and keyboards. This strong unit, supplemented by Bob's acoustic guitar, recorded the basic tracks in just one day. A second one-day session was needed to add all other instruments and background vocals. Producer Stephen Doster (Nanci Griffith, Lyle Lovett) played some guitar then and a lot of room was saved for steelguitarist/banjoïst/mandolinist/dobroïst Bob Pearce and fiddler Dennis Ludeker. Being a huge fan of Austin and Texan Music a CD like this really moves me. Country-rock, blues, tex-mex and Texan dancehall music, Bob does it all. He delivered a wonderful bundle of story-telling songs, of which he states: 'I don't know if these stories are true, but they happened to me'. Besides, I love Texas being the main subject of Bob's songs on the CD. So I really enjoyed the latest ode to Luckenbach, Texas (remember Willie singing about it in the seventies), simply called Luckenbach, covered up with a nice tex-mex sauce, and Texas is an only child (there's nothing quite like Texas), Turquoise heart with a West Texas smile (price for the best title). One good rib tells us about Adam and Eva (the paradise for sure must have been in Texas!). Three songs deal with Texan love: the ballad Give this heart, Falling and Budget motel (text by Bob, music by Marvin). Is it ever gonna rain (co-written with Texan troubadour George Enslé, who plays guitar on this song) is a lamentation of many Texan farmers on many different occasions (heard again last spring and summer when the temperature stayed above 90 degrees for a prolonged period without much rain to go with it. Mushroom cloud Lil handles about a woman living in the free Texan nature in the forties.

I told you enough about this flawless Cheevers to order or buy the CD as soon as possible. You will enjoy the fine artwork as well. A pity the lyrics are not displayed, but luckily Bob is audible enough to make himself understood so you can enjoy his fine stories.

Fred Schmale

Artist: King Wilkie

Album: Presents: The Wilkie Family Singers

Label: Casa Nueva Records

woensdag 6 januari 2010

Samen met Ted Pitney formeerde componist, multi-instrumentalist en zanger Reid Burgess in 2002 King Wilkie, een bluegrassgroep uit Virginia. Na de opnames van het tweede album 'Low Country Side' in 2007, was Reid Burgess nog het enige overgebleven bandlid, aanleiding om zijn heil te gaan zoeken in New York. Daar ontmoette hij multi-instrumentalist en zanger Steve Lewis, als zijn belangrijkste nieuwe partner in crime. Dat alles had een aanzienlijke verandering van muzikale koers tot gevolg, want het conceptalbum 'Presents: the Wilkie Family Singers' bezit een brede range aan stijlen. Twaalf songs vormen een erg fraai eclectisch geheel, waarvan de teksten de besognes reflecteren van een (fictief) zingende familie, die worstelt met de vraag wat hen drijft tot de onconventionele muziekwereld te willen behoren. Ene Dr. Art staat hen daarin bij.

In een ruime vrijwel geheel akoestische bezetting van gitaren, banjo, dobro, mandoline, viool, orgel, piano, bas, drums en koperinstrumenten, wordt geen enkele muzikale richting geschuwd. De plaat begint en eindigt met Moon and Sun/ Sun and Moon, een vrolijk country/bluegrass meezingdeuntje. In Goodby Rose is het staccato pianospel schatplichtig aan John Cale en wordt er prachtig brassbandwerk afgeleverd. Dan volgt Videotape, een popnummertje met softe glans, waarin Robyn Hitchcock sologitaar speelt. In Same Water viert de countryblues hoogtij, mede dankzij het fantastische dobrospeel van David Bromberg. Sweet Dreams is een doowop/rhythm & blues ballade, zó gevoelig en traag gezongen dat het een aard heeft. Symboline is een klein folkpop liedje: akoestisch gitaartje, pingelende piano en hypergevoelige samenzang. In Railroad Town gaat gastzanger Peter Rowan – onder een hamerend pianoritm – een diepgaand folkduetje aan met zangeres Abigail Washburn (Uncle Earl), gevolgd door het rustieke backporch liedje Hey Old Man. Tijd dan voor Dr. Art, welke song met grote zwierigheid gezongen/gebrald en in een uitbundige dixielandjazz stijl gespeeld wordt. Onweerstaanbaar is Orange Creme House: een haast plechtstatig klinkend stuk in ingehouden marsstijl, diep doortrokken melancholie door het fraaie koperwerk en de werkelijk subliem huilende tenor van Reid Burgess. Nog dieper misschien raakt me In Take It Underground, allicht doordat daarin het allerbeste van mijn all time favoriet The Band naar boven wordt gehaald.

In enkele woorden samengevat: weergaloos en voor elke familie verplichte aanschaf.

Huub Thomassen

Artist: Thad Cockrell

Album: To Be Loved

Label: Independent

dinsdag 5 januari 2010

De laatste CD die ik van Thad Cockrell besprak ligt alweer zes jaar terug. Thad Cockrell dacht er toen goed aan te doen een deal te sluiten met het fameuze Yep Roc Records toen hij zijn derde CD Warmth & Beauty op de markt bracht. De titel alleen al sprak wat mij betreft boekdelen. Cockrell is terug van weggeweest, en hoe!

Hoewel Cockrell's vierde plaat To Be Loved vorig jaar al, bij de echte insider onder ons, in de CD speler zat tuimelde hij pas op de valreep van 2009 bij ons op de deurmat. De van Raleigh, North Carolina naar Nashville verhuisde singer-songwriter brengt dit tien track tellende juweeltje nu in eigenbeheer uit en dat heeft een reden. Thad Cockrell heeft de afgelopen jaren niet stilgezeten zo te horen. Hij pende, componeerde er op los alsof het leven er vanaf hing. In zekere zin voelde dat natuurlijk ook zo maar samen met producer Jason Lehning (Alison Krauss, Lyle Lovett en Mat Kearney) slaat hij compleet andere muzikale weg in. Hiermee zal hij ongetwijfeld, met een beetje fatsoenlijk plugwerk natuurlijk, een breed publiek aanspreken. "Ik verdien mijn broodje maar het beleg wordt steeds dunner", moet hij gedacht hebben. Vanaf de opener Pride (Won't Get Us Where We're Going) tot en met het afsluitende liedje, Oh To Be Loved kent deze heerlijke gevarieerde plaat geen diepte punten. Het comfortabele productiewerk laat je hart stralen van geluk.

Ryan Adams, Ron Sexsmith, Daniel Lanois en Chris Isaak fans grijp je kans zou ik zeggen. O voor ik het vergeet, een liedje wil ik er even uitlichten. Beauty Has A Name in dit geval heet het To Be Love.

Jan Janssen

Artist: Spencer Bohren

Album: Live At The Tube Temple

Label: Valve Records

maandag 4 januari 2010

Dit is al weer het zestiende schijfje van deze veteraan-bluesmuzikant uit New Orleans. Het betreft een live-album met opnames die in 2007 zijn gemaakt tijdens twee Duitse concerten.

Spencer schotelt de luisteraar 11 liedjes voor uit de rijke Amerikaanse muziekgeschiedenis, maar schuwt niet om ook zijn eigenliedjes te spelen. Zo opent hij met een eigen song "Night is Falling", die voorzien is van mooi ingetogen, kleurrijk en dromerig gitaarspel. Dat eile Sonny Landreth achtige gitaarspel is voorts te horen in het slotnummer "Long Black Line". Deze song schreef Spencer Bohren na de traumatische ervaring met de orkaan Katrina, waarvan hij zelf slachtoffer was. Zeer indrukwekkend is de bewerking van de traditionele 'slave song' "Wade in the Water", die Spencer vol overgave speelt en zingt. De cover van Mayfield's "People Get Ready" is voorts heel apart door het langzame arrangement. Spencer Bohren doet het allemaal in zijn eentje en dat gaat hem perfect af. Hij is een bevlogen verteller en zijn optredens lijken op intieme huiskamer-concerten. Naast blues, gospel en soul eert Spencer ook nog de country van Hank Williams met bewerkingen van "Weary Blues" en "Lovesick Blues".

Kortom, deze schijf van Spencer Bohren is wederom een luisterrijk en leerzaam muziekdocument.

Paul Jonker

Artist: Geoff Muldaur & The Texas Sheiks

Album: Geoff Muldaur & The Texas Sheiks

Label: Village Records

zondag 3 januari 2010

In de vroege jaren dertig waren in Amerika de z.g. stringbands een populair genre met als onbetwiste topper de Mississippi Sheiks, (meestal) bestaand uit slechts viool (Lonnie Chatmon) en zang/gitaar (Walter Vinson). Eenvoudig maar uiterst boeiend materiaal om eens te gaan (her)beluisteren, bijvoorbeeld hun 'Stop and Listen' uitgegeven in 2006 op het Yazoolabel. Ook hier geldt weer, wat is eenvoudig toch vaak mooi!

Een van mijn favorieten, Geoff Muldaur, moet ook liefhebber zijn van dergelijke "eenvoudige" muziek; 'Texas Sheiks' bevat veertien tracks met volop obscure klassieke blues, Texas swing en string band. De uitvoering is zo'n tachtig jaar later natuurlijk heel wat rijker; gitaren, banjo's, mandolines, dobro, harmonica, accordeon, enz. geven nu een mooi gespreid geluidsbeeld, maar de intentie is gelijk gebleven: prima muzikanten die met uiterste deskundigheid muziek maken waar het speelplezier van afspat!

Naast Muldaur bestaan The Texas Sheiks uit Stephen Bruton, Johnny Nicholas, Cindy Cashdollar, Suzy Thompson en Bruce Hughes; voor Bruton waren de opnames voor deze plaat een welkome afleiding van zijn strijd met kanker, helaas overleed hij kort daarna. Van de Mississippi Sheiks coveren ze "The World Is Going Wrong" en "Please, Baby", daarnaast zijn interpretaties te beluisteren van werk van onder andere Big Bill Broonzy, Bob Wills, Skip James, Frank Stokes en Robert Johnson. Prachtige uitvoeringen die recht doen aan de originelen, en hoorbaar met liefde gespeeld. Bovenal triomfeert de heerlijke stem van Muldaur. Dit is traditionele Amerikaanse muziek uitgevoerd op een extreem hoog niveau! De CD is opgedragen aan Stephen Bruton, voor zijn vriend Muldaur was het "... one of the most enjoyable times we have ever had in the recording studio."

Benny Mulder

Artist: Micky & The Motercars

Album: Naive

Label: Blue Rose Records

zaterdag 2 januari 2010

Na het enorme succes van The Band Of Heathens is het Duitse Blue Rose Records er opnieuw in geslaagd een aanstaande super act binnen te halen op country-rock gebied. Micky & The Motercars is de naam van een band die je de komende tijd in de gaten zou moeten houden. Deze vijfman formatie bestaande uit Micky Braun (lead vocals, akoestische gitaar), Gary Braun (lead & harmony vocals, gitaar, mandoline en mondharmonica), Kris Farrow (gitaar), Mark McCoy (bas) en Shane Vannerson (drums & percussion) knalt uit je luidsprekers.

Als je de plaat voor het eerst opzet denk je direct aan Reckless Kelly, let maar op. Kan ook haast niet anders want uitgerekend de opener en titeltrack van dit album "Naive" werd door de gebroeders Micky en Willy Braun (Reckless Kelly) geschreven. De melodieuze muzikale gelijkenis is werkelijk enorm. Je zou kunnen stellen dat The Braun's Micky, Willy, Gary en Cody zo langzamerhand hun eigen sound hebben ontwikkeld. Had eerlijk gezegd geen idee hoe Micky & The Motercars eerder verschenen albums geklonken hebben. Je wordt daarentegen op je wenken bediend want de EU editie is voorzien van een bonus CD in de vorm van hun debuutalbum "Which Way From Here".

Met maar liefst drie gitaristen in de spits en krachtig zangtalent spelen Micky & The Motercars in een vier twee vier opstelling. Hierdoor ben je continu getuigen van aanvallende tonen die zelfs na een verlenging nog blijven hangen.

Jan Janssen

Artist: Rickie Lee Jones

Album: Balm In Gilead

Label: Concord Music Group

vrijdag 1 januari 2010

Ze heeft me nooit kunnen bekoren, Rickie Lee Jones. Een singer-songwriter van het type Joni Mitchell, nog zo'n stem waar ik, in tegenstelling tot vele deskundige recensenten, helemaal niets aan vind. Artistiek en dodelijk saai! Maar ik ben op slag bekeerd na het vele malen beluisteren van 'Balm In Gilead', wat een prachtige release, tien wonderschoon uitgevoerde songs en qua stemming voor mij de ultieme herfstplaat. Mooi uitwarrelend orgelspel (Joel Guzman), hier wat feeëriek gezang á la Kate & Anna McGarrigle, daar wat duetjes, volop welluidend snarenspeel, en dit alles in een productie om van te smullen.

De enige niet-eigen compositie is van de hand van haar (overleden) vader: "The Moon Is Made Of Gold", een heerlijk luie jazzy song, welke Norah Jones, schat ik, graag op haar repertoire zou willen nemen. John Reynolds neemt hierin naast mooi gitaarwerk ook het heerlijke gefluit voor zijn rekening. De productie van "His Jeweled Floor" doet sterk denken aan het werk van Daniel Lanois, een "droomdreigende" sfeer met hemelse ondersteunende zang van Vic Chessnut en Victoria Williams. Prachtig! De stem van Rickie Lee klinkt minder keurig en minder "beschaafd" als voorheen en irriteert me (dus) niet meer; zou dat enkel aan de productiewijze van Jones liggen? In de lange lijst medewerkers zitten namen van Ben Harper (slide gitaar), Alison Krauss (viool), Bill Frisell (gitaar) én Grey DeLisle, helaas niet haar stem, maar de autoharp bespelend.

In het instrumentale "The Blue Ghazel" is er mooi scheurend saxwerk van Tom Evans te beluisteren. Ben helemaal "om", Rickie Lee Jones heeft een prachtige CD afgeleverd!

Benny Mulder